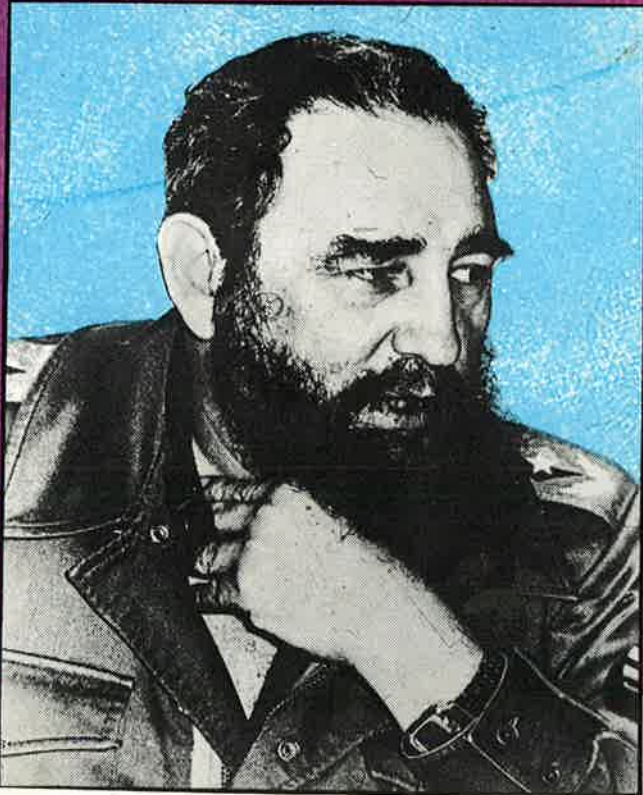

ஃபிடீஸ் காஸ்ட்ரோ உரைகள்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ உரைகள்

Rs. 45.00

நகரன்டா கார்ட்டெக் கட்டிடம்.

1997 காலத்திற் புத்திப் புகழ்

செய்தித் துறை வெளிப்பாடு

சுருக்க மூலக் கட்டுரைகள்

SOUTH VISION

சுவத் விஷன்

Rs. 45.00

Fidel Castro Uraigal

First Edition : July 1997

Published by : **ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ**

South Vision

6. Thayar Sahib II Lane,
Chennai - 600 002.

Laser Typeset at :

Adhav Graphers,

Chennai - 14.

Rs. **45.00**

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ உரைகள்

முதற் பதிப்பு : ஜூலை 1997

வெளியீடு : சவுத் விஷன்
6, தாயார் சாகிப் 2 வது சந்து,
சென்னை - 600 002.

லேசர் அச்சு : ஆதவ் கிராபர்ஸ்,
சென்னை - 600 014.

அச்சு : மணி ஆப்செட், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5

ரூபாய் : 45.00 **நூலகம் தீர்மானம்**

This Special Edition is Published in Association with Democratic Youth Federation of India (DYFI) - Tamil Nadu - on the Occasion of the "14th World Festival of Youth and Students" to be held at Havana the Capital of Cuba between 28th July - 5th August 1997. This festival is Organised by the "World Federation of Democratic Youth" (WFDY) upholding the banner of Anti Imperialist Solidarity, Peace and Friendship.

இந்த சிறப்பு பதிப்பு, கியூபாவின் தலைநகர் ஹவானாவில் 1997 ஜூலை 28 முதல் ஆகஸ்டு 5 வரை நடைபெறும் "14 வது உலக இளைஞர் மாணவர் விழா"வையொட்டி தமிழ் மாநில 'இந்திய ஜனநாயக வாலிபர் சங்கத்துடன் இணைந்து வெளியிடப்படுகிறது. இவ்விழா ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சக்திகளின் ஒற்றுமை, அமைதி மற்றும் நட்புறவு என்ற பதாகையின் கீழ் உலக ஜனநாயக இளைஞர் சம்மேளனத்தினால் நடத்தப்படுகிறது.

**Anti-Imperialist Solidarity,
Peace and Friendship.**

**14th
World Festival
of
Youth and Students**

Havana - Cuba '97

National Preparatory

தமிழ்நாடு இளைஞர் மாநிலப் பேரவை

ஒருங்கிணைப்பாளர்

உள்ளே

உள்னே
 அணிந்துரை 6
 பதிப்பாளர் குறிப்பு 8
 வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் 11
 அமெரிக்காவிற்கு அடிபணிய மாட்டோம் 95
 மீண்டு எழுவுவோம் 123
 பின்னிணைப்பு 1
 கியூபாவின் முன்னோடி 160
 புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 168
 பின்னிணைப்பு 2
 கியூபாவிற்கு நேசக்கரம் நீட்டுவீர் 174

அணிந்துரை

உலக மக்கள் தொகையில் சரிபாதி இளைஞர்கள். மாறுபட்ட கலாச்சாரம், வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்ட போதிலும், உலக இளைஞர்கள் பொதுவான பல பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்குகின்றனர். வேலை, கல்வி உள்ளிட்ட பல தேவைகள் பால், இனம், மதம், சித்தாந்த வேறுபாடுகளை கடந்து அனைத்து இளைஞர்களுக்கும் உள்ள பொதுவான குறிக்கோள்களாகத் திகழ்கின்றன. எனவே, இளைஞர்களின் பிரச்சனைகளை, தேவைகளை, குறிக்கோள்களை மையமாகக் கொண்ட சர்வதேச ரீதியிலான ஒற்றுமை அவசியமானது. இந்த அவசியத்தின் அடிப்படையில் உருவானதே 'உலக இளைஞர் மாணவர் விழா இயக்கம்'. உலகளாவிய வாலிபர் மாணவர் ஒற்றுமைக்குத் தளமாக இந்த விழா விளங்குகிறது.

தற்போது கியூபாவின் தலைநகர் ஹவானாவில் நடைபெறும் '14-வது உலக இளைஞர் மாணவர் விழா'. இந்த விழா இயக்கம் துவங்கிய பொன் விழா ஆண்டில் நடைபெறுகிறது. இந்த இயக்கத்தின் ஐம்பதாண்டு வரலாறு, உன்னதமான உலகினை படைத்திடும் போராட்டம் உலக வாலிபர் மாணவர் இயக்கத்தின் பிரிக்கமுடியாத ஒன்று என்பதை உணர்த்துகிறது. இரண்டாம் உலகப் போர் எனும் கொடுரப்பயல் தணிந்தபிறகு 1947-ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் பிராக் நகரில் (செக்லோஸ்லோவேகியா) 17 ஆயிரம் இளைஞர்கள் 71 நாடுகளிலிருந்து கலந்துகொண்டு 'யுத்தம் வேண்டாம்; சமாதானம் தழைக்கட்டும்' என்று ஒன்றுபட்ட குரலில் ஒங்கி ஒலித்ததோடு விழா இயக்கம் துவங்கியது. அதற்குப்பிறகு வியட்நாம் போர், ஏகாதிபத்திய மனித குலத்திற்கு தொடர்ந்து எதிரியாகத் திகழ்கிறது என்பதனை உணர்த்தியபோது விழா இயக்கம் 'ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு' என்ற இலட்சியத்தை உயர்த்திப்பிடித்தது. அப்போதிருந்து விழா 'ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, ஒருமைப்பாடு, சமாதான நட்புறவு' எனும் இலட்சிய முழக்கங்களை முன்வைத்து நடைபெற்று வருகின்றது.

ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தொடர்ந்து இந்த விழா இயக்கத்தை சீர்குலைத்திட முயற்சித்து வந்துள்ளனர். விழாவில் கலந்துகொள்ள முயன்ற இளைஞர்கள் கைதுசெய்யப்பட்ட சம்பவங்களும் ஏராளமாக நிகழ்ந்துள்ளன. சோவியத் யூனியனிலும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் சோசலிசத்துக்கு பின்னடைவு ஏற்பட்டபோது உலக வாலிபர் மாணவர் இயக்கத்திலும் சித்தாந்த வேறுபாடுகள், குழப்பங்கள் தோன்றின.

விழா இயக்கத்தின் நோக்கங்களை சீர்குலைக்க, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு உள்ளடக்கத்தை உருக்குலைக்க பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனால் 13-வது உலக இளைஞர் மாணவர் விழா வடகொரியாவின் தலைநகர் பியாங்யாங்கில் நடைபெற்ற பிறகு 8 ஆண்டு இடைவெளி ஏற்பட்டது. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் நடைபெற்ற சித்தாந்த போராட்டத்தில் இந்திய ஜனநாயக வாலிபர் சங்கமும் இந்திய மாணவர் சங்கமும் விழாவின் அடிப்படை நோக்கங்கள் நீர்த்துப் போகாமலிருக்க போராடின. இந்த நெடிய போராட்டத்துக்குப் பிறகு விழாவின் அடிப்படை நோக்கங்களுக்கு பாதகம் நேர்ந்திடாமல், அந்த கோஷங்களை உயர்த்திப்பிடித்து தற்போது ஹவானாவில் விழா இயக்கம் தொடர்கின்றது.

சுமார் 10,000 பிரதிநிதிகள் ஏறத்தாழ 150 நாடுகளிலிருந்து கலந்துகொள்கின்றனர். மனிதகுலம் மற்றும் இளைஞர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சனைகள் குறித்து 14 தலைப்புக்களில் கருத்தரங்குகள் ஆய்வரங்குகள் நடைபெற உள்ளன. பல்வேறு கலாச்சார பாரம்பரியங்களை பிரதிபலிக்கும் வகையில் கலை, கலாச்சார நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறவுள்ளன. இந்தியாவிலிருந்து 100 பிரதிநிதிகள் கலந்துகொள்கின்றனர்.

விழா நடைபெறுகிற இன்றைய சூழலில் வாலிபர் நலன்களுக்கு விரோதமான கொள்கைகளை தாங்கி உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல் எனும் கவர்ச்சிகரமான வார்த்தை பின்னல்களோடு ஏகாதிபத்தியம் உலக மக்களின் எதிரியாகவும் இளைஞர்களின் விரோதியாகவும் திகழ்ந்துவருகிறது.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பாடனார் :

தாமும் தமர்களும் வாழ்வதற்கே இந்தத்

தாரணி என்ற எண்ணம்

தீமைக்கெல்லாம் துணையாகும்; இயற்கையின்

செல்வத்தையும் ஒழிக்கும்...

பாவேந்தரின் இந்தக் கூற்றுக்கு இலக்கணமாக, அமெரிக்கா தலைமையிலான ஏகாதிபத்திய நாடுகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்நிலையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பதாகையை உயர்த்திடாமல் இளைஞர், மாணவர் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு கண்டிட முடியாது.

இன்று உலகில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பினை தளராமல் உறுதியாக பற்றிவரும் நாடு சோசலிச கியூபா. இந்த நூற்றாண்டு கண்ட மாமனிதர் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ, ஐ.நா. போன்ற உலக அரங்குகளில், ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் சீரழிவுக் கொள்கைகளை, மனித இனத்திற்கு தீங்கு விளைவித்திடும் சதிகளை அஞ்சாது அம்பலப்படுத்தி வருகின்றார். ரியோடிஜெனிரோ, பீகிங், இன்டான்டூல் போன்ற நகரங்களில் நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாடுகளில் காஸ்ட்ரோவின் கர்ச்சனை ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முகமூடியை கிழித்தெறிந்து, தனித்த குரலாக இருப்பினும் அசுரசக்தி கொண்டதாக தரணி எங்கும் எதிரொலித்தது. காரணம், இந்த சக்திக்கு உரமாக திகழ்வது உண்மை; உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்கு அன்று தலைமை வகித்தது, வல்லமை கொண்ட சோவியத் யூனியன். ஆனால், இன்று சின்னஞ்சிறு நாடாக இருந்தாலும், பாரதியின் 'அக்னிக்ஞ்சு' போன்று ஏகாதிபத்திய அமைப்பினைத் தகர்க்கும் மகத்தான போராட்டத்திற்கு தலைமை பாத்திரம் வகித்துவருவது கியூபா. அதுமட்டுமல்லாது, இடையூறுகள் எதிர்ப்புகள் இருந்தபோதிலும் சோசலிச பாதையில் தீர்முடன் நடைபோட்டுவரும் நாடு கியூபா.

உலக இளைஞர் - மாணவர் விழா இயக்கத்திற்கு சரிவுகள், பின்னடைவுகள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம், விழா இயக்கத்தின் பாரம்பரியத்தை பாதுகாக்க முன்னின்று போராடி வந்துள்ள கியூபா தற்போது 14-வது இளைஞர் - மாணவர் விழா இயக்கத்தை நடத்தி, விழா இயக்கத்தின் இலட்சியப்பயணம் தொடர்ந்திட வழிவகுத்துள்ளது.

உலகில் விழா இயக்கம் தொடர்வதும் கியூபாவின் வீரச்சமர் தொடர்வதும், ஏற்றத்தாழ்வான இப்பூவுலகம் நிச்சயம் பொன்னுலகாக மாறிடும் என்பதற்கான வரலாற்று நிரூபணங்கள்.

உலகை மாற்றும் உன்னத போராட்டத்தில் உலக இளைஞர்கள் உத்வேகத்தோடு பங்கேற்றிட ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் வீரவுரைகள் ஊக்கமளித்து வருகின்றன. உலக இளைஞர் - மாணவர் விழா நடைபெறும் இத்தருணத்தில் காஸ்ட்ரோவின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மூன்று உரைகளை சிறப்புப் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். இதற்கான முயற்சி மேற்கொண்ட 'சவுத் விஷன்' நிறுவனத்திற்கு நன்றி.

வேலக் உலக இளைஞர் - மாணவர் விழா!

வேல்லட்டும் கியூபாவின் வீரச்சமர்!

என். குணசேகரன்

மாநிலத் தலைவர்,

இந்திய ஜனநாயக வாலிபர் சங்கம்,

தமிழ் மாநிலக் குழு.

சென்னை,

16-7-1997

பதிப்பாளர் குறிப்பு

கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளரும் கியூப ஜனாதிபதியுமான தோழர் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ, பல்வேறு காலச்சூழலில் ஆற்றிய வீரஞ்செறிந்த உரைகளை அவ்வப்போது தமிழில் மொழிபெயர்த்து எமது நிறுவனம் வெளியிட்டு வருகிறது.

இவ்வாறு, முன்னதாக வெளிவந்தவைகளில் மூன்று உரைநூல்களை தற்போது ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ உரைகள் என்ற ஒரே நூலாகத் தொகுத்துள்ளோம். இந்நூல், கியூபாவில் நடைபெறும் "14வது உலக இளைஞர் மாணவர் விழா"விற்காக வெளியிடப்படுகிறது.

பல்வேறு போராட்டங்களையும், அனுபவங்களையும், படிப்பினைகளையும் உள்வாங்கி, ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் திட்டமிட்ட நெருக்கடிகளுக்கு ஈடுகொடுத்து நம்பிக்கையோடு புரட்சிப்பயணம் மேற்கொண்டிருக்கிற சோசலிச அரசுக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கிற கியூபாவின் அதிபர் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் வரலாற்று சிறப்புமிக்க இவ்வரைகளை கற்றுணரவேண்டிய அவசியம் அனைவருக்கும் இருக்கிறது.

வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் : சாண்டியாகோ டி கியூபாவிலுள்ள மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்ததற்காக ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ மற்றும் அவரது தோழர்களின் மீது அன்றைய கொடுங்கோலாட்சி வழக்கு தொடுத்தது. அவ்வழக்கில் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ நிகழ்த்திய உரை இது. 'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' என்ற வாக்கியத்துடன் முடிவடையும் இந்த உரை, அன்றைய கியூபாவின் பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளை விவரிக்கிறது.

இதன் முதல் பதிப்பு 1983 இல் வெளியிடப்பட்டது. தமிழாக்கியவர் வி.பா. சுணேசன். இதன் மறுபதிப்புகள் 1985, 1989, 1993 களில் வெளிவந்தன.

அமெரிக்காவிற்கு அடிபணிய மாட்டோம் : டிசம்பர் 16, 1991 அன்று 'உதிரிப் பாகங்கள் மற்றும் உயர் தொழில் நுட்பத்திற்கான 6 ஆவது தேசிய சம்மேளனத்தில் ஃபிடல் ஆற்றிய உரை. தமிழாக்கியவர்கள் : நெடுஞ்செழியன், குமாரசாமி, சுதாலக்ஷ்மி. இது தனி நூலாக 1992ல் வெளியிடப்பட்டது.

மீண்டு எழுவோம் : நவம்பர் 25, 1994 அன்று கியூபாவின் தலைநகரான ஹவானாவில் நடைபெற்ற கியூபாவுக்கான உலக ஆதரவு மாநாட்டில், ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ ஆற்றிய உரை. தமிழாக்கியவர் கே. உமாபதி.

இம்மாநாட்டில் பங்கேற்ற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தமிழக தலைவர்களில் ஒருவரான தோழர் ஜி. ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் தன்னுடைய கியூப பயண அனுபவங்களை 'அறிமுக' உரையாக எழுதியுள்ளார்.

பின்னிணைப்பு 1 : கியூபா பாணி புரட்சி : வட அமெரிக்காவின் மிக பிரபலமான கம்யூனிஸ்டாகத் திகழ்பவர் கில் கிரீன். இவர் கியூபாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்து 1976இல் 'கியூபா பாணி புரட்சி' Revolution Cuba Style என்கிற நூலை எழுதினார். இந்நூலின் இரண்டு அத்தியாயங்கள் 1. கியூபாவின் முன்னோடி, 2. புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1989இல் வெளியிடப்பட்டன. 'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' நூலின் மூன்றாம் பதிப்புடன் இது இணைக்கப்பட்டது. தமிழாக்கியவர் குமாரசாமி.

பின்னிணைப்பு 2 : நேசக்கரம் நீட்டுவீர் : 1992 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து அரிசி, கோதுமை போன்ற உணவு தானியங்கள் 10 ஆயிரம் டன் திரட்டி அனுப்பும் நோக்கத்துடன் கியூபா ஆதரவு குழு ஒன்று அகில இந்திய அளவில் அமைக்கப்பட்டு பொருள் - நிதி திரட்டப்பட்டு கியூபாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. அந்த இயக்கத்தை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட ஒரு பிரசுரம் இது. 1993 இல் வெளியிடப்பட்டது. வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் நூலின் நான்காம் பதிப்புடன் பின்னிணைப்பு 2 என இணைப்பட்டது. இதை இயற்றியவர் விஜய்சங்கர்.

இந்நூல் பதிப்பிற்கு சிறப்பான பங்காற்றிய வியோ, பாண்டியன், சூரியசந்திரன் ஆகியோருக்கும் முகப்பினை வடிவமைத்து உதவிய வசந்தகுமார் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

அறிமுகம்

சாண்டியாகோ டி கியூபாவிலுள்ள மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்ததற்காக ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ மற்றும் அவரது தோழர்களின் மீது அன்றைய கொடுங்கோலாட்சி தொடுத்த வழக்கில் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ நிகழ்த்திய அரசியல் செறிந்த வாதத்தை வரும் பக்கங்களில் அளித்துள்ளோம்.

சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் அரசு மருத்துவமனையொன்றில் நடந்த நீதிமன்ற விசாரணையின்போது காஸ்ட்ரோ நிகழ்த்திய உரை, அன்றைய ஆட்சி, மக்களின் நலன்களை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திடம் அடகு வைக்க முயலுமளவிற்கு கேடுகெட்டதாயிருந்ததை அம்பலப்படுத்தியது.

'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' என்ற வாக்கியத்துடன் முடிவடையும் இந்த உரை, அன்றைய கியூபாவின் பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளை விவரிப்பதாகும். இந்த உரை இன்றளவும் வரலாற்றில் நிலைத்திருப்பதற்கு அதை நிகழ்த்தியவரின் துணிவு மட்டுமோ, அதில் அடங்கியுள்ள மகத்தான மனிதநேயம் மட்டுமோ காரணமல்ல. கியூபாவில் சோசலிசப் புரட்சிக்கான தத்துவார்த்த அடிப்படையிலான திட்டத்தை உருவாக்கும் முன்னோடியாக இந்த உரை அமைந்ததும் அதற்குக் காரணமாகும்.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவே குறிப்பிட்டதுபோல், இந்த உரை 'மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதல், அந்த நேரத்தில் புரட்சியின் வெற்றியைக் குறிக்கவில்லை' எனினும், அவருக்கெதிரான தண்டனை வழங்கக் கோரியவர்களை அது அம்பலப்படுத்தியது; புரட்சிகரச் சக்திகளிடையே ஒற்றுமையை உருவாக்கியது; அவர்களுக்கு திசை வழியாட்டியது; வெற்றியின் மீதான நம்பிக்கையை அவர்களிடையே தோற்றவித்தது; இறுதி வெற்றியை நோக்கிய போராட்டத்தைத் தொடரத் தேவையான நம்பிக்கையையும் தோற்றுவித்தது.

ஃபிடலின் குற்றச்சாட்டுகளின் தீவிரத்தின் முன்பு பாடிஸ்டாவின் கொடுங்கோலாட்சி நிற்க முடியவில்லை. அது கொலைகார முகங்களையும், சுரண்டலையும் ஊழலையும் பலவீனங்களையும் மக்களிடையே அம்பலப்படுத்தி, அவற்றைச் சுக்குநூறாக உடைத்தெறிந்தது. ஃபிடல் தனது வீர உணர்வை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் மக்களின் பெருமையை உயர்த்தினார். ஆட்சியாளர்களின் கொலைகாரர்களின் கோழைத்தனத்தை அம்பலப்படுத்தினார்.

அக்காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்ற தத்துவம் இந்த உரையில் அடங்கியிருந்தது. கியூபாவின் அன்றைய நிலைமைகளுக்குப் பொருத்தமான திட்டமும் அதில் இருந்தது.

இன்றும் கூட பல நாடுகளுக்குப் பொருத்தமான இந்த உரை, பொருளாதார சுதந்திரமும் முழுமையான சிறப்புரிமையும் பெற வேண்டிப் போராடும் நாடுகளுக்கு தத்துவார்த்த அரசியல் விளக்கத்தை அளிக்கிறது.

இந்த உரை இன்றுள்ள வளரும் நாடுகளின் தேசிய விடுதலைக்கும், சோசலிசத்திற்குமான அறிக்கையாகும்.

ஒரு புதிய சமுதாயத்தை படைக்கப்போராடும் போர் வீரர்களுக்கு ஆதர்சமாயிருந்து உத்வேகமூட்டி, உதவி புரியும் சிந்தனைகள் செறிந்த அருமையான பாடமாகும் இது.

நாடுகளுக்குக் குடியேற்றம்

புதிய உலக உறவுகளை உருவாக்கும் திட்டம்

கியூபாவின் தூதர் ஜோஸ் லோபெஸ் சான்கெஸ்

கியூபாவின் தூதர்

புதிய உலக உறவுகளை உருவாக்கும் திட்டம்

புதிய உலக உறவுகளை உருவாக்கும் திட்டம்

புதிய உலக உறவுகளை உருவாக்கும் திட்டம்

நீதிமன்றத்தில் மோசமாக நடந்துகொண்டு
 பரபரப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு சிறிது
 கூட இல்லை! இந்த நீதிமன்றத்தில் எனக்காக நானே வாதாடவேண்டும்
 என்ற முடிவுக்கு வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது,
 சட்ட உதவி எனக்கு ஏறத்தாழ முற்றிலும் மறுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது,
 மிகவும் புண்படுத்தப்பட்டவன் என்ற முறையிலும், தனது நாடு சீரழிந்து,
 அதன் நீதித்துறை கலகலத்துப் போயிருப்பதைக் காண்பவன் என்ற
 முறையிலும், இதுபோன்றதொரு நேரத்தில் எனது இதயத்திலிருந்து
 வரும் வார்த்தைகளை உண்மைத் துணிவோடு எடுத்துக்கூற முடியும்
 என்றே நான் கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு நீதிபதிகளே!

இது போன்றதொரு கடுமையான சூழ்நிலையில் தனது பணியைச்
 செய்யவேண்டிய தருணம் எந்தவொரு வழக்கறிஞருக்கும் வாய்த்திருக்காது;
 அதைப்போன்றே, எந்தவொரு குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கும் எதிராக
 இதுபோன்று கணக்கற்ற முறைகேடுகள் இழைக்கப்பட்டிருக்காது. இந்த
 வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும் அவரது வழக்கறிஞரும் ஒருவரே.
 வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் குற்றச்சாட்டைப் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்பு
 கூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்
 என்றமுறையில், அடிப்படையான மனித உரிமைகளையும் சட்டரீதியான
 உரிமைகளையும் மீறி எவரோடும் தொடர்புகொள்ள முடியாமல் தனிமைச்
 சிறையில் கடந்த 76 நாட்களாக அவர் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்

குற்றம் சாட்டப்பட்ட அவர் இயற்கையிலேயே வெற்று
 ஆரவாரத்தை வெறுப்பவர்; நீதிமன்றத்தில் மோசமாக நடந்துகொண்டு
 பரபரப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு சிறிது
 கூட இல்லை! இந்த நீதிமன்றத்தில் எனக்காக நானே வாதாடவேண்டும்
 என்ற முடிவுக்கு வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது,
 சட்ட உதவி எனக்கு ஏறத்தாழ முற்றிலும் மறுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது,
 மிகவும் புண்படுத்தப்பட்டவன் என்ற முறையிலும், தனது நாடு சீரழிந்து,
 அதன் நீதித்துறை கலகலத்துப் போயிருப்பதைக் காண்பவன் என்ற
 முறையிலும், இதுபோன்றதொரு நேரத்தில் எனது இதயத்திலிருந்து
 வரும் வார்த்தைகளை உண்மைத் துணிவோடு எடுத்துக்கூற முடியும்
 என்றே நான் கருதுகிறேன்.

எனக்காக வாதாட தயான உள்ளம்கொண்ட தோழர்கள் தயாராக
 இல்லாமலில்லை. இந்த வழக்கில் எனக்காக வாதாட இந்நகர வழக்கறிஞர்
 சபையின் தலைவரான டாக்டர் ஜோர்ஜ் பாக்லியரி (Dr. Jorge Pagliery)
 என்ற, துணியும் திறமையும் மிக்க சட்ட வல்லுநரை ஹவானா
 வழக்கறிஞர் சபை நியமித்தது. எனினும் அவரது பணியைச் செய்ய
 அவர் அனுமதிக்கப்படவில்லை. என்னைச் சந்திக்க அவர் முயற்சி
 செய்தபோதெல்லாம் சிறைக் கதவுகள் அவருக்கு மூடப்பட்டன. ஒன்றரை

மாதத்திற்குப் பிறகே, அதுவும் நீதிமன்றத்தின் தலையீட்டிற்குப் பிறகே ராணுவ உளவு நிறுவனத்தின் சார்ஜெண்ட் ஒருவரின் முன்னிலையில் என்னை சந்தித்து பத்துநிமிடம் உரையாட அவருக்கு வாய்ப்பளிக்கப் பட்டது. தனது கட்சிக்காரரைத் தனிமையில் சந்தித்துப்பேச ஒரு வழக்கறிஞருக்கு உரிமையுண்டு என்றே நான் கருதுகிறேன். இந்த உரிமை உலகமெங்கும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சட்டவிதிகளையோ, மனிதநெறிகளையோ மதிக்காத தாங்கொணா கொடுங்கோலாட்சியின் பிடியில் அகப்பட்ட ஒரு யுத்தக் கைதியின் விஷயத்தில் மட்டும் இந்த உரிமைக்கு மதிப்பில்லை. நேரடி விசாரணையின் போது நாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் எங்கள் தரப்பு வாதத்தைப்பற்றி உளவு அறிந்துகொள்ளும் கேடுகெட்ட வேலையை என்னாலோ, டாக்டர் பாக்லியரியாலோ பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. மான்கடா (Moncada) படைத்தளத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைச் சுற்றி அவர்கள் விரித்திருந்த பொம்மை வலையைச் சுட்டெரிக்க நாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் வாதமுறைகளை முன்னதாகவே அறிந்துகொள்ள அவர்கள் விரும்புகிறார்களா? அதை மறைக்க இந்த அளவிற்கு அவர்கள் முயற்சி செய்யும் போது எங்களால் எவ்வாறு அதை அம்பலப்படுத்த முடியும்? இதன் பிறகுதான் வழக்கறிஞர் என்றமுறையில் எனக்குள்ள தொழிலுரிமையைப் பயன்படுத்தி எனக்காக நானே வாதாடுவது என்ற முடிவுக்கு நாங்கள் வந்தோம்.

இந்த முடிவை ஒட்டுக்கேட்ட சார்ஜெண்ட், அதைத் தனது மேலதிகாரியிடம் தெரிவிக்க, ஒரு பெரிய கலவரமே தோன்றிவிட்டது. அவர்களது திட்டங்களனைத்தையும் நான் அழித்துவிடப் போகிறேன் என்று ஏதோ ஒரு குட்டிச்சாத்தான் சொன்னதைப்போன்று அவர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். மாண்புமிகு நீதிபதிகளே! கியூபா நாட்டின் நீண்ட பாரம்பரியத்தில் வந்த இந்த உரிமையைக்கூட என்னிடமிருந்து பறிக்க எவ்வளவு நிர்ப்பந்தம் செலுத்தப்பட்டது என்பது உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். தனக்காக வாதாடக்கூடமுடியாத நிலைக்குக் குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் தள்ளப்பட்டுவிடும் இந்தச் சதிக்கு நீதிமன்றம் உடந்தையாயிருக்கமுடியாது. தனது வழக்கிற்காக வாதாடும் உரிமையைப் பயன்படுத்தும், குற்றம் சுமத்தப்பட்டவனான நான் சொல்லவேண்டிய எதையும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சொல்லாமல் பின்வாங்கமாட்டேன். கடுமையான தனிமைச் சிறையில் நான் வைக்கப்பட்டிருந்ததன் காரணத்தை முதலிலேயே விளக்கிவிடுவது முக்கியமானதென்று கருதுகிறேன். என்னைப் பேசாமலிருக்கச் செய்வதற்கான நோக்கம் என்ன? என்னைக் கால்வதற்கான சதிகளின் பின்னே மறைந்திருந்தது என்ன? இந்தச் சதிபற்றி நீதிமன்றத்திற்கு நன்றாகத் தெரியும். மக்களிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டு வரும் கொடூரமான நிகழ்ச்சிகள் எவை? இந்த விசாரணையின்போது நிகழ்ந்த புதிரான நிகழ்ச்சிகளின் பின்னே இருந்த, உண்மைகள் என்ன? இவை அனைத்தையும் நான் மிகத்தெளிவாக விளக்கி உள்ளேன்.

குடியரசின் வரலாற்றிலேயே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வழக்கு இது என்று நீங்கள் வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். அதை நீங்கள் உண்மையாக நம்பினீர்களானால் உங்கள் அதிகாரம் அவமதிக்கப்படவும் மாசுபடுத்தப்படவும் நீங்கள் அனுமதித்திருக்கக் கூடாது. இந்த வழக்கின் முதல் நீதிமன்றக் கூட்டத் தொடர் செப்டம்பர் 21ஆம் தேதி நடந்தது. நீதியின் மன்றத்தினுள்ளே அவதூறு செய்யுமுகமாக புகுந்துவிட்ட நூறு இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுக்கும், பாய்னெட்டுகளுக்கு மிடையே நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் கைதிகள் பிரிவில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கும் நடந்தவற்றிற்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை. அவர்கள் தடுப்புக்காவலில் பல நாட்களாக சிறையிலடைக்கப்பட்டு சித்தரவதைப் பிரிவில் அனைத்துவிதமான அவதூறுகளுக்கும் அவமானங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் ஏனைய பகுதியினர், சுதந்திரத்திற்கான யுத்தத்தில் தங்களது பங்கை நிறைவேற்ற பெருமையோடு தயாராக நின்றனர்; இதுவரை கண்டிராத தியாகத்தைப் புரியக் காத்திருந்தனர். சிறைச்சாலையின் பிடியில் நுந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளத் துடித்த இவர்கள் தவறான நோக்கத்துடன் இவ்வழக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். போரில் நேருக்கு நேர் சந்தித்து கொண்டவர்கள் இங்கே மீண்டும் எதிர்கொண்டார்கள். சத்தியத்தையே எமது நோக்கமாகக் கொண்டு, தீயவர்களை எதிர்த்து உண்மையான பயங்கர யுத்தத்தில் நாங்கள் மீண்டும் இறங்குகிறோம். இந்த நியாயத்தின் பிரளயத்தைச் சந்திக்க இந்த ஆட்சி தயாராக இல்லை என்பது உறுதி!

இந்தப் பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளை எவ்வாறு நிலைநாட்ட முடியும்? இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் உண்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காக எதையும் பணயம் வைக்க - சிறையையும், சித்திரவதையையும் தேவையானால் மரணத்தையுட்கூட எதிர்நோக்க - தயாராகப் பல இளைஞர்கள் இருக்கும்போது, உண்மையில் நடந்தவற்றை எவ்வாறு மறைக்க முடியும்?

முதல் கூட்டத் தொடரின்போது நான் ஒரு சாட்சியாக அழைக்கப் பட்டேன். அரசு வழக்கறிஞரும் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளானோரின் வழக்கறிஞர்கள் (Defense Attorneys) இருபது பேரும் இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் என்னிடம் கேள்விகள் கேட்டார்கள். நாங்கள் செலவு செய்த தொகை, அதைத் திரட்டிய விதம், எங்களால் திரட்ட முடிந்த ஆயுதங்கள் பற்றிய உண்மையான விவரங்களை என்னால் நிரூபிக்க முடிந்தது. நான் மறைக்க வேண்டியது எதுவுமில்லை. ஏனெனில் நமது குடியரசின் வரலாற்றிலேயே இல்லாத தியாகங்களைச் செய்துதான் இச்செயல்களை என்னத்தும் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதுதான் உண்மையாகும். எமது போராட்டத்தில் எங்களுக்கு உத்வேகமூட்டிய லட்சியங்களைப் பற்றியும் எங்களது எதிரிகளை மனிதாபிமானத்துடனும், பெருந்தன்மையுடனும் நாங்கள் எப்போதும் நடத்தி வந்ததைப் பற்றியும் நான் எடுத்துக் கூறினேன். இந்த வழக்கில் பொய்யாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளவர்களை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ

தொடர்பற்ற நிரபராதிகள் என்பதை நான் நிரூபித்தேன். வீரமிக்க எனது தோழர்களின் ஆதரவினாலும் ஒத்துழைப்பினாலும்தான் இதை என்னால் சாதிக்க முடிந்தது. நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி, தங்களுக்கு நேரவிருக்கும் துன்பங்களை எண்ணி புரட்சிக்காரர்கள், தேசபக்தர்கள் என்ற தங்களது நிலைப்பாட்டை எடுத்தமைக்கு அவர்கள் ஒருபோதும் வருத்தப்பட்டது கிடையாது. நான் சிறையிலிருந்தபோது எனது தோழர்களுடன் பேசுவதற்கு ஒரு முறைகூட என்னை அனுமதிக்கவில்லை. இருந்தபோதிலும் நாங்கள் ஒரே மாதிரியாகத்தான் நடந்துகொண்டோம். இதில் உள்ள உண்மை என்னவென்றால் மனிதர்கள் தங்களது இதயங்களில் ஒரே மாதிரியான கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளபோது, அவர்களை எவற்றாலும் தனிமைப்படுத்திவிட முடியாது. சிறைச்சாலை சுவர்களோ, கல்லறைகளோ அவர்களைப் பிரித்துவிட முடியாது. ஒரே நினைவு, ஒரே ஆத்மா, ஒரே கருத்து, ஒரே உணர்வு, ஒரே பெருமை அவர்கள் அனைவரையும் பிணைத்திருக்கும்.

அந்த தருணத்திலிருந்தே மான்கடா படைத்தளத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் மீது இந்த ஆட்சியாளர்களின் பொய்களால் எழுப்பப்பட்ட சுட்டிடம் மண்கோட்டையைப் போல் சரிந்து வீழ்ந்தது. அதன் விளைவாக, அவர்கள் அனைவரையும் சதிகாரர்களாக சிறையில் அடைத்து வைத்திருப்பது முட்டாள்தனமானது என்பதை உணர்ந்த அரசு வழக்கறிஞர் அவர்களை விடுதலை செய்து விடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

முதல் நீதிமன்றக் கூட்டத்தின் இறுதியில், குற்றவாளிக் கூண்டிலிருந்து பிரதிவாதி வழக்கறிஞர்களிடையே அமர்வதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று நான் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்கான அனுமதியும் எனக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த நேரத்திலிருந்து இந்த வழக்கில் எனது மிகமுக்கியமான நடவடிக்கை துவங்கிவிட்டது என்று கருதுகிறேன். நமது நாட்டின் வீரர்களுக்கெதிராக இந்த ஆட்சி எறிந்த கோழைத்தனமான, துயரமிக்க நயவஞ்சகமான பொய்களை முழுமையாக உடைத்தெறிவது; சிறைக் கைதிகள் மீது அவர்கள் புரிந்த கொடூரமான, கீழ்த்தரமான குற்றங்களை மறைக்கமுடியாத ஆதாரங்களுடன் அம்பலப்படுத்துவது; தங்கள் வரலாற்றிலேயே மிகவும் மனிதத் தன்மையற்ற, கொடூரம் நிறைந்த அடக்குமுறையால் துன்புற்று வரும் கியூபா மக்களது முடிவற்ற துரதிர்ஷ்டத்தை நாட்டிற்கும் உலகத்திற்கும் தோலுரித்துக் காட்டுவது; இவையே எனது பணியாகும்.

நீதிமன்றத்தின் இரண்டாவது கூட்டத்தொடர் செப்டெம்பர் 22ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமையன்று கூடியது. அப்போது பத்து சாட்சிகள் மட்டுமே விசாரிக்கப்பட்டிருந்தனர். அதேநேரத்தில் மன்ஸானிலோ (Manzanillo) பகுதியில் படுகொலைகளை நடத்தி முடித்துவிட்டிருந்தனர். அந்த இடத்தின் கேப்டனே இதற்கு நேரடிப் பொறுப்பாவான். மேலும் முன்னூறு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. உண்மைகளையும், ஆதாரத்தையும் வைத்துக்கொண்டு

குற்றங்களைச் செய்த அந்த ராணுவ வீரர்களை நான் குறுக்கு விசாரணை செய்யத் துவங்கினால் என்னவாகும்? வழக்கைக் காணவந்த பெருந்திரளான மக்களின் முன் அவ்வாறு செய்வதற்கு இந்த ஆட்சி என்னை அனுமதிக்குமா? இந்தத் தீவின் அனைத்துப் பகுதியிலிருந்தும் வந்துள்ள சட்ட வல்லுநர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் முன்பாக, நான் அவ்வாறு செயல்படுவதை இந்த ஆட்சியாளர்கள் அனுமதிப்பார்களா? குற்றவாளிக் கூண்டிற்கு அருகாமையில் அமர்த்தப்பட்டுள்ள எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களின் முன்னிலையில் நான் உண்மைகளை அம்பலப்படுத்த இந்த ஆட்சி என்னை அனுமதிக்குமா? இதை அனுமதிப்பதை விட இந்த நீதிமன்றக் கூடத்தை அத்தனை நீதிபதிகளோடும் கூட வெடி வைத்துத் தகர்க்க அவர்கள் தயாராயிருப்பார்கள்.

எனவே, என்னை இந்த வழக்கிலிருந்து பிரிப்பதற்கான திட்டமொன்றை ராணுவ ரீதியாக வகுத்து அதைச் செயல்படுத்த முனைந்தார்கள். செப்டெம்பர் 25ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமையன்று இரவில், வழக்கின் மூன்றாவது கூட்டத்தொடர் நடக்கவிருக்கும் சூழ்நிலையில் இரண்டு சிறைச்சாலை மருத்துவர்கள் எனது அறைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் மிகுந்த கலவரத்துடன் காணப்பட்டனர். 'நாங்கள் உங்களைப் பரிசோதிக்க வந்திருக்கிறோம்' என்று அவர்கள் கூறினர். 'எனது உடல்நலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவது யார்?' என்று நான் வினவினேன். அந்தக் கணத்திலேயே அவர்கள் எற்காக வந்துள்ளார்கள் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டுவிட்டேன் என்று அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். இதைவிடவும் அதிகமாக என்னிடம் அவர்கள் மரியாதையாக நடந்துகொண்டிருக்க முடியாது. அவர்கள் தங்களது சிக்கலான சூழ்நிலையை என்னிடம் விளக்கினார்கள். அன்று பிற்பகல் சிறைக்கு கர்னல் காவியானோ (Colonel Chaviano) வந்து, நான் இந்த வழக்கில் அரசாங்கத்திற்கு மிகவும் சேதமிழைத்து வருகிறேன் என்று அந்த மருத்துவர்களிடம் கூறியுள்ளார். நான் உடல்நலக் குறைவாக இருப்பதாகவும், அதனால் நீதிமன்றத்திற்கு வர இயலாது என்றும் கூறும் சான்றிதழ் ஒன்றை இந்த மருத்துவர்கள் அளிக்கவேண்டும் என்று அவர் கூறியுள்ளார். தங்களைப் பொறுத்தவரை, வேலையைத் துறந்துவிட்டு அதனால் ஏற்படப்போகும் விளைவுகளைச் சந்திக்கவும் தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தனர். அந்த மருத்துவர்கள் இந்த விஷயத்தை முடிவுசெய்யும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிட்டனர். இந்தத் தற்கொலை முயற்சியில் அவர்களை இறங்கச் சொல்வதற்கு எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. எனினும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் இந்த உத்தரவை நிறைவேற்றுவதற்கு நான் சம்மதிக்க முடியாது. இந்த விஷயத்தை அவர்களது மனசாட்சிக்கு விட்டுவிட்டு "உங்களது கடமையை நீங்கள் அறிவீர்கள்; என்னுடையதை நான் அறிவேன்" என்று மட்டுமே நான் அவர்களிடம் கூறினேன்.

எனது அறையைவிட்டு வெளியேறிய அவர்கள் அந்த சான்றிதழில் கையொப்பமிட்டனர். எனது உயிரைக் காப்பாற்றும் ஒரே வழி இதுதான்

என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவர்கள் இவ்வாறு செய்தனர் என்பதை நான் உணர்வேன். எனது உயிருக்குப் பெரும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளதாக அவர்கள் கருதினர். நான் உண்மைக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவன். எனவே எங்களது இந்த உரையாடலை ரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமேதும் எனக்கில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் இவ்வண்மையைக் கூறுவதன் மூலம் அந்த நல்ல மருத்துவர்களின் நலன்கள் பாதிக்கப்படலாம். ஆனால் அவர்களது நேர்மையை யாரும் சந்தேகிக்க வேண்டியதில்லை என்பதையும் நான் கூறவிரும்புகிறேன். இந்த சதித்திட்டத்தை அம்பலப்படுத்தி அன்று இரவே நான் நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அக்கடிதத்தில் நீதிமன்றமே இரண்டு மருத்துவர்களை அனுப்பி வைத்து எனது உடல்நிலையைச் சோதித்து, சான்றளிக்கச் செய்யவேண்டும் என்றும், இதுபோன்ற ஏமாற்றுகளின் மூலம் எனது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைவிட, நீதிமன்றத்திற்கு உண்மையைக் கூறிவிட்டு அதற்காக ஆயிரம் முறை உயிரைவிடவும் நான் தயாராக உள்ளேன் என்பதையும் நான் தெரிவித்திருந்தேன். முற்றும் சிரழிந்த இந்தச் சதிக்கெதிராக தனியாகவும் போராட நான் கொண்டிருந்த உறுதியை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில், தலைவரின் கீழ்வரும் வரிகளையும் அக்கடிதத்தில் நான் மேற்கோள் காட்டியிருந்தேன். 'ஒரு நியாயமான லட்சியம், எவ்வளவு ஆழத்தில் புதைத்திருப்பினும், ஒரு ராணுவத்தைவிட அதற்கு அதிகச் செயலாக்கம் உண்டு.' இந்தக் கடிதத்தைத் தான் செப்டெம்பர் 26ஆம் தேதி நடந்த மூன்றாவது கூட்டத்தொடரில் டாக்டர் மெல்பா ஹெர்னான்டஸ் (Dr. Melba Hernandez) நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தார். பலத்த காவலுக்கிடையேயும் இக்கடிதத்தை அந்த அம்மையாரிடம் சேர்ப்பிக்க என்னால் முடிந்தது. எனினும் உடனடியான பின்விளைவுகளையும் அது ஏற்படுத்தியது. டாக்டர் ஹெர்னான்டஸ் தனிமைச் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். நான் ஏற்கனவே தனிமைச் சிறையிலடைக்கப் பட்டிருந்ததால், சிறையின் உள்ளேயே, கண்காணாத இடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டேன். அந்த நாளிலிருந்தே குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் தலைமுதல் கால்வரை நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்ட பிறகே அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

நீதிமன்றம் அனுப்பிவைத்த இரண்டு மருத்துவர்களும் நான் நலமாக இருக்கிறேன் என்று செப்டெம்பர் 27ஆம் தேதியன்று சான்றளித்தனர். அதன்பின்னர் நீதிமன்றம் திரும்பத் திரும்ப உத்தரவிட்டபோதும் விசாரணைக்கு நான் அழைத்து வரப்படவில்லை. இதற்கும் மேலாக, நான் சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டேன் என்ற வதந்தியைப் பரப்பும் நூற்றுக்கணக்கான பிரசுரங்களை அடையாளந் தெரியாத நபர்கள் தினமும் விநியோகித்து வந்தனர். என்னை நேரடியாகச் சந்திப்பதைத் தவிர்க்கவும், நான் தப்பிச் செல்ல முயற்சித்ததாக ஜோடிக்கவுமே இந்த முட்டாள்தனமான சான்று உருவாக்கப்பட்டது. எச்சரிக்கை மிகுந்த எனது நண்பர்கள் இதைச் சரியான நேரத்தில் அம்பலப்படுத்தியதாலும், முதல் குற்றச்சாட்டு பொய்யானது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாலும்

வெளிப்படையாகவும் வெட்கங்கெட்ட முறையிலும் நீதிமன்றத்தை அவமதிக்கும் விதத்தில் என்னை இந்த வழக்கிலிருந்து வெகுதொலைவில் இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் வைத்திருந்தனர்.

மாண்புமிகு நீதிபதிகளே! இது நம்பற்கரியதொரு சூழ்நிலையாகும். இங்கே குற்றம்சாட்டப்பட்ட ஒருவனை நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்குக்கூட இந்த ஆட்சி நடுங்குகிறது. நிராயுதபானியான, அவதூறு பொழியப்பட்ட, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட, பாதுகாப்பற்ற ஒருவனது நெறியுணர்வைக் கண்டு, ரத்தக்கறையாலும் அடக்குமுறையாலும் கறைபடிந்த இந்த ஆட்சி பயந்து நடுங்குகிறது. வாய்ப்புகள் அனைத்தும் எனக்கு மறுக்கப்பட்டதோடு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் முக்கியமானவன் என்று கூறப்படும் என்னை இந்த வழக்கிலிருந்தும் விலக்கிவைத்தார்கள். இதே நேரத்தில்தான் தனிமனித உரிமைகள் நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, மக்கள் ஒழுங்குமுறைச் சட்டமும், பத்திரிகைகள், ரேடியோ ஆகியவற்றின் மீது தணிக்கை முறையும் முழு அளவில் செயல்பட்டு வருகிறது என்பதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனின் குரலைக் கண்டு பயந்து நம்பமுடியாத எண்ணற்ற தவறுகளை இந்த ஆட்சி செய்து வருகிறது.

நீதிமன்றத்தின் மீது ராணுவத் தலைவர்கள் எப்போதும் பொழிந்து வரும் அவதூறுகள் இழைத்து வரும் அவமரியாதையைப் பற்றியும் நான் குறிப்பிட்டாகவேண்டும். எனது தனிமைச் சிறைக்கு ஒரு முடிவுகூட்டப்படவேண்டும் என்று நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டபோதிலும், எனது குறைந்தபட்ச உரிமைகள் மதிக்கப்படவேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூட்டளையிட்டபோதிலும், நீதிமன்றத்தின் முன் என்னைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்த மன்றம் உத்தரவிட்டபோதிலும், இந்த உத்தரவுகள் எதுவுமே நிறைவேற்றப்படவில்லை. இதற்கு மேலும் மோசமாக, நீதிமன்றத்தின் முன்பாகவே, அதன் முதல் மற்றும் இரண்டாவது கூட்டத் தொடரின்போது சிறு இடைவேளைகளில்கூட நான் யாருடனும் பேசமுடியாதபடி தடுப்பதற்காக என் பின்னாலேயே ஒரு காவலரை நிறுத்திவைத்திருந்தனர். வேறுவகையில் கூறுவதானால் சிறையில் மட்டுமின்றி, நீதிமன்றத்தில் உங்கள் முன்புகூட உங்கள் உத்தரவுகளை அவர்கள் அவமதிக்கிறார்கள். நீதிமன்றத்திற்குத் தரப்படும் சாதாரண மரியாதை என்றமுறையில், இந்த விஷயத்தை அதற்கடுத்த கூட்டத்தில் எழுப்ப நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் நான் மீண்டும் நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்துவரப்படவில்லை. நீதிமன்றத்திற்கு அவர்கள் காட்டிய அளவற்ற அவமரியாதைக்குப் பதிலாக சட்டத்தின் பேரால் நாங்கள் சிறையிலடைக்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் எங்களை இங்கே கொண்டுவந்துள்ளனர். கடந்த மார்ச் மாதம் 10ஆம் தேதியிலிருந்து சட்டத்தை மீறியே செயல்புரிந்து வரும் இந்த ஆட்சி நீதிமன்றத்தின்மீது கொடுக்கவிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் மிகவும் வருத்தத்திற்குரியதாகும். இந்த வழக்கின்போது லத்தீன் அறிவுரையானது (Cedant arma togae) ஒருமுறை கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை. இந்தப் பின்னணியை நீங்கள் நன்கு

மனதில் கொள்ளவேண்டும் என்றும் நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இதற்கும் மேலாக, இந்தத் தந்திரங்கள் எவ்வகையிலும் பலன் தரவில்லை. இதற்குமுன் எப்போதுமிராத வண்ணம் தேசபக்தி உணர்வுடன் எனது தோழர்கள் தங்கள் கடமையை இங்கே முழுமையாக நிறைவேற்றினார்கள்.

கியூபாவின் சுதந்திரத்திற்காக நாங்கள் போராடத் துவங்கினோம்; அதற்காக நாங்கள் வெட்கப்படத் தேவையில்லை என்று அவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்றுகொண்டு அறிவித்தார்கள். தங்கள் சகோதரர்களின் உடல்கள்மீது புரியப்பட்ட கீழ்த்தரமான செயல்களை, பாராட்டத்தக்க துணிவுடன் அவர்கள் நீதிமன்றத்தில் அம்பலப்படுத்தினார்கள். நான் அப்போது அங்கில்லா விட்டாலும் எனது சிறைச்சாலை அறையிலிருந்துகொண்டே வழக்கின் அனைத்து விவரங்களையும் பெற என்னால் முடிந்தது. இதற்கு போனியாட்டோ (Boniatto) சிறைச்சாலைக் கைதிகளுக்கு நான் நன்றி கூறியாக வேண்டும். பயமுறுத்தல்கள் அனைத்திற்கிடையிலும் அவர்கள் செய்தித்துணுக்குகளும், தகவல்களனைத்தும் எனக்குக் கிடைக்க எல்லா வழிகளையும் மேற்கொண்டனர். இதன்மூலம், தங்களது சொந்த வீடுகளைக் கட்டுவதற்காக அவர்களை இரவும் பகலும் வேலை வாங்கிய, சிறைச்சாலை உணவுப் பண்டங்களைத் திருடி அவர்களைப் பட்டினி போட்ட சிறைச்சாலை வார்டன் டபோடா மற்றும் மேற்பார்வையாளர் லெப்டினன்ட் ரோஷாபல் ஆகியோரை அவர்கள் இவ்வாறு பழிதீர்த்துக் கொண்டனர்.

வழக்கு நடைபெறும்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. குற்றம்சுமத்த வந்தவர்கள் குற்றவாளிகளாகவும் குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்கள் குற்றம் சாட்டுபவர்களாகவும் மாறி இந்த நிலையைத் தலைகீழாக்கினார்கள். அங்கே புரட்சியாளர்களைப் பற்றிய விசாரணை நடைபெறவில்லை.

பயங்கரக் கொடுங்கோலன் பாடிஸ்டா என்ற மனிதன்தான் அங்கே விசாரிக்கப்பட்டான். திறமையும், வீரமும்மிக்க இந்த இளைஞர்கள் தண்டிக்கப்படுவது சாதாரணமானதுதான். ஆனால் நாளை இதே சர்வாதிகாரியும் அவரது அடியாட்களும் மக்களால் தீர்ப்பளிக்கப் படுவார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி. எங்களது தோழர்கள் பைன்ஸ்தீவின் சிறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். அதன் வளைந்த சுவரினைச் சுற்றி கேஸலின் ஆவி வளையவருகிறது; உயிரிழந்த எண்ணற்றோரின் அழுகை அங்கே எதிரொலிக்கிறது. எங்களது இளைத்தோழர்கள் சுதந்திரத்தை விரும்பியதற்காக தங்களது இல்லங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, சொந்த நாட்டிலிருந்தே வெளியேற்றப்பட்டு, சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு வெஞ்சிறையில் வாடும்படி தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர். நான் முன்பே குறிப்பிட்டதுபோல், இதுபோன்றதொரு சூழ்நிலையில் ஒரு வழக்கறிஞர் தனது கடமையை நிறைவேற்றுவதென்பது

விரும்பத்தகாததும், கடினமானதும்ஆகும் என்பது உங்களுக்குப் புலப்படவில்லையா?

சட்ட விரோதமான, சிழ்த்தரமான பல்வேறு சதிகளுக்குப் பிறகு, ஆளுவோரின் விருப்பத்தின் விளைவாகவும் நீதிபதிகளின் பலவீனங்களின் விளைவாகவும் நான் இந்த பொது மருத்துவமனையின் சின்னஞ்சிறு அறையில் உங்கள் முன்னே நிற்கிறேன்; ரகசியமாக நான் விசாரிக்கப் படலாம்; அதன் மூலம் நான் கூறுவது யாருக்கும் எட்டாமல் போகலாம்; எனது பேச்சரிமையும் நசுக்கப்படலாம். இதன் மூலம் யாருக்கும் தெரியாமல் போகலாம். அப்படியானால், சந்தேகத்துக்கிடமின்றி மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளுக்கு சௌகரியமாக இருக்கக்கூடிய, கவர்ச்சிமிக்க நீதிமன்றத்திற்குத் தேவை என்ன? நான் உங்களை எச்சரிக்கிறேன். ராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கிகளை ஏந்திச் சூழ்ந்திருக்கும் மருத்துவமனை ஒன்றி லிருந்து நீதிபரிபாலனம் செய்வது நியாயமானதல்ல; நமது நீதி நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறது, சிறைப்பட்டிருக்கிறது என்று குடிமக்கள் நினைத்துவிடப் போகிறார்கள்.

வழக்கு விசாரணைகள் 'பொதுமக்கள் முன்னிலையில் நடாபெற வேண்டும்' என்று உங்களது சட்ட நடவடிக்கைகள் கூறுகின்றன என்பதையும் உங்கள் நினைவுக்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். எனினும், அந்த நீதிமன்ற நடவடிக்கையிலிருந்து மக்கள் முழுமையாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கே வந்திருக்கும் பொதுமக்கள், இங்குள்ள இரண்டு வழக்கறிஞர்களும் ஆறு பத்திரிகை நிருபர்களும்தான். இந்தப் பத்திரிகைகளில் நான் இங்கே உச்சரிக்கும் ஒரு வார்த்தையைக்கூட பிரசுரிக்காமல் தடுக்கும் வேலையை பத்திரிகைத் தணிக்கைமுறை கவனித்துக் கொள்ளும். இங்கே இருக்கும் நாற்றுக்கணக்கான படை வீரர்களும் அதிகாரிகளுமே எனது பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனது பேச்சை அமைதியாக உன்னிப்பாகக் கேட்பதற்காக அவர்களுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ராணுவம் முழுவதையும்இங்கே என் முன்னால் கொண்டுவர வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன்! இன்றுள்ள இரக்கமற்ற ஆளும் சும்பல், தனது பதவி வெறியினால் ராணுவ உடுப்பின்மீது தெறித்துள்ள ரத்தத்துளிகளை, இதே ராணுவம் தனது கோபத்தின் மூலம் துடைத்து பழிதீர்த்துக்கொள்ளும் என்பதை நான் அறிவேன். தனது மோசமான செயல்களால் திமிர் பிடித்துப்போன இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட தொரு வீழ்ச்சி காத்திருக்கிறது! எனினும் அதற்கு முன்பாக மக்கள் இவர்களை பதவியறக்கிவிடக்கூடாது! அதுதான் எனது விருப்பம்.

சிறை அறையில் நான் படிப்பதற்குக் குற்றச்சட்டத்தைப் பற்றிய மதிப்புரைகள் ஏதும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதையும் நான் இறுதியாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனது தோழர்களுக்காகத் துணிவுடன் வாதாடிய எனது மதிப்பிற்குரிய வழக்கறிஞர் டாக்டர் பாடலியோ கேஸ்டலனாஸ் எனக்களித்த இந்த சிறு சட்டவிதிதான் என்னிடமிருக்கிறது. அதைப்போன்றே மார்ட்டி (Mart)யின் நூல்களைப்

பெறுவதற்கும் அவர்கள் தடை விதித்தார்கள். சிறைச்சாலை தணிக்கை விதிகள் போதுமானதாக இல்லை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்களோ என்னவோ? அல்லது ஜூலை 26ஆம் தேதி நடவடிக்கைக்கு மாட்டிதான் எனக்கு ஆதர்சமாக இருந்தார் என்று நான் கூறியதுதான் காரணமா? இந்த விசாரணையின்போது வேறு எந்த நூலையும் நான் படிக்கக்கூடாது என்று தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதனால் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படப்போவதில்லை. எனது தலைவரின் அறிவுரைகள் அனைத்தும் என் மனதில் நன்கு பதிந்துள்ளன; உலகெங்கும் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய வீரர்கள் அனைவரின் புனிதக் கருத்துக்களும் என் மனதில் நிறைந்துள்ளன!

இந்த நீதிமன்றத்தில் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளை மட்டும் விடுக்க நான் விரும்புகிறேன். சட்டத்தின் பாதுகாப்பேதுமின்றி அவதூறுகளுக்கும் அத்துமீறல்களுக்கும் ஆட்பட்டதற்குப் பதிலாக இந்த சலுகை வழங்கப்படுமென்றே நான் நம்புகிறேன். எந்தவித இடையூறுமின்றி எனது கருத்தை எடுத்துக்கூற அனுமதிக்க வேண்டும் என்றே நான் கேட்கிறேன். இல்லையெனில், இந்த வழக்கு சிறிதுகூட நியாயமானதாக தோற்றமளிக்காது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த விசாரணையின் இறுதி அத்தியாயம் கோழைத்தனமாக இருந்ததாகவே தோற்றமளிக்கும்.

நான் ஓரளவு ஏமாற்றமடைந்தேன் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நமது மதிப்பிற்குரிய வழக்கறிஞர் ஒரு பயங்கரக் குற்றச்சாட்டுடன் வருவாரென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். சட்டம், நீதி ஆகியவற்றின் பெயரால் - என்ன சட்டம், என்ன நீதி? - எனக்கு 26 ஆண்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற தனது கோரிக்கையை அந்நகர காரண காரியத்தையும் தன்னால் முடிந்தவரை நியாயப்படுத்த அவர் தயாராக இருப்பார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படியல்லாமல் சமூகப் பாதுகாப்பு சட்டம் 148 ஆவது பிரிவைப் படித்ததுடன் அவர் நிறுத்திக்கொண்டார். அதன் அடிப்படையிலும், மேலும் தீவிரமடைந்துள்ள நிலைமைகளாலும் எனக்கு 25 ஆண்டுகள் நீண்ட சிறைவாசம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேல் ஒரு மனிதனை சிறையில் அடைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வதற்கும், அந்தக் கோரிக்கையை நியாயப்படுத்துவதற்கும், இரண்டு நிமிட நேரம் என்பது மிகக்குறுகிய நேரம்தான். ஒருவேளை நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்தைக் கண்டு எரிச்சலடைகிறாரா? ஏனெனில், இவ்வழக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்று நமது மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகள் சம்பிரதாயமாக, அதைவிடப் பெருமையாக கூறிய கூற்றும் அரசு வழக்கறிஞரின் மேம்போக்கான நடத்தையும் நேரெதிராக இருப்பதை நான் காண்கிறேன். வெறும் ஆறு மாதங்கள் சிறைத்தண்டனை கோரும் போதை மருந்து வழக்கில்கூட இதைவிடப் பத்து மடங்குநேரம் வழக்கறிஞர்கள் வாதிடுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அரசு வழக்கறிஞரோ தனது கோரிக்கைக்கு உதவியாக ஒரு வார்த்தையைக்

கூட உதிர்க்கவல்லலை. நான் சாதாரணமானவன்தான். இந்தக் குடியரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பேரால் உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்ட அரசு வழக்கறிஞருக்கு, எந்தவித சட்ட ஒழுங்கோ, நெறியோ இல்லாத, உண்மைக்கு புறம்பான, அரசியலமைப்புக்கு மாறான ஓர் அரசாங்கத்தின் பேரால், அவரைப்போன்ற வழக்கறிஞரான, அவரைப் போன்றே கௌரவம் மிக்க கியூபா நாட்டு இளைஞன் 26 ஆண்டுகள் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்பது மிகவும் கஷ்டமாவதாகத்தான் இருக்கும். அதை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் அவர் திறமைசாலி. அவரைவிடத் திறமை குறைந்தவர்கள் இந்த ஆட்சிக்கு வக்காலத்து வாங்கி நீண்ட வாதங்களை இங்கே முழங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு நேர்மையான மனிதனுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பதாயிருப்பினும், குறைந்தபட்சம் ஒரு கால்மணி நேரமாவது பேசுவதற்குக் கூடவா அவரிடம் வாதங்கள் இல்லை என்றுதான் எனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இவையனைத்திற்கும் பின்னால் ஏதோ ஒரு பயங்கர சூழ்ச்சி மறைந்திருக்கிறது என்பது நிச்சயம்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! என்னை மௌனமாக்குவதற்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை? ஏன் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எதிரான எனது தாக்குதல்களுக்குப் பயந்து வாதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் விலக்கி ஒதுக்கியது ஏன்? பிரச்சினைக்கு ஒரு தீவிரமான வடிவத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சட்டரீதியாகவோ, தார்மீக அடிப்படையிலோ; அரசியல் ரீதியிலோ எவ்வித அடிப்படையும் அவர்களுக்கில்லையா? அவர்கள் உண்மையைக் கண்டு பயப்படுகிறார்களா? ஜூலை 26 ஆம் தேதியிலிருந்து சிலரது உறக்கத்தையே பிடுங்கி விடுவதற்கான காரணங்களைப்பற்றி நான் பேசாமல் அவர்களை போலவே இரண்டே நிமிடத்தில் நானும் எனது வாதத்தை முடித்துக்கொண்டு விடுவேன் என்று நம்புகிறார்களா? சமூக பாதுகாப்பு விதியின் ஒரு பிரிவின் ஐந்து வரிகளைப் படிப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்ட அரசாங்கத் தரப்பு வாதத்தைப்போலவே நானும் செக்குமாட்டைப்போல் அந்த வரிகளுக்குள்ளேயே சுற்றிக்கொண்டிருப்பேன் என்று நினைக்கிறார்களா? இதுபோன்ற திணிப்பை நான் எவ்வகையிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இந்த விசாரணையில் ஒரு தனி மனிதனின் சுதந்திரத்திற்கு மட்டும் அபாயம் ஏற்படவில்லை. அடிப்படைக் கொள்கைகள் இங்கே விவாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இங்கே சுதந்திரமாயிருப்பதற்கான மனித உரிமைகள் கூண்டிலேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. நமது நாட்டின் அஸ்திவாரமான நாகரிகமடைந்த ஜனநாயக நாடு என்ற அடிப்படை இன்று ஆட்டங்கண்டுள்ளது. இந்த விசாரணை முடிவடையும்போது, எந்தவொரு உண்மையும் கூறப்படாமல் எந்தக் குற்றமும் கண்டிக்கப்படாமல் போய் விட்டது என்று என்னை நானே நிந்தித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் மேற்கோள் சாட்டிய புகழ்பெற்ற அந்த சிறு சட்டப்பிரிவு எனது நேரத்தில் ஒரு நிமிடத்திற்குக் கூடப் போதுமானதல்ல. இந்த நேரத்தில் அதற்கெதிராக ஒரு சிறு சட்ட

விளக்கத்தை அளிப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன். ஏனெனில் மார்ச் 10 ஆம் தேதியிலிருந்து - ஏன் அதற்கும் முன்பாகவே கூட - கியூபாவில் நீதி என்ற கேலிக்கூத்திற்கு உதவியாகப் பொழியப்பட்ட எண்ணற்ற பொய்களுக்கும், ஏமாற்றுகளுக்கும், பொய்த் தோற்றத்திற்கும், பழமைவாதத்திற்கும், கோழைத்தனம் நிறைந்த நெறிமுறைகளுக்கும் எதிராக நான் மேற்கொள்ளவிருக்கும் தாக்குதலுக்கான வழியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறேன்!

தொடுக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டு, சட்டத்தால் குறிப்பிடப்படும் குற்றவகைக்கு ஒத்ததாக இருக்கவேண்டும் என்பது குற்றச்சட்டத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடாகும். இங்கே எழுப்பப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டிற்கு எந்தச் சட்டமும் முற்றிலுமாக பொருந்தாதெனில் குற்றமேதும் இல்லை என்பதுதான் பொருள்.

மேற்கோள் காட்டப்பட்ட சட்டப்பிரிவு இதுதான். அரசியலமைப்பு ரீதியான துறைகளுக்கு எதிராக ஓர் ஆயுதந்தாங்கிய எழுச்சியை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் எந்தவொரு செயலுக்கும் முனைபவருக்கு 3 வருடத்திலிருந்து 10 வருடங்கள் வரை தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும். அந்தக் கலகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தால், 5 முதல் 20 வருடங்கள் வரை தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் எந்த நாட்டில் வசிக்கிறார்? நாட்டின் அரசியலமைப்பின் அதிகாரத்திற்கெதிராக நாங்கள் ஓர் எழுச்சியை உருவாக்க முனைந்தோம் என்று யார் அவருக்குக் கூறியது? இரண்டு விஷயங்கள் தெட்டத்தெளிவானவை.

முதலாவதாக, தேசத்தை நசுக்கி வரும் சர்வாதிகாரம், சட்டரீதியான அரசியல் அதிகாரமில்லை. மாறாக, அதற்கு விரோதமானது. அது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராக, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் மேலாக, குடியரசின் சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டத்தையும் மீறியதாக விளங்குகிறது. நியாயமான அரசியலமைப்புச் சட்டமென்பது சுதந்திரமான மக்களிடமிருந்தே தோன்றுகிறது. இந்த அடிப்படையில் மட்டுமின்றி, கோழைகளும் துரோகிகளும் நியாயப்படுத்த முடியாததை நியாயப்படுத்துவதற்கு உருவாக்கிய பொய்களைப் பற்றியும் பின்னால் நான் விரிவாக விளக்குவேன்.

இரண்டாவதாக, இந்தச் சட்டப்பிரிவு, அதிகாரங்கள் என்று பன்மையில் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு குடியரசானது ஒரு சட்டமன்ற அதிகாரத்தாலும், நிர்வாக அதிகாரத்தாலும், நீதிமன்ற அதிகாரத்தாலும் ஆளப்படுகிறது. இவை ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. நாங்கள் ஒரு தனிப்பட்ட சக்திக்கு எதிராக மட்டுமே, அதுவும் சட்டவிரோதமான சக்திக்கு எதிராக மட்டுமே, கலகத்தைத் தூண்டிவிட்டோம். இந்தச் சக்தி தேசத்தின் சட்டமன்ற அமைப்பையும், நிர்வாக அமைப்பையும் கைப்பற்றி, அவற்றை ஒன்றாக்கி, அதன்மூலம், குறிப்பாக, இப்போது நாம் விவாதிக்கும் சட்டப்பிரிவின் கீழ் பாதுகாக்கப்பட்ட அமைப்பு

முழுவதையுமே சீர்குலைத்துவிட்டது. மார்ச் 10 ஆம் தேதிக்குப் பிறகு உள்ள நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் வேடிக்கை விளையாட்டில் ஈடுபடும் எண்ணம் தற்போது எனக்கு இல்லாததால், அந்தப் பிரச்சினைக்குள் நான் செல்லவில்லை... 148ஆவது சட்டப்பிரிவு பிணைக்கப்பட்டதோ, சுருக்கப்பட்டதோ, திருத்தப்பட்டதோ இல்லையோ, ஜூலை 26ஆம் தேதி சம்பவத்திற்குத் தொடர்ச்சி ஏதுமில்லை என்பதை மட்டும் நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். இந்த நிலைப்பாட்டுடன் இதை விட்டுவிடுவோம். நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான அமைப்புகளுக்கெதிராக அண்மையில் கலகத்தைத் தூண்டியது யார் என்பதைப் பற்றி விளக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ள சிறிது நேரம் பொறுத் திருங்கள். நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் துரதிர்ஷ்டவசமாகக் காணத்தவறிய சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளைக் குறித்து இந்தச் சட்டப் பிரிவைப் பற்றி நான் பின்னால் பேசும்போது நினைவுபடுத்துகிறேன்.

ஓர் எச்சரிக்கை! நான் இப்போதுதான் துவங்குகிறேன்! உங்கள் நாட்டின்மீதும், மனிதத் தன்மையின்மீதும், நீதியின்மீதும் நீங்கள் சிறுதுளி அன்பாவது கொண்டிருந்தால், நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள்! என் குரல் பல ஆண்டுகளுக்கு நசுக்கப்பட்டுவிடும் என்பதை நான் அறிவேன். சாத்தியமான எல்லா வழிகளிலும் உண்மையை நசுக்க இந்த ஆட்சி முயற்சி செய்யும் என்பதும், கண்காணாத இடத்தில் என்னைப் புதைத்துவிடச் சதித்திட்டம் உருவாகி வருகிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியும் என்றாலும் எனது குரலை அடக்கிவிட முடியாது. தன்னந்தனியாக இருப்பதாக நான் உணர்ந்தபோதிலும் என்னுள்ளிருந்து குரல் எழும்பும்; மற்றவர்களின் உணர்வுகளையும் துன்பங்களையும் பற்றிக் கவலைப்படாத, சுரணையற்ற கோழைகள் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் சுட்டெரிக்கும் ஜுவாலையை எனது இதயம் எனக்களிக்கும்.

ஜூலை 27 ஆம் தேதி திங்கள்கிழமையன்று சர்வாதிகாரியின் குரலை நாங்கள் மலையிலிருந்தபடியே ரேடியோவில் கேட்டோம்.

அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆயுதந்தாங்கிய 18 பேர், அப்போது தயாராகத்தான் இருந்தோம். இதுபோன்றதொரு தருணத்தை உணர்ந்தறியாதவர்களுக்கு அதுபோன்ற மனக்கசப்பையும், அநீதியின் மீதான வெறுப்பையும் உணர முடியாது. நமது மக்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்ற நீண்ட நாள் நம்பிக்கை தகர்ந்து வீழ்ந்த அதே நேரத்தில், இதற்கு முன் இல்லாதவகையில், கடுமையிக்குந்த, நயவஞ்சகம் மிக்க ஒரு குரல் அந்த நம்பிக்கைகளை நொறுக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டதை நாங்கள் கேட்டோம். கொடூரத்துடனும், வெறுப்புடனும், பழிவாங்கும் நோக்கத்துடனும் வெளிப்பட்ட அவரது வார்த்தைகளை, அதற்கு முதல் நாளிரவிலிருந்து முடிவின்றிப் பெருகியோடிய இளைஞர்களின் சுத்தமான ரத்தத்தை வழிந்தோடச் செய்த, மனிதத்தன்மையற்ற கொலைகாரக் கூட்டத்தின் செயலோடுதான் கற்பனை செய்து ஒப்பிட, முடியும். மனச்சாட்சியுள்ள ஒருவர், அந்தப் பேச்சை ஒரு கண நேரம் நம்பினால்கூட, அவர் தனது வாழ்நாளின்

எஞ்சிய பகுதி முழுவதையும், தவறாக நம்பிவிட்டோமே என்று வருத்தத்துடனும் வெட்கத்துடனும் கழிக்க வேண்டியதாயிருக்கும். இனி அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் தண்டிக்கப்பட்டவர் என்று அவரது நெற்றியில் உண்மையின் சின்னத்தைப் பொறித்துவிடமுடியும் என்ற நம்பிக்கைகூட எனக்கு அந்த நேரத்தில் ஏற்படவில்லை. பிணமாக எங்களைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற உத்தரவுடன், எங்களைவிட ஆயுதபலமிக்க ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வீரர்கள் எங்களைச் சுற்றி வளைத்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்போதுதான் அந்த உண்மை வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் மேற்கொண்ட கடமையைத்தான் இப்போது செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இனி திருப்தியோடு அமைதியாக நான் உயிர் துறக்கலாம். எனவே, அந்தக் காட்டு மிராண்டித்தனமான கொலைகாரர்களைப் பற்றி வேறெதையும் கூறத் தயாராக இல்லை.

நடந்தவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கச் சிறிது நேரம் தேவை. எங்களது தாக்குதல் துல்லியமாகவும், முழுமையாகவும் இருந்தது என்றும் இது ராணுவ நிபுணர்களால் திட்டமிடப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் அரசாங்கம் கூறியது. இதைவிட உண்மைக்குப் புறம்பானது வேறெதுவும் இருக்கமுடியாது. ராணுவப் பயிற்சி ஏதுமற்ற இளைஞர் குழு ஒன்றினால்தான் இத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. கொல்லப்படாத, சிறைப்படுத்தப்படாத இரண்டுபேரைத் தவிர்த்த ஏனையோரின் பெயர்களை நான் கூறுகிறேன். ஏபல் சாந்தமரியா (Abel Santamaria), ஜோஸ் லூயிஸ் டஸண்டே (Jose Luis Tasende), ரீனட்டோ கிதார்த் ரோசல் (Renato Guidart Rosell), பெட்ரோ மிரட் (Pedro Miret), ஜீஸஸ் மான்டேன் (Jesus Montane) மற்றும் என்னையும் உள்ளிட்டவர்கள்தான் அக்குழுவில் இருந்தவர்கள். இவர்களில் பாதிக்குமேற்பட்டோர் உயிரிழந்தார்கள். அவர்கள் ராணுவ நிபுணர்களல்ல! எனினும், இதுபோன்ற சங்கடங்களேதும் இல்லாவிட்டால் இந்த ராணுவத் தளபதிகளின் கூட்டம் முழுவதற்கும் பலத்த அடி கொடுக்கக்கூடிய அளவிற்கு தேசபக்தி அவர்களிடம் இருந்தது என்று அவர்களின் நினைவிற்குச் செலுத்தும் அஞ்சலியாகக் கூறமுடியும். ஆனால், மார்ச் 10 ஆம் தேதியன்று பதவியிலமர்ந்த இந்த தளபதிகளோ தேச பக்தர்களும்ல்ல; வீரர்களும்ல்ல.

உளவு பார்ப்பதற்கும், லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும், தகவல் சேகரிக்கவும் பல லட்சக்கணக்கான டாலர்களைச் செலவு செய்து வரும் இந்த அடக்குமுறை ஆட்சியின் கீழ், தேசபக்தர்களை ஒன்று திரட்டி, பயிற்சியளிப்பது, ஒருங்கிணைத்து, அவர்களுக்கு ஆயுதமளிப்பது, தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை தயாரிப்பதைவிட மிகுந்த சிரமமான ஒன்றாகவே இருந்தது. எனினும் இவர்களும், இவர்களைப்போன்ற வேறு பலரும், நம்பற்கரிய தீவிரத்துடனும், விருப்பத்துடனும், ஒழுங்குடனும் இவை அனைத்தையும் செய்து முடித்தார்கள். இதற்கு மேலும் அவர்களைப் பாராட்டுவதற்கான காரணம் என்னவென்றால், இந்தப் பணிக்காக அவர்கள் தங்களிடமிருந்த அனைத்தையும்

அளித்தார்கள்; இறுதியில் தங்களது உயிரையும் இதற்காகவே அர்ப்பணித்தார்கள்.

இத்தீவின் மூலைமுடுக்குகளிலிருந்த சிறு நகரங்களிலிருந்து, இப்பகுதிக்கு ஆட்களைக் கொண்டுவரும் இறுதியான பணியும் பாராட்டத்தக்கவகையில் துல்லியமாகவும், முழுமையான ரகசியத்துடனும் நிறைவேற்றப்பட்டது. மகத்தான ஒருங்கிணைப்புடன் இத்தாக்குதல் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

பயோமாவிலும் சாண்டியாகோ டி கியூபாவிலும் ஒரே நேரத்தில் காலை ஐந்தேகால் மணிக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்ட நிமிடத்தில், அதே வினாடியில் இத்தாக்குதல் தொடங்கியது. படைத்தளத்தைச் சுற்றியிருந்த கட்டிடங்கள் அனைத்தும் எங்கள் வசம் வீழ்ந்தன. இந்த விசாரணைக்கான விஷயத்திலிருந்து வேறுபட்டாலும் ஓர் உண்மையை, 'அதுவும் ஆபத்தான ஒன்றை' முதன்முறையாக உங்களிடம் கூறவிருக்கிறேன். துரதிர்ஷ்டவசமான தவறொன்றின் விளைவாக, எங்கள் படையில் சிறந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டிருந்த பாதிப்பேர் நகரத்தின் நுழைவாயிலில் திசைதவறி போய்விட்டனர். அந்த முக்கியமான தருணத்தில் அவர்களால் எங்களுக்கு உதவ முடியாமல் போய்விட்டது. ஏபல் சாந்தமரியா 21 பேருடன் பொது மருத்துவமனையைக் கைப்பற்றினார். காயமுற்றவர்களைக் கவனிக்க ஒரு மருத்துவரும் இரு பெண் தோழர்களும் இக்குழுவினருடன் சென்றனர். ரால் காஸ்ட்ரோ 10 பேருடன் நீதிமன்றத்தைக் கைப்பற்றினார். மீதமுள்ள 95 பேருடன் படைத்தளத்தைத் தாக்குவது எனது பொறுப்பாக இருந்தது. 8 பேரைக் கொண்ட முன்னோடிப்படை மூன்றாவது வாயிலை நொறுக்கி முன்னேறியது. அதைத் தொடர்ந்து 45 பேரைக் கொண்ட முதல் குழுவுடன் நான் அந்த இடத்தை அடைந்தேன்.

இயந்திர துப்பாக்கிகளைக் கொண்ட ஒரு வெளிப்புற காவல் நிலையத்தின் மீது எனது கார் மோதியதால் அதே இடத்தில் யுத்தம் துவங்கியது. மீதமுள்ள படையினரிடம்தான் சக்திவாய்ந்த ஆயுதங்கள் இருந்தன. (லேசான ஆயுதங்கள் முன்னோடிப் படையினரிடம் இருந்தன.) எனக்குப் பின்னால் இருந்த வலுவான ஆயுதங்களைக் கொண்ட படை ஒரு தவறான தெருவுக்குள் நுழைந்து, முன்பின் தெரியாத அந்த நகரத்தில் வழிதவறிப் போய் விட்டது. அவர்களின் போராட்ட உறுதியில் எனக்குச் சிறிதுகூட ஐயமில்லை என்பதையும் நான் உங்களுக்குக் கூறிவிடுகிறேன். வழி தவறி விட்டோம் என்பதை உணர்ந்த அவர்கள் மிகுந்த கவலையும் பரபரப்பும் அடைந்தனர். இது ஒருவிதமான நடவடிக்கை என்பதாலும், எதிர்த்துப் போரிட்டவர்களும் எங்களைப் போன்றே சீருடை அணிந்திருந்ததாலும் எங்களுடன் மீண்டும் தொடர்பு கொள்ள அவர்களால் இயலவில்லை. ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலோர் பின்னர் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, உண்மையான வீரத்துடன் மரணத்தை எதிர் கொண்டனர்.

இவையனைத்திற்கும் மேலாக, இந்தப் போராட்டத்தில் மனிதத்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று ஒவ்வொரு வருக்கும் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தது. எதிரியிடம் இவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் வேறு எவரும் நடந்து கொண்டிருக்கமுடியாது. தொடக்கத்திலேயே கிட்டத்தட்ட இருபது பேரை நாங்கள் சிறைப்பிடித்தோம். ஒரு நேரத்தில் எங்கள் குழுவைச் சேர்ந்த ராமிரோ வால்டஸ் (Ramiro Valdes), ஜோஸ் சுவாரஸ் (Jose Suarez), ஜீசஸ் மான்டேன் (Jesus Motanne) ஆகிய மூவரும் ஒரு படை முகாமிற்குள் புகுந்து அங்கிருந்த 50 படை வீரர்களையும் சிறிது நேரம் சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தனர். நாங்கள் அவர்களை எவ்வகையிலும் துன்புறுத்தவில்லை; சிறு அவசொல் கூட உதிர்க்கவில்லை என்று இதே நீதிமன்றத்தில் அவர்கள் அனைவரும் ஒருவர்கூட தவறாமல் சாட்சியளித்தார்கள். அதைப்போன்றே எனது தோழர்கள் மீது நடத்திய விசாரணையின்போது, தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்த அரசு வழக்கறிஞர், இந்தப் போராட்டம் முழுவதிலும் நாங்கள் யுத்த நெறிகளைக் கடைப்பிடித்தோம் என்பதை ஒப்புக் கொண்டார். அதற்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

படைவீரர்களுக்கிடையே ஒழுங்குமுறை மிக மோசமாக இருந்தது. அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக கோட்டை இருந்தாலும், ஒருவருக்குப் பதினைந்து பேர் என்ற விகிதத்தில் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமானோராக இருந்ததாலும், அவர்களால் இறுதியில் எங்களைத் தோற்கடிக்க முடிந்தது. எங்களது தோழர்கள் மிகச் சிறந்த படை வீரர்கள் என்பதை எங்களது எதிரிகளே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். இரண்டு பிரிவிலுமே பெருமளவு துணிவு நிலவியது என்பது உண்மைதான்.

எங்களது நடைமுறைத் தோல்விக்கான காரணங்களை ஆராயும்போது, நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட அந்த வருந்தத்தக்கத் தவறோடு நாங்கள் மிகுந்த கவனத்துடன் பயிற்சியளித்த படைப்பிரிவைப் பிரிப்பதிலும் நாங்கள் தவறு செய்துவிட்டோம் என்றே நான் நம்புகிறேன். சிறந்த பயிற்சி பெற்ற உறுதிமிகக் தலைவர்களில் 27 பேர் பயர்மோவிலும், 21 பேர் பொது மருத்துவமனையிலும், 10 பேர் நீதிமன்றத்திலும் இருந்தனர். இந்தப் படைப்பிரிவு வேறுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த யுத்தத்தின் முடிவு வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். ரோந்து படையுடன் ஏற்பட்ட மோதல் : படை முகாமை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டது. (இது மிகவும் தற்செயலானதே. அந்த இடத்தில் எங்களது குழு 20 நொடிகள் முன்பின்னாக வந்திருக்கக்கூடும்) இதன் விளைவாக அவர்கள் ஒன்று திரள்வதற்கான நேரம் கிடைத்துவிட்டது. இல்லையெனில், நாங்கள் ஏற்கெனவே காவல் அரணைப் பிடித்துவிட்டதால், ஒரு குண்டுகூட செலவில்லாமல் அந்த முகாம் முழுவதும் எங்கள் வசம் வீழ்ந்திருக்கும். அதே நேரத்தில், எங்களிடம் 22 காலிபர் திறனுள்ள துப்பாக்கிகளும் அதற்கான ஏராளமான குண்டுகளும் மட்டுமே இருந்தன.

இதைத்தவிர வேறு ஆயுதம் ஏதும் எங்களிடம் இல்லை. எங்களிடம் கையெறி குண்டுகள் மட்டும் இருந்திருந்தால், இந்த ராணுவத்தால் 15 நிமிடங்கள் கூடத் தாக்குப் பிடித்திருக்க முடியாது.

படைமுகாமைக் கைப்பற்று வதற்கான முயற்சிகள் அனைத்தும் பயனற்றவை என்பதை நான் உணர்ந்தவுடனேயே எங்களது குழுவை 8, 10 பேர் கொண்ட குழுக்களாகப் பிரித்துப் பின்வாங்கத் துவங்கினேன். எங்களது பின்வாங்கும் படலத்தில் பெட்ரோ மிரட் (Pedro Mirel) ஃபிடல் லாப்ரடார் (Fidel Labrador) தலைமையிலான மிகச்சிறந்த துப்பாக்கி வீரர்கள் ஆறுபேர் ராணுவம் முன்னேறாதபடி வீரத்துடன் போர் புரிந்து தடுத்து நிறுத்தினர். இந்தப் போரில் எங்களது இழப்பு மிகமிகச் குறைவே. எங்களது இழப்பில் 95 சதம், போராட்டத்திற்குப் பின்னர் ராணுவம் நடந்துகொண்ட மனிதத் தன்மையற்ற செயல்களின் விளைவாகவே ஏற்பட்டதாகும். பொது மருத்துவமனையிலிருந்த குழுவில் ஒருவரை மட்டுமே இழந்தோம், மற்றவர்கள் மருத்துவமனையின் வெளியேறும் வழியை ராணுவம் அடைத்துவிட்டதால் சுற்றி வளைக்கப் பட்டனர். எனினும், எங்களது இளைஞர்கள் தங்களது துப்பாக்கிகளில் கடைசிக் குண்டு தீரும் மட்டும் ஆயுதங்களை கைவிடவில்லை. எங்கள் குழுவில் மிகவும் பெருந்தன்மை வாய்ந்த, அனைவரது அன்பையும் பெற்ற, சுறுசுறுப்பான ஏபல் சாந்தமரியா காட்டிய மகத்தான எதிர்ப்பு கியூபாவின் வரலாற்றில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும். அவர்கள் எதிர்நோக்கிய முடிவையும் அவர்கள் கொண்டிருந்த வீர உணர்விற்காக பாடிஸ்டாவால் எவ்வாறு தண்டிக்கப்பட்டார்கள் என்பதையும் நாம் சற்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

படைவரிசையின் மீதான தாக்குதல் தோல்வியுற்றால் எங்களது போராட்டத்தை மலையில் இருந்தபடியே தொடர்வது என்றே நாங்கள் திட்டமிட்டிருந்தோம். எங்கள் படையினரில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினரை சிபோனி பண்ணையில் திரட்டுவதற்கும் என்னால் முடிந்தது. எனினும், அந்த நேரத்தில் இவர்களில் பெரும்பாலோர் துணிவிழந்திருந்தனர்; அவர்களில் சுமார் 20 பேர் சரணடைய முடிவு செய்தனர். அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கதி என்ன என்பதை நாம் பின்னர் பார்ப்போம். மிகுந்திருந்த ஆயுதங்கள், கருவிகள் ஆகியவற்றுடன் 18 பேர் என்னோடு மலைக்கு வந்தனர். அந்த மலைப்பிரதேசத்தை பற்றி எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. கிரான்பெத்ரா மலைப்பகுதியில் கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம் நாங்கள் இருந்தோம். ராணுவம் மலையடிவாரத்தில் காத்திருந்தது. நாங்களும் கீழே இறங்க முடியாது; அவர்களுக்கும் மேலே ஏறத் துணிவில்லை. இறுதியில் எங்களைக் கீழே இறக்கியது ஆயுதந்தாங்கிய படைகளால்; மாறாக பசியும் தாகமும் தான் இறுதியில் எங்களது எதிர்ப்பைத் தேரற்கடித்தது. நான் அவர்களைச் சிறுசிறு பிரிவுகளாகப் பிரித்தேன். அவர்களில் சிலர் ராணுவத்தினுடே புகுந்து வெளியேற முடிந்தது. ஏனையோர் மான்சினோர் பெரஸ் செரண்டஸ் (Monsignor Perez Serantes) முன்னிலையில் சரணடைந்தனர். இறுதியில் என்னுடன் ஜோஸ் சுவராஸ்

(Jose Suarez) ஆஸ்கர் அல்காடி (Oscar Alcalde) ஆகிய இரு தோழர்கள் மட்டுமே மிஞ்சினர். நாங்கள் மூன்று பேரும் முற்றிலும் களைத்துப் போயிருந்தபோது லெப்டினன்ட் சர்ரியா (Sarría) தலைமையில் ஒரு படை, நாங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அதிகாலை நேரத்தில் எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டது. அன்று ஆகஸ்ட் முதல் நாள்; சனிக்கிழமை; அந்த நேரத்தில், மக்களது பலத்த எதிர்ப்பின் விளைவாக சிறைக் கைதிகளைப் படுகொலை செய்யும் செயல்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. பெருமைப்படத்தக்க இந்த அதிகாரி எங்களது கைகளைப் பின்னே இழுத்துக்கட்டிக் கைது செய்தார். அதன் மூலம் நாங்கள் அதே இடத்தில் படுகொலை செய்யப்படாமல் தடுத்துவிட்டார்.

உகால்டி காரில்லோவும் (Ugalde Carrillo) அவரது குழுவினரும், தங்களது சொந்த கோழைத்தனத்தையும், இயலாமையையும் குற்ற உணர்வையும் மறைக்கும் முயற்சியில் எனது பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்துவதற்காக கூறிய அறிவிப்புகளை நான் மறுக்கவேண்டிய தேவை இல்லை. ஏனெனில் உண்மை இங்கே தெளிவாக இருக்கிறது.

சுயபுராணங்களை விவரித்து நீதிமன்றத்தைச் சோர்விலாழ்த்துவது எனது நோக்கமல்ல. நான் இதுவரை கூறியதெல்லாம் இனிவரப் போவதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு அவசியமானதேயாகும்.

எங்களது போக்கைப்பற்றி பொதுவாகத் தீர்மானிப்பதற்கு உதவியாக இரண்டு உண்மைகளை மட்டும் இங்கே கூற விரும்புகிறேன். முதலாவதாக ராணுவ உயர் அதிகாரிகளை அவர்களது வீடுகளிலேயே சிறைப்படுத்துவதன் மூலம் படை முழுவதையும் கைப்பற்றியிருக்க முடியும். அவர்களது குடும்பத்தினரின் கண்முன்னே கைகலப்பையும், துயர சம்பவங்கள் நடப்பதையும் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற மனிதாபிமான காரணத்தால் தான் இந்த வாய்ப்பை நாங்கள் ஒதுக்கிவிட்டோம். இரண்டாவதாக, ராணுவ முகாம் முழுவதும் எங்கள் கைகளுக்குள் வரும்வரை ரேடியோ நிலையம் எதையும் கைப்பற்றுவதில்லை என்று நாங்கள் தீர்மானித்திருந்தோம்.

இது வழக்கத்திற்கு மாறான பெருந்தன்மை நிறைந்தது என்பதோடு, ரத்தக்களரியிலிருந்து மக்களைப் பெருமளவு காப்பாற்றவும் செய்தது. பத்தே பேருடன் என்னால் ஒரு ரேடியோ நிலையத்தைக் கைப்பற்றி மக்களைக் கிளர்ந்தெழும்படி அறைகூவல் விடுத்திருக்க முடியும். மக்கள் போராடத் தயாராக இருந்தனர் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமற்ற ஒன்று CMQ நிறுவன ரேடியோ மூலம் எடுவார்டோ சிபாஸ் (Eduardo Ceibas) கடைசியாக விடுத்த செய்தியின் ஒலிப்பதிவை நான் வைத்திருந்தேன். தேசபக்திப் பாடல்களும் போர்ப் பரணிகளும் உணர்ச்சி மங்கியவர்களையும் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் வல்லமை படைத்தவை. குறிப்பாக, யுத்த ஒலிகளை நேரடியாக அவர்களின் காதுகளில் ஒலிக்கச் செய்வது இன்னும் எளிதானது. எங்களது நிலைமை மிக இக்கட்டாக இருந்தபோதிலும் நான் இவ்வாறு இதைப் பயன்படுத்த விரும்பவில்லை.

எங்களது இயக்கத்திற்கு மக்கள் ஆதரவில்லை என்று இந்த ஆட்சியாளர்கள் திரும்பத் திரும்பக் கூறி வருகின்றனர். இதுபோன்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான, அதேநேரத்தில் கெட்ட எண்ணத்துடன் கூடியதொரு குற்றச்சாட்டை நான் இதுவரை கேட்டதில்லை. சரணடைவதும், கோழைத்தனமும் மக்கள் பக்கம்தான் இருக்கிறது என்று காட்ட இந்த ஆட்சியாளர்கள் விரும்புகிறார்கள். சர்வாதிகாரத்திற்கு மக்கள் ஆதரவளித்துள்ளார்கள் என்றும் அவர்கள் பெருமையுடன் கூறுகிறார்கள். துணிவு நிறைந்த நாட்டு மக்களுக்கு இது எந்தளவு இழுக்கு ஏற்படுத்தக்கூடியது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. எங்களது தாக்குதலை இரண்டு படைப் பிரிவுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட உட்பூசல் என்றே சாண்டியாகோ ஆட்சி கருதி இருக்கிறது. என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை அதன்பிறகே அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். சாண்டியாகோ டி. கியூபாவின் தேசபக்தி நிறைந்த கிளர்ச்சியாளர்களின் எல்லையற்ற துணிவையும் சமூகப் பெருமையையும் துணிவையும் யாரால் சந்தேகிக்க முடியும்? மான்கடா படைத்தளம் மட்டும் எங்கள் கைகளில் வீழ்ந்திருந்தால் சாண்டியாகோ டி. கியூபாவின் பெண்கள்கூட ஆயுதத் தாங்கி வீறுகொண்டு எழுந்திருப்பார்கள். பொது மருத்துவமனையிலிருந்த தாதிகள்தான் எங்கள் வீரர்களின் துப்பாக்கிகளில் குண்டுகளை நிரப்பித் தந்தனர். அவர்கள் எங்களோடு கூடவே சேர்ந்து நின்று போரிட்டனர். இது எங்களால் மறக்கவியலாத ஒன்றாகும்.

படைப்பிரிவிலுள்ள வீரர்களுடன் நேரடியாகப் போராட்டத்தில் மோதுவதென்பது எங்கள் நோக்கமாக இருந்ததில்லை. ஒரு திடீர்த் தாக்குதலின் மூலம் அவர்களையும் ஆயுதங்களையும் எங்கள் வசம் கொண்டுவந்து, மக்களைக் கிளர்ந்தெழச் செய்வது; அதன் பின்னர் அடக்குமுறையின் ஒழுங்கினமான கொடியின் கீழிருந்து விலகி சுதந்திரக் கொடியைக் கையிலேந்தும்படியும், ஒரு சிறு கூட்டத்தின் நலன்களுக்கு மாறாக, நாட்டின் முக்கிய நலன்களைப் பாதுகாக்கும்படியும், அவர்களின் சொந்தத் தந்தையரும் தனயர்களும் நிறைந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மீதல்லாமல், மக்களின் எதிரிகளை நோக்கி துப்பாக்கிகளைத் திருப்பும் படியும், மக்களை அவர்களது எதிரிகளாகக் கருதிப் போராடும்படி தூண்டும் அரசாங்கத்திற்கு மாறாக, மக்களை அவர்களது சொந்தச் சகோதரர்களாகக் கருதும்படியும், தாய்நாட்டின் பெருமைக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் தனது உயிரையும் பணயம் வைக்கவேண்டும் என்ற மகத்தான, அருமையான கோட்பாட்டின் கீழ் அணி திரளும்படியும் படை வீரர்களைக் கோருவது ஆகியவையே எங்களது நோக்கமாக இருந்தன. பெரும்பாலான படை வீரர்கள், எங்கள் பின்னே அணிதிரள மாட்டார்கள் என்று ஐயுறுவோரை நான் கேட்கிறேன், கியூபா நாட்டினர் பெருமையைப் போற்றாதவர்களா? இறுதியான சுதந்திரத்திற்காகக் கிளர்ந்தெழாத இதயம் ஏதாவது உண்டா?

கடற்படை எங்களுக்கெதிராகப் போரிடவில்லை. நிச்சயமாக அது எங்கள் பின்னால் வந்திருக்கும். மிகக்குறைந்த அளவில்

சர்வாதிகாரத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்த ஒரே ராணுவப்பிரிவு அதுதான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அதன் ஊழியர்களிடையே பொது மக்கள் நலன் பற்றிய உணர்வு ஆழமாக இருந்தது. ஆனால் ஏனைய ராணுவப் பிரிவுகளைப் பொறுத்தவரையில், கிளர்ந்தெழும் மக்களை எதிர்த்துப் போராடியிருப்பார்களா? அவ்வாறு செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதை நான் உறுதியாகக் கூறமுடியும். ஒரு படை வீரன் என்பவன் ரத்தத்தாலும், தசையாலும் ஆனவன்தான். அவனும் சிந்திக்கிறான்; நோக்குகிறான்; உணர்கிறான். மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கும், ஆதரவுக்கும், எதிர்ப்புக்கும் ஆட்பட்டவன்தான் அவன். அவனது கருத்தை நீங்கள் கேட்டால், தன்னால் அதை வெளிப்படுத்த இயலாது என்றே அவன் கூறக்கூடும். இதனால் அவனுக்குக் கருத்து ஏதுமில்லை என்று அதற்குப் பொருளல்ல; மற்ற குடிமக்களைப் பாதிக்கின்ற அதே பிரச்சினைகளால் அவனும் பாதிக்கப்படுகிறான். தனது வாழ்க்கையைப் பற்றியும், வீட்டு வாடகையைப் பற்றியும், குழந்தைகளின் கல்வியைப் பற்றியும், அவர்களது எதிர்காலம் பற்றியும் அவன் சிந்திக்கிறான். இதுபோன்ற ஒவ்வொரு பிரச்சினையும் அவனுக்கும் மக்களுக்குமிடையே தவிர்க்கவியலாத தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. இதுபோன்ற பிரச்சினைகள்தான் அவன் வாழ்ந்துவரும் சமூகத்தின் தற்போதைய நிலையையும் அதன் எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் அவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. அரசிடமிருந்து அவன் பெறுகிற ஊதியம் ஓரளவுக்குப் போதுமானதாக இருந்த போதிலும், அதுவே அவன் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையிலும் குடும்பத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையிலும் எழுகின்ற அவனது தேவைகளையும், கடமைகளையும், உணர்வுகளையும், இதுபோன்ற முக்கியப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்து வைத்துவிட முடியும் என்று நினைப்பது முட்டாள்தனமானது.

இந்தச் சிறு விளக்கம் அவசியமானதே, ஏனெனில், படைவீரர்கள் பொதுமக்களின் பெரும்பான்மையோரின் உணர்வுகளுக்கு ஆழ்ந்து மதிப்பளிக்கிறார்கள் என்ற கருத்தை ஒருசிலர் மட்டுமே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். மகாடோ ஆட்சியில் மக்களின் வெறுப்பு அதிகமானபோது, அதே அளவிற்கு ராணுவத்திலும் அதற்கு ஆதரவு குறைந்துகொண்டே வந்தது. கொலம்பியா முகாமிலிருந்த படையை ஒருசிறு பெண்கள் குழுவே தோற்கடித்துவிட முடிந்தது என்பதும் நடந்த உண்மைதான். சமீபத்திய நடவடிக்கைகளால் இது மேலும் தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. கிராவ் சான் மார்த்தின் (Grau San Martin) ஆட்சி, மக்களிடம் தனது முழு ஆதரவையும் தக்கவைத்துக்கொள்ள முடிந்தபோது, சூழ்ச்சி நிறைந்த முன்னாள் அதிகாரிகளும், பதவி வெறிப்பிடித்தவர்களும், ராணுவத்தில் எண்ணற்ற சதிகளை உருவாக்க முயன்றார்கள். எனினும், ராணுவத்தில் ஒரு சிறு பிரிவை கூடத் தங்கள் பின்னால் திரட்ட அவர்களால் முடியவில்லை.

மார்ச் 10 ஆம் தேதி நிகழ்ந்த அதிரடிப் புரட்சியிலும் இதுதான் நிகழ்ந்தது. பொது அரசாங்கத்தின் மதிப்பு மக்கள் மத்தியில்

குறைந்துகொண்டே போனபோதுதான், பாடிஸ்டாவும் அவரது குழுவினரும் அந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் ஏன் தங்களது தாக்குதலை ஜூன் முதல் தேதிக்குப் பிறகு நடத்தியிருக்கக்கூடாது? ஏனெனில் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் தங்களது விருப்பத்தைத் தேர்தல் மூலம் வெளிப்படுத்தும்வரை காத்திருந்தால், அந்தச் சதிசெயலுக்கு ராணுவம் ஒத்துழைக்க முன்வந்திருக்காது என்பதுதான் அதற்குக் காரணம்.

இதன்மூலம், இரண்டாவது முடிவுக்கு நாம் வரமுடியும். மக்களின் ஆதரவைத் தங்கள் பின்னே திரட்டியுள்ள ஆட்சிக்கெதிராக ராணுவம் எப்போதும் கிளர்ந்தெழுந்ததில்லை. இவையனைத்தும் வரலாற்று உண்மைகள். அனைத்து வகையிலும் கியூபா மக்களில் பெரும்பான்மையோரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, ஆட்சியில் நீடித்திருக்கலாம் என்று பாடிஸ்டா நினைத்திருந்தால், அவரது முடிவு கொரர்டோ மகாடோவின் முடிவைவிட மிகவும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கும்! ராணுவத்தைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் உரிமை உண்டு. ஏனெனில், ஏனையோர் அமைதியாக இருந்தநேரத்தில், நான்தான் அவர்களுக்காக வாதாடினேன். அதையும்கூடத் தனிப்பட்ட விருப்பமாகவோ, சதி முயற்சியாகவோ செய்யவில்லை. ஏனெனில், அப்போது அரசியலமைப்புச் சட்டம் நடைமுறையில்தான் இருந்தது. பொதுக்கூடமை என்ற முறையிலும், மனிதாபிமான உணர்வாலுமே நான் அதைச் செய்தேன். அந்த நாட்களில், தேசிய அரசியல் பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்தியதால் 'அலெர்ட்டா' செய்தித்தாள் பெரும்பாலான மக்களால் படிக்கப்பட்டு வந்தது. ராணுவ அதிகாரிகளின், பெரிய மனிதர்களின் எஸ்டேட்டுகளில் கட்டாயப் பணி ஆற்றும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட ராணுவ வீரர்களுக்கு ஆதரவாக அந்த நாளிதழின் மூலம் நான் போராடினேன். இதுபோன்ற செயல்களை எதிர்த்து புள்ளி விவரங்களையும், புகைப்படங்களையும், திரைப்படங்களையும், ஏனைய சான்றுகளையும் நான் நீதிமன்றத்தின் முன் வைத்தேன்.

ராணுவத்தின் ஊதியத்தை உயர்த்துவது அடிப்படை நாகரிகம் என்று நான் அந்தக் கட்டுரைகளில் வலியுறுத்தியிருந்தேன். ராணுவ வீரர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட அநீதியை எதிர்த்து அப்போது யார் குரல்கொடுத்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆடம்பரமான எஸ்டேட்டுகளில் அனைத்துவகையான பாதுகாப்புக்கு மிடையே வாழ்ந்து வந்த பாடிஸ்டாவோ அவரது கூட்டமோ நிச்சயமாக இதைச் செய்யவில்லை. பாதுகாப்பு ஏதுமின்றி நிராயுதபாணியாக ஆயிரக்கணக்கான ஆபத்துக்களுக்கும் இடையே நான்தான் இதைச் செய்தேன்.

படைவீரர்களுக்கு ஆதரவாக நான் முன்பு பேசியதை போன்றே மற்றவர்கள் முன்போலவே மௌனமாக இருக்கும் இப்போதும் - பரிதாபகரமாக ஏமாற்றப்படுவதற்கு அவர்கள் அனுமதித்து விட்டார்கள் என்று கூற விரும்புகிறேன். சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் நியாயப்படுத்த

முடியாத குற்றங்களை அவர்கள் நிகழ்த்தியதன் மூலம் மார்ச் 10ஆம் தேதி நிகழ்ந்த ஏமாற்றத்திற்கும் அவமானத்திற்கும் மேலும் ஆயிரம் மடங்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அந்த நேரத்திலிருந்தே ராணுவத்தின் சீருடை ரத்தத்தால் தோய்ந்திருக்கிறது.

ராணுவ வீரர்கள் தனி நபர்களின் எஸ்டேட்டுகளில் கொத்தடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்று மக்களின் முன்பும், நீதிமன்றத்தின் முன்பும் நான் கதறினேன். இன்றோ அவர்கள் சித்திரவதை செய்து பலிவாங்கிய கியூப இளைஞர்களின் ரத்தத்தால் தலை முதல் கால் வரை நனைந்த ராணுவ வீரர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று கடுமையாக குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். அதைப்போன்றே ராணுவம் குடியரசிற்குப் பணி புரியுமென்றால், நாட்டைப் பாதுகாக்குமேயானால் மக்களை மதிக்குமேயானால், குடிமக்களின் உரிமையை பாதுகாக்குமேயானால், ராணுவவீரருக்கு மாதம் 100 பெசோ சம்பளம் தருவது நியாயமானதே. ஆனால், இதே வீரர்கள் மக்களை நசுக்கிப் படுகொலை புரிந்தால், தேசத்திற்குத் துரோகமிழைத்து ஒரு சிறு கூட்டத்தினரின் நலன்களை மட்டுமே பாதுகாத்தால் அப்போது குடியரசின் கருவூலத்திலிருந்து ஒரு சல்லிக் காசைப் பெறுவதற்குக் கூட அவர்கள் அருகதையற்றவர்கள். அப்போது கொலம்பியா ராணுவ வீரர்களுக்குப் பதிலாக, லட்சக்கணக்கான அனாதைகள் வசிக்குமிடமாக மாற்றிவிடவேண்டும்.

நான் நேர்மையாக இருக்க விரும்புகிறேன். எனவே, நயவஞ்சகமும் தீய நோக்கமும் கொண்ட ஒருசில ராணுவ வீரர்கள் செய்த அவமானகரமான குற்றங்களுக்காக நான் வீரர்கள் அனைவர் மீதும் குற்றம் சுமத்த முடியாது. ஆனால், தனது தொழிலையும் சீருடையையும் நேசித்தின்ற நேர்மையான, மதிப்பிற்குரிய வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்பழியைத் துடைத்தெறிவதற்காகப் போராடுவது; அதைக் கோருவது; குற்றம் புரிந்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுவதை உறுதி செய்வது ஆகியவை கடமையாகிறது. இல்லையெனில், வீரரின் சீருடையானது பெருமை மிக்கதாக இல்லாமல் என்றென்றும் அவமானத்தின் சின்னமாகவே விளங்கும்.

மார்ச் 10ஆம் தேதி ஆட்சியிலமர்ந்த ஆட்சியாளர்களுக்கு வீரர்களைத் தனிநபர்களின் தோட்டங்களிலிருந்து அகற்றுவதைத் தவிரவேறு வழியேதுமில்லை. ஆனால் அதையும்கூட, வீரர்களைச் சர்வாதிகாரக் கட்சியிலுள்ள சாதாரண அரசியல்வாதிகளுக்கு பாதுகாவலர்களாகவும், வேலையாளர்களாகவும், ஒட்டுநர்களாகவும் மாற்றுவதற்காகவே செய்தனர். ஒவ்வொரு நாலாந்தர, ஐந்தாந்தர அதிகாரியும் தனது காரை ஒட்டுவதற்கு ஒரு ராணுவ வீரன் அவசியம் என்று எண்ணிக்கொண்டனர். யாராவது தாக்கிவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் தன்னைப் பார்த்துக்கொள்ள ராணுவ வீரர் தேவை என்று கருதிக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு தாக்கப்படுவதற்கும் அவர்கள் தகுதியுடையவர்கள்தான்.

உண்மையான சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் உண்மையிலேயே கருதியிருந்தால், ராணுவ வீரர்களைச் சுரண்டி, அவர்களை அடிமைகளாக நடத்தி, ராணுவ நிதியைக் கையாடி வரும் ஜெனாவேவோ பெரஸ் தமேரா (Cenovexo perez Damera) போன்றவர்களின் வட்சக்கணக்கான பணத்தையும், எஸ்டேட்டுகளையும் ஏன் இந்த ஆட்சியாளர்கள் பறிமுதல் செய்யவில்லை? ஆனால் அதுதான் நடக்கவில்லை. ஜெனாவேவோ பெரஸ்ஸும் அவரைப் போன்றவர்களும் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள இன்றும் வீரர்களை வைத்துக்கொண்டு தானிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், மார்ச் 10 ஆம் தேதி தளபதிகள் விரும்பும் போது, இதுபோன்றதொரு முன்மாதிரியை உருவாக்க அனுமதிக்க முடியாது.

மார்ச் 10 ஆம் தேதிய நிகழ்ச்சி துயரமானதொரு ஏமாற்றமாகும். ஆம்... தங்களது தேர்தல் திட்டத்தில் தோல்வியடைந்த ஊழல்மிக்க அவமானகரமான அரசியல்வாதிகளான பாடிஸ்டாவும் அவரது கூட்டத்தினரும், ராணுவத்தின் அதிருப்தியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வீரர்களின் முதுகிலேறி பதவியைப் பிடிக்கத் தாவினார்கள். ஏமாற்றமடைந்துள்ள ஏராளமான ராணுவ வீரர்களை நான் அறிவேன். முதலில் அவர்களின் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டது. ஆனால் அதன் பின்னர், பிடிப்புகள் மூலமும், தள்ளுபடிகள் மூலமும் அது மீண்டும் கீழே தள்ளப்பட்டது. ராணுவத்திலிருந்து வெளியேறிய சில சக்திகள் மீண்டும் நுழைந்து, முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்புள்ள திறமையும் மதிப்பும் மிக்க இளைஞர்களின் வழியை அடைத்துக் கொண்டார்கள். நல்ல வீரர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட அதே நேரத்தில் மிகவும் ஊழல் நிறைந்த நிலைமை நிலவியது. ராணுவம் நமது அரசியல் சட்டத்தை, அழித்தொழித்தது எதற்காக? அரசியல் தரந்தாழ்ந்த ஊழல்மிக்க மனிதர்களைப் பதவியில் அமர்த்தவா? துப்பாக்கி முனையிலன்றி அதிகாரம் பெற இயலாத இவர்களைப் பதவியில் அமர்த்தவா? அந்தத் துப்பாக்கியைக்கூட ஏந்த முடியாதவர்கள்தானே அவர்கள்? இத்தகைய கேள்விகள் தான் நேர்மையான ராணுவ வீரர்களின் மனதில் தொக்கிநிற்கிறது...

மற்றொரு வகையில் பார்க்கும்போது, ராணுவ வீரர்கள் சாதாரண மக்களைவிட மோசமான அடக்குமுறைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நீடித்த கண்காணிப்பின் கீழ் இருப்பதோடு, ஒருவருக்குக்கூட வேலைக்கான உத்தரவாதம் இல்லை. வீரர்கள் இடம் மாற்றப்படவும், நாகரிகமற்ற முறையில் வெளியேற்றப்படவும், சிறையிலடைக்கப்படவும் எந்தவொரு நியாயப்படுத்தமுடியாத சந்தேகமோ, வதந்தியோ, தகராறோ அல்லது மறுப்போ போதும். ராணுவ வீரர்கள் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும் யாருடனும், அதாவது 95 சதவீத மக்களுடன் பேசக்கூடாது என்று ஓர் உத்தரவின் மூலம் டாபர்னியா தடைவிதிக்கவில்லையா? எவ்வளவு நம்பிக்கையின்மை! பட்டியலிலுள்ள ராணுவ வீரர்களுக்கான சிறு வீடுகளைப் பற்றி மிகப் பிரமாதமாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்தத்தீவு முழுவதும் 300 வீடுகள்கூட இல்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில்

டாங்கிகளுக்காகவும், துப்பாக்கிகளுக்காகவும், ஏனைய ஆயுதங்களுக்காகவும் செலவு செய்யப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு ஒவ்வொரு படைவீரருக்கும் வசிப்பதற்கான வீட்டை வழங்கியிருக்கலாம். ராணுவத்தை பாடிஸ்டா பாதுகாக்கவில்லை; மாறாக, ராணுவம்தான் அவரைப் பாதுகாக்கிறது. ராணுவத்தின் நகக்கும் திறனை, கொல்லும் சக்தியை அவர் அதிகரித்தாரே தவிர, படை வீரர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை உயர்த்தவில்லை. மூன்றுவேளை காவல் படை முகாம்களில் தொடர்ந்த சிறைவாசம், நீடித்த ஆவல், மக்களின் விரோதம், எதிர்காலம் பற்றிய நிச்சயமின்மை இவைதான் வீரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை. இதையே வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், "வீரர்களே! ஆட்சிக்காக உயிரைக் கொடுங்கள். உங்கள் வியர்வையையும் ரத்தத்தையும் சிந்துங்கள். நாங்கள் உங்களுக்காக உரை நிகழ்த்துகிறோம். நீங்கள் இறந்த பின்போ எந்தவிதப்பயனுமற்ற பதவி உயர்வை வழங்குகிறோம். அதன்பிறகோ எங்களைப் பணக்காரர்களாக மாற்றிக்கொண்டு வசதியாக வாழச் சென்று விடுவோம். மக்கள் சோர்வடைந்து போகும்போது இவையனைத்தும் முடிவுக்கு வரும். அப்போது எங்கள் குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் நீ பவியாகு! நாங்கள் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று அரசர்களைப் போல் வாழ்கிறோம். ஒருவேளை நாங்கள் ஒரு நாள் திரும்பி வரும்போது நீயோ உனது குழந்தைகளோ எங்களது மாளிகையின் கதவுகளைத் தட்டாதீர்கள். ஏனெனில், நாங்கள் கோடகவரர்கள். கோடகவரர்கள் ஏழைகளோடு சேரமுடியாது. கொல்லுங்கள் படைவீரர்களே! மக்களை நகக்குங்கள்! ஆட்சிக்காக உயிரை விடுங்கள்! உங்களது வியர்வையையும் ரத்தத்தையும் சிந்துங்கள்!..."

துயர் நிறைந்த இவ்வுண்மையைக் காணாத ஒரு சிறு பகுதி படைவீரர்கள் மக்களை எதிர்த்துப் போராட முடிவு செய்தனர். இந்த மக்கள்தான் அவர்களை கொடுங்கோலாட்சியின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப் போகிறவர்கள். அப்போதும் வெற்றி மக்களைத்தான் சென்றடையப் போகிறது. எங்களது வெற்றிக்கான வாய்ப்புகளை பற்றி அறிய அரசு வழக்கறிஞர் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தார். இந்த வாய்ப்புகள் தொழில் நுட்பம், ராணுவம், சமூக அமைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தன. கொடுங்கோலாட்சிகளைத் தூக்கியெறிய இயலாமல் நவீன ஆயுதங்கள் மக்களைத் தடுத்துவிட்டன என்ற மாயையை நிரூபிக்க அவர்கள் முயற்சி செய்தனர். ராணுவ ஒத்திகைகளும், போர் ஆயுதக் கண்காட்சிகளும் இந்த மாயையை நிரூபிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இதன் மூலம் மக்களிடையே முழுமையான இயலாமையை உருவாக்க முயற்சிக்கப்பட்டது. மக்கள் தங்களது உரிமைகளைத் திரும்பப்பெற வேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டால் அவர்களை எந்தவொரு ஆயுதமும், எந்தவொரு தாக்குதலும் அழித்துவிட முடியாது. நேற்றைய வரலாற்றிலும், இன்றைய நடப்பிலுமே இதற்கு ஏராளமான உதாரணங்கள் உண்டு. இதற்கு மிகச் சமீபத்திய உதாரணம் பொலிவியாவில் நிகழ்ந்த எழுச்சியாகும். அந்த எழுச்சியில் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் டைனமைட் குச்சிகளைக் கொண்டே ராணுவப் படைகளை நகக்கித் தோற்கடித்தனர்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, கியூப நாட்டினர் உதாரணத்திற்கு வெளி நாட்டை எதிர்நோக்கவேண்டியதில்லை. நமது சொந்த அனுபவத்தைப் போன்று உணர்வுபட்டக்கூடியது வேறெதுவும் இல்லை. 1895ஆம் ஆண்டு நடந்த யுத்தத்தின்போது கியூபாவில் கிட்டத்தட்ட 5 லட்சம் ஸ்பானிய வீரர்கள் இருந்தனர். இன்று மக்களை அடக்கியாள நினைக்கும் சர்வாதிகாரியின் பிடியில் உள்ள ராணுவத்தைவிட அதிகமானோர் தம்மைவிட ஐந்து மடங்கு மக்களை அடக்கியாள நினைத்தனர். ஸ்பானிய வீரர்கள், நமது வீரர்களின் மம்பீஸ்போன்ற ஆயுதங்களைவிட வலிமையான, மிகவும் நவீனமான ஆயுதங்களை வைத்திருந்தனர். ஸ்பானிய வீரர்களிடம் தரைப்படக்கான ஆயுதங்கள் மட்டுமின்றி, இப்போதும் நமது தரைப்படக்கான பயன்படுத்தி வருவதைப்போன்ற, கோட்டையைத் தகர்க்கும் பீரங்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். கியூப நாட்டினரிடமோ அவர்களது நீண்ட வாளைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை; அவர்களது அம்பறாத் துணியோ, வெறுமையாயிருந்தது. நமது சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் மறக்க முடியாத ஓர் அத்தியாயம் உண்டு. அண்டோனியோ மசியோ (Antonio Maceo) வின் ராணுவத் தலைமைத் தளபதியான ஜெனரல் மிரோ அர்ஜெண்டர் (Miro Argenter) இந்தச் சம்பவத்தை வர்ணிக்கிறார். எனது நினைவிவிருந்து தவறுகள் நேரக்கூடும். எனவே, அவரது வார்த்தைகளை இந்தத் துண்டுத் தாளில் எழுதி வந்திருக்கிறேன்.

'பெட்ரோ டெல்கடோ (Pedro Delgado) வின் தலைமையில் பயிற்சியற்ற மனிதர்கள் நீண்டவாளை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு நெருக்கமாக இருக்கும் ஸ்பானிய வீரர்களின் மீது விழுந்து அவர்களை அழித்தொழித்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் இறந்து போனார்கள் என்று கூறினால், அது ஒன்றும் மிகையல்ல; சிலர் தமது வெற்றுக் கைகளை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு அவர்களை எதிர்த்தனர். வாளேதுமின்றியே அவர்கள் போரிட்டனர். ஹோண்டோ (Hondo) ஆற்றின் மணற்படுகையில் நாங்கள் தேடியபோது, கியூபாவின் படையைச் சேர்ந்தவர்களில் மேலும் பதினைந்துபேரின் சடலங்களைக் கண்டெடுத்தோம். ஆனால் அவர்கள் எந்தப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக்கூட உடனடியாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவர்களிடம் சவசம் கூட இல்லை. இறுகப் பிடித்த சட்டையையும், இடுப்பில் தொங்கிய தகர நீர்க்குடுவையையும் தவிர வேறெதுவும் அவர்களிடம் இல்லை. சில அடிகளுக்கப்பால் எல்லா அணிகலன்களும் பூண்ட ஒரு குதிரையின் பிணம் கிடந்தது. இந்தத் துயரச் சம்பவத்தின் உச்சகட்டத்தை எங்களால் ஊகிக்க முடிந்தது. இந்த மனிதர்கள் தங்களது துணிவு நிறைந்த தளபதியான பெட்ரோ டெல்கடோவின் அடியை யொற்றி வீரர்களுக்கான புகழை அடைந்தார்கள். வெறுங்கைகளுடன் துப்பாக்கி முனைக்கெதிராகத் தாங்களே போய் விழுந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி எழுந்த சப்தமெல்லாம், அவர்களின் இடுப்பில் இருந்த தகர நீர்க்குடுவைகள் குதிரையின் சேணங்களோடு மோதுவதால் ஏற்பட்டதுதான். மசியோ மிகவும் நெகிழ்ந்துபோனார். மரணத்தைப் பல வகையிலும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துப் பழகிய அந்த மனிதர்

இந்தப் புகழறையை மெதுவாக முணுமுணுத்தார். “இதைப் போன்ற ஒன்றை நான் எப்போதும் கண்டதில்லை. பயிற்சியற்ற ஆயுதமற்ற இந்த மனிதர்கள் தகர நீர்க்குடுவையையே தங்களது ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்பானிய வீரர்களைத் தாக்குகிறார்கள். இது எங்களுக்குத் தடையாக இருந்தது என்றே நான் கூறுவேன்.”

மக்கள் தங்களது சுதந்திரத்தை வென்றடைய வேண்டும் என்று விரும்பும்போது, இவ்வாறுதான் அவர்கள் போரிடுகிறார்கள்; அவர்கள் ஆகாய விமானங்களைக் கல்லெறிந்து வீழ்த்துகிறார்கள்; டாங்கிகளையோ கைகளால் தலைகீழாகத் திருப்புகிறார்கள்!

சாண்டியாகோ டி கியூபா எங்கள் வசம் வீழ்ந்தவுடனேயே நாங்கள் அங்குள்ள பூர்வீகக் குடிமக்களை யுத்தத்திற்கு தயார்படுத்தி யிருப்போம். எங்களது முன்னணிப் படையை காட்டோ (cauto) ஆற்றின் பகுதியில் நிலைநிறுத்துவதற்காகவே பயாமோ பகுதியில் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. இப்பகுதியில் வசித்துவரும் 15 லட்சம் பேரும் கியூபாவிலேயே மிகவும் போர்க்குணமிக்கவர்களும், தேசபக்தர்களும் ஆவார்கள் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. இந்தப் பகுதிதான் 30 வருடங்கள் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தைத் தூண்டிவிட்டு, அதற்காக ரத்தத்தாலும், வீரத்தியாகத்தாலும் உயர்ந்த விலைகொடுத்தது. அந்த மகத்தான காவியத்தின் சுகந்தத்தை இப்போதும் நீங்கள் அப்பகுதியில் சுவாசிக்க முடியும். அதிகாலையில் படைவீரர்களைப் பயிற்சிக்கு அழைக்கும் முரசங்களைப்போன்று சேவல்கள் கூவுவதையும், கரடுமுரடான மலைகளின் மீது கதிர்களை வீசிக்கொண்டு சூரியன் உதிப்பதையும் காணும்போது, நாம் மீண்டும், 'யாரா' அல்லது 'பெய்ரேயின் காலத்தில்தான் வாழ்கிறோமோ என்று ஐயுறவைக்கும்!

எங்களது வெற்றிவாய்ப்புகளில் இரண்டாவது காரணமாக சமூகநிலை உள்ளது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். மக்களின் ஆதரவு குறித்து நாங்கள் ஏன் அவ்வளவு நிச்சயமாக இருந்தோம்? நாங்கள் மக்கள் என்று குறிப்பிடும்போது வசதியாக வாழ்ந்துவருகின்ற நாட்டின் பிற்போக்கு சக்திகளையோ எந்தவொரு ஆட்சியையும், சர்வாதிகாரத் தையும் கொடுங்கோன்மையையும் வரவேற்கின்ற, தங்கள் தலையை மண்ணில் சாய்க்கும்வரையிலும், அவ்வக்காலங்களில் தோன்றும் தலைவர்களுக்குத் தலைவணங்கியே நிற்கும் நபர்களையோ குறிப்பிட வில்லை. போராட்டம் என்றோ, மக்கள் என்றோ நாங்கள் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் மறுவாழ்வளிக்கப்படாத மக்கள் திரளினரை, எல்லோராலும் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டு, ஏமாற்றப்பட்ட மக்களையே குறிப்பிடுகிறோம்; சிறந்த, மேலும் நாகரிகமான, நேர்மையான ஒரு தேசத்திற்காக ஏங்கும் மக்களையே நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம். தலைமுறை தலைமுறையாய் பொய் வேஷத்தாலும், அநீதியாலும் பாதிக்கப்பட்டு, நீதிக்காக தங்கள் முன்னோர்களைப் போன்றே வாடி வருந்துபவர்களையே குறிப்பிடுகிறோம்; அந்த மாற்றங்களை அடைவதற்காக, ஏதாவதொன்றில், யாரோ ஒருவரிடத்தில் குறிப்பாக தங்கள் மீதே அவர்கள் நம்பிக்கை

கொண்டு, தங்களது கடைசி மூச்சையும் அர்ப்பணிக்கத் தயாராக உள்ள மக்களையே நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; எந்தவொரு முயற்சியிலும், உண்மையான ஈடுபாட்டையும், நம்பிக்கையையும் பெறுவதற்கான முதல் நிபந்தனை என்னவெனில், இதுவரை எவரும் செய்யாத முறையில், முழுத் தெளிவோடு, பயமின்றிப் பேசுவதேயாகும். எல்லாவற்றிலும் சரியாக நடந்து அனைவரையும் மகிழ்ச்சியிலாழ்த்த முயற்சி செய்யும் அரசியல்வாதிகளும், வாய்ச்சொல் வீரர்களும் நிச்சயமாக அனைத்தைப் பற்றியும் கூறி ஒவ்வொருவரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். புரட்சிக்காரர்களோ தங்களது கருத்துகளை துணிவோடு அறிவிக்கிறார்கள்; தங்களது குறிக்கோள்களை விளக்குகிறார்கள்; தங்களது நோக்கங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; எனவே, அவர்களது நண்பனோ, எதிரியோ, எவருமே அவர்களால் ஏமாற்றப்படுவதில்லை.

போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாம் மக்களைப் பற்றிப் பேசும்போது, வேலையின்றி வாடும் 6 லட்சம் கியூபா நாட்டவர்களைப் பற்றியே கூறுகிறோம்; வாழ்க்கையைத் தேடுவதற்காக தங்களது தாயகத்தைவிட்டு வெளியேறாமல், தங்களது அன்றாட உணவை நேர்மையாகப் பெற விரும்புபவர்களைப் பற்றியே கூறுகிறோம்; பரிதாபகரமான குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருபவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; ஒரு வருடத்தில் நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே வேலை செய்துவிட்டு, மீதி நாட்களில் பட்டினி கிடக்கின்றவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; தங்களது துன்பங்களை குழந்தைகளோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; கல்லாய் போகாத இதயங்களைக் கனக்க வைக்கும்படியான வாழ்க்கை வாழ்ந்துவரும் இந்த 5 லட்சம் பண்ணைத் தொழிலாளிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்; ஓய்வூதியங்கள் கையாடப்பட்டு, சலுகைகள் பறிக்கப்பட்டு, சிதிலமான வீடுகளில் வாழ்ந்து வருபவர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் தங்களது ஊதியத்தை முதலாளியின் கையிலிருந்து வட்டிக்காரனின் கைக்கு மாற்றித் தருபவர்கள்; சம்பளக் குறைப்பு, வேலை நீக்கம் ஆகியவற்றையே எதிர்காலமாக கொண்டிருப்பவர்கள்; முடிவேயில்லாத வேலையையே தங்களது வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர்கள்; கல்லறையில் மட்டுமே ஓய்வெடுக்கின்ற இந்த 4 லட்சம் தொழிலாளர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

தங்களுக்குச் சொந்தமற்ற நிலங்களில் வேலைசெய்து உயிரை விடுகின்றவர்கள்! வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டை நோக்கிக் கொண்டே யிருக்கும் மோசனைப்போன்று அதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பவர்கள்; அதை எப்போதும் தமது சொந்தமாக்கிக் கொள்ளாமல் மரித்துப் போகிறவர்கள்; எஜமானர்களின் சிறு துண்டு நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காக, அதன் விளைச்சலில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து விடும் பண்ணையடிமைகளைப் போன்று அதை விரும்பாமல், விருத்தி செய்யாமல், அழகுபடுத்தாமல் வைத்திருப்பவர்கள்; காவலதிகாரிகள் கிராம தலையாரியோடு வந்து தங்களை எப்போது வெளியேற்றுவார்கள்

என்று தெரியாததால், ஒரு ஆரஞ்சு செடியையோ தேவதாரு மரத்தையோ வைக்க மனமில்லாமலிருந்து வரும் இந்த 1 லட்சம் சிறு விவசாயிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

மிகுந்த ஊக்கமும் தியாகத்தன்மையும் நிறைந்த, எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு அவசியமானவர்களும் மிகவும் மோசமாக நடத்தப்படுபவர்களும், மிகக் குறைவாகச் சம்பளம் அளிக்கப்பட்டு வருபவர்களுமான 30 ஆயிரம் ஆசிரியர்களையும் பேராசிரியர்களையும் தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

கடன்களால் நசுக்கப்பட்டு, நெருக்கடிகளால் சீரழிந்து போன, சூழ்ச்சி நிறைந்த நயவஞ்சக அதிகாரிகள் கூட்டத்தால் சீர்குலைந்து போன 20 ஆயிரம் சிறு வியாபாரிகளைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம்.

டாக்டர்கள், பொறியாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள், கால்நடை மருத்துவர்கள், மருந்தாளநர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், ஓவியர்கள், சிற்பிகள் போன்ற 10,000 இளம் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களைத்தான் நாங்கள் குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடனும், முழு நம்பிக்கையுடனும், தங்களது பட்டப்படிப்பை முடித்து விட்டு வெளிவந்தவர்கள்; வாழ்க்கையின் இறுதிக்கே வந்து விட்டவர்கள்; எல்லா வாய்ப்புகளும் அருகிப் போனவர்கள்; தங்களது துன்ப துயரங்களைக் கேட்பதற்கு எவருமின்றி வாடுபவர்கள்; தங்களது துரதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றி இவர்களுக்கு நன்றாக தெரியும்; எனவே எல்லையற்ற துணிவுடன் போராட தகுதி பெற்றவர்கள் இவர்கள்; தங்கள் வாழ்க்கைப் பாதை நெடுகிலும் ஏமாற்றத்தையும் பொய் உறுதிகளையும் மட்டுமே சந்தித்து வந்த இவர்களிடம் "நாங்கள் இதை வழங்குவோம்" என்று கூறப் போவதில்லை, மாறாக 'நிலைமை இவ்வாறுதான் உள்ளது. எனவே உங்களிடமுள்ள அனைத்தையும் கொண்டு இதற்காகப் போராடுங்கள். ஒருவேளை சுதந்திரமும் மகிழ்ச்சியும் உங்களுக்கு உரியதாகலாம்' என்றுதான் நாங்கள் கூற விழைகிறோம்.

மான்கடா படைத்தளத்தைக் கைப்பற்றிய உடனேயே ரேடியோவின் மூலம் நாங்கள் அறிவிக்கவிருந்த ஐந்து புரட்சிகரச் சட்டங்களையும் இந்தக் குற்றச்சாட்டில் இணைத்திருக்கவேண்டும். கர்னல் காவியானோ வேண்டுமென்றே இந்த ஆவணங்களை அழித்திருக்க வேண்டும்; அவர் அவ்வாறு செய்திருந்தாலும், அந்த சட்டங்கள் எனக்கு நன்கு நினைவில் உள்ளன.

முதல் புரட்சிகரச் சட்டம் அதிகாரத்தை மீண்டும் மக்களிடமே வழங்கியிருக்கும். 1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தவோ, மாற்றவோ மக்கள் தீர்மானிக்கும் வரையிலும் அதுவே நாட்டின் உயர்ந்த சட்டமாகக் கருதப்படுமென்று அறிவித்திருக்கும். இதை நடைமுறையில் நிறைவேற்றவும், அவற்றை மீறியவர்களைத் தண்டிக்கவும், இதற்கான தேர்தல் அமைப்புகள் இல்லாத இந்த அரசியலமைப்பின் சூழ்நிலையின் விளைவாக உருவெடுத்த அமைப்பென்ற முறையில், புரட்சிகர இயக்கமானது சட்டரீதியான அமைப்புக்கு உள்ள

ஒரே ஆதாரம் என்ற முறையில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் மேற்கொண்டிருக்கும். எனினும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துவதைத் தவிர ஏனைய சட்டமன்ற, நிர்வாக, நீதித் துறைகளுக்குள்ள அதிகாரங்களை இந்த இயக்கம் தனது கைவசம் வைத்திருக்கும். இந்த நடவடிக்கை தெளிவாகவோ, ஊசலாட்டமின்றியோ, அப்பழுக்கின்றியோ இருக்க முடியாது. மக்களின் விருப்பத்தையும், உண்மையான நீதியையும் அமல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளில் இறங்கத் தேவையான உரிமைகள் அனைத்தையும் கொண்ட ஓர் அரசாங்கத்தை இந்தக் கிளர்ச்சிக் குழு உருவாக்கியிருக்கும். அந்தக் கணத்திலிருந்தே மார்ச் 10ஆம் தேதியிலிருந்து அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக, அதற்கு விரோதமாகச் செயல்படுத்தப்பட்ட நீதித்துறை செயல்படுவது நின்று விடும். குடியரசின் உயர்ந்த சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கு முன்பு தேவையான முழுமையான சீர்திருத்தங்களைச் செய்யும்வேலையில் நாங்கள் உடனடியாக இறங்கியிருப்போம். இந்த ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் இல்லாமல், அவமானகரமான முறையில் இந்த அமைப்பை நொறுக்கியவர்களின் பொறுப்பிலேயே இதை மீண்டும் சட்டரீதியாக வழங்குவதென்பது மோசடியாக, ஏமாற்றமாக, நம்பிக்கைத் துரோகமாகவே இருந்திருக்கும்.

இரண்டாவது புரட்சிகரச் சட்டம், ஐந்து கேபலேரியா (Caballerias) அல்லது அதற்குக் குறைவாக நிலம் வைத்துள்ள குத்தகையாளருக்கும், வாரச் சாகுபடியாளருக்கும், நிலத்தை மாற்றவோ, விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ இயலாத வகையில் அந்நிலங்களை அவர்களுக்கே உரிமையாக்கியிருக்கும். அந்த நிலத்திலிருந்து வரும் 10 ஆண்டு வாடகையைக் கணக்கெடுத்து, அந்நிலத்தின் முன்னாள் உரிமையாளர்களுக்கு அரசே வழங்கியிருக்கும்.

மூன்றாவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, சர்க்கரை ஆலைகள் உள்ளிட்ட சுரங்க நிறுவனங்கள், பெரும் தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றின் லாபத்தில் 30 சதத்தைப் பெற, தொழிலாளர்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் உரிமை உண்டு என்று அறிவித்திருக்கும். நடைமுறைப்படுத்தப்படவிருக்கும் விவசாயச் சட்டங்களைக் கணக்கில் கொண்டு, முழுவதும் விவசாயம் தொடர்பான நிறுவனங்களுக்கு இந்தச் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு அளித்திருக்கும்.

நான்காவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, கரும்புத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் மொத்த சர்க்கரை உற்பத்தியில் 55 சதத்தைப் பெற உரிமையளித்திருக்கும். மூன்று ஆண்டுகள் அல்லது அதற்கு மேலும் உள்ள சிறு குத்தகை விவசாயிகளுக்கு குறைந்த பட்சம் 40,000 ஆரோபாக்கள் (Arrobas) அளவிற்கு சர்க்கரை ஒதுக்கீடு செய்திருக்கும்.

ஐந்தாவது புரட்சிகரச் சட்டமோ, முந்தைய ஆட்சிகளின்போது மோசடி செய்து தவறான முறையில் பொருளீட்டியவர்களின்

சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்திருக்கும். இந்தச் சொத்துக்களை அவர்களது வாரிசுகள் வைத்திருந்தபோதிலும் அவை பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருக்கும். இதை நிறைவேற்றுவதற்காக முழு அதிகாரங்களுடன் கூடிய சிறப்பு நீதிமன்றங்களை அமைத்திருக்கும். பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்கள் அனைத்திலும் மறைத்து வைக்கப்பட்டு, சட்டவிரோதமான வகையில் வந்த நிதிகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்காக, எல்லா ஆவணங்களையும் பரிசோதிக்கவும், இதற்குக் காரணமான நபர்களை மீண்டும் ஒப்படைக்கும்படி வெளிநாட்டரசுகளைக் கோரவும், கியூபாவின் மக்களுக்குச் சொந்தமான இந்தச் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யவும் இந்த நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கியிருக்கும். இவ்வாறு கைப்பற்றப்பட்ட சொத்துக்களில் பாதி, மருத்துவமனைகள், புகலிடங்கள், சமூகசேவை நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றுக்காகவும், மீதித் தொகையை தொழிலாளர்களின் ஓய்வூதியத்திற்காகவும் பயன்படுத்தியிருக்கும்.

மேலும், அமெரிக்கக் கண்டத்திலுள்ள ஜனநாயக எண்ணம் கொண்ட மக்களோடு நெருங்கி நேசஉறவு கொள்வதுதான் கியூபாவின் கொள்கை என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும். நமது சகோதர நாடுகளை நசுக்கிவரும் அடக்குமுறை ஆட்சியினால் அரசியல் காரணங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் இப்போது எதிர்நோக்கிவரும் அடக்குமுறையையும் பசியையும் நயவஞ்சகத்தையும் துறந்து, மார்ட்டிபிறந்த இந்த நாட்டில் உணவும் தாராளமான இருப்பிடமும் சகோதர உறவும் பெறுவதற்கான வசதிகளை அளித்திருக்கும். கியூபா கொடுங்கோன்மைச் சங்கிலியின் அவமானகரமான கண்ணியாக விளங்காமல், விடுதலையின் சின்னமாக இருந்திருக்கும். இந்தச் சட்டங்கள் உடனடியாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கும். எதிர்ப்பு இயக்கம் முடிவடைந்தவுடனேயே, விரிவான, தொலைநோக்குள்ள ஆய்வுக்கு முன்பாக இச்சட்டங்களைத் தொடர்ந்து மற்றொரு சட்டங்களின் தொடர்ந்த அடிப்படையான நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும். விவசாய சீர்திருத்தம் ஒருங்கிணைந்த கல்விச் சீர்திருத்தம், மின்சக்தியையும் தொலைபேசித் துறையையும் நாட்டுடைமையாக்குதல், இந்நிறுவனங்கள் இதுவரை வாங்கிய சட்டவிரோதமான, அதிகப்படியான வாடகையை மீண்டும் மக்களுக்கே திருப்பியளித்தல், கடந்த காலத்தில் தெரிந்தே செலுத்தாமல் ஏமாற்றிய வரிகள் அனைத்தையும் கருவூலத்திற்குச் செலுத்த வகைசெய்தல் போன்ற சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கும்.

இந்தச் சட்டங்களும் ஏனைய நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே நமது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க்கண்ட இரண்டு முக்கியமான பிரிவுகளின் முழு ஒப்புதலோடுதான் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் ஒரு பிரிவு, ஒவ்வொரு விவசாயத் தொழில் வகையிலும் ஒரு நபர் அல்லது அமைப்பு உச்ச அளவாக எவ்வளவு நிலம் சொந்தமாக வைத்திருக்கலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுவதன்மூலம் பெருந்தோட்டங்களை சட்ட விரோதமானதென்றாக்குகிறது. இந்த நடவடிக்கைகளை

மேற்கொள்வதென்பது, கியூபா மக்களுக்கே நிலங்கள் மீண்டும் திருப்பி அளிப்பதற்கு ஆவன செய்யும். மற்றொரு பிரிவு, வேலையில்லாதோருக்கு அனைத்து வழிகளையும் பயன்படுத்தி, வேலை அளிக்க வேண்டும் என்றும், சுரத்தாலும் கருத்தாலும் உழைக்கும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் நல்ல வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் செய்யவேண்டும் என்றும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. எனவே, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சட்டங்கள் எதுவும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் புறம்பானதாக இருக்கமுடியாது. மக்களால் முதல் முதலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவிருக்கும் அரசாங்கம் இவற்றை மதிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இது நாட்டிற்குச் செய்ய வேண்டிய தார்மீகக் கடமை என்பதோடு, மக்கள் பல தலைமுறைகளாக ஏங்கி பின்னர் அடைந்த இந்த உரிமைகளை உலகத்திலுள்ள எந்த சக்தியாலும் அவர்களிடமிருந்து பறித்துவிட முடியாது. நிலப்பிரச்சினை, தொழில்மயமாக்கும் பிரச்சினை, வீட்டு வசதிப்பிரச்சினை, வேலையின்மைப் பிரச்சினை, மக்களின் சுகாதாரப் பிரச்சினை, கல்விப் பிரச்சினை ஆகிய இந்த ஆறு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கத்தான் நாம் உடனடியாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வோம். இவற்றோடு மனித உரிமைகளையும் அரசியல் ஜனநாயகத்தையும் மீட்டளிப்போம்.

மோசமான அரசியல் அடக்குமுறையால் மட்டுமின்றி, இந்த ஆறு பிரச்சினைகளாலும் நமது நாடு அடைந்துள்ள அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடியதும் துன்பகரமானதுமான நிலைமைப்பற்றி அறியாதவர்களுக்கு இந்த விளக்கம் வறட்டுத்தனமாகவும் வெற்று விளக்கமாகவும் தோற்றமளிக்கும்.

கியூபாவிலுள்ள சிறு விவசாயிகளில் 85 சதத்தினர் தாங்கள் குத்தகை கொடுத்து வாழ்ந்துவரும் நிலத்திலிருந்து எந்த நேரத்திலும் வெளியேற்றப்படலாம் என்ற திகிலுடனேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மிகுந்த விளைச்சல் தரும் நிலத்தில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவை அந்நியர்களின் கைகளில்தான் உள்ளது. மிகப்பெரும் பகுதியான ஓரியண்ட் பகுதியில் உள்ள யுனைடெட் பழக் கம்பெனிக்கும், மேற்கிந்திய பழக் கம்பெனிக்கும் சொந்தமான நிலங்கள் வடக்கு, தீதற்குக் கடற்கரைகளை இணைக்கின்றன. அங்கே பட்டினியால் வாடும் தங்களது குழந்தைகளுக்கு உணவளிப்பதற்காக உழுவதற்கு ஒரு ஏக்கர் நிலம்கூட இல்லாத இரண்டு லட்சம் விவசாயக் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. அதே நேரத்தில் ஆதிக்க சக்திகளுக்குச் சொந்தமான ஏறத்தாழ 3 லட்சம் கேபலேரியா நிலம் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, கியூபா ஒரு விவசாய நாடு எனும்போது, அதன் மக்கள் பெரும்பாலும் கிராமப்புறத்திலேயே உள்ளனர் எனும்போது நகரங்கள் இந்த கிராமப்புறங்களையே சார்ந்துள்ளன எனும்போது, நமது கிராமப்புற மக்களே நமது விடுதலையை வாங்கித் தந்தவர்கள் எனும்போது, நிலத்தினிமீது அன்பு கொண்டு, அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்றறிந்த கிராம மக்களின் தூய்மையிலும் தீவிரத்திலுமே நமது நாட்டின் சிறப்பும் வளமும் அடங்கியிருக்கிறது எனும்போது, தம்மைப் பாதுகாத்து

வழிநடத்தும் அரசையே இந்த மக்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள் எனும்போது, இன்றைய நிலைமைகள் இவ்வாறே தொடர நாம் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?

ஒருசில உணவுப்பண்டத் தொழிற்சாலைகளையும் மரத் தொழிற்சாலைகளையும் நெசவாலைகளையும் தவிர, அடிப்படையில் கியூபா கச்சாப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் நாடாகவே இருந்து வருகிறது. மிட்டாயை வாங்குவதற்காக சர்க்கரையையும், காலணிகளைப் பெறுவதற்காக தோல்களையும், இரும்புக் கலப்பைகளை வாங்க இரும்பையும் நாம் ஏற்றுமதி செய்து வருகிறோம். நமது நாட்டைத் தொழில்மயமாக்க வேண்டும் என்ற தேவையின் அவசரத்தையும், நமக்கு எஃகுத் தொழிற்சாலைகளும் காகிதம் மற்றும் ரசாயனத் தொழிற்சாலைகளும் தேவை என்பதையும் நமது கால்நடை மற்றும், உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிக்கவேண்டும் என்பதையும், பால் பொருட்கள், பதப்படுத்தப்பட்ட பால், மதுவகைகள், தாவர எண்ணெய் ஆகிய பொருட்களின் விற்பனையில் போட்டியிட்டு நம்மை நசுக்கும் ஐரோப்பியர்களிடமிருந்தும் டப்பாக்களில் அடைக்கப்பட்ட பொருட்களின் விற்பனையில் போட்டியிடும் அமெரிக்காவிடமிருந்தும் நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, நமது உணவுப்பண்ட தொழில் நுட்பத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதையும், சரக்குக் கப்பல்கள் நமக்கு அத்தியாவசியமானவை என்பதையும் சுற்றுலாத்துறை நமக்கு பெருத்த வருமானத்தை தரும் என்பதையும் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளிகள் நுகர்த்தடியின் கீழேயே இருக்கவேண்டும் என்று முதலாளிகள் வற்புறுத்துகிறார்கள். அரசும் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தொழில்மயமாக்கும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல்தான் இருந்து வரும்.

இதைப்போன்றே முக்கியமான, இதைவிட மோசமான பிரச்சினை, வீட்டுவசதிப்பிரச்சினை. கியூபாவில் கிட்டத்தட்ட 2 லட்சம் குடிசைகளும் சேரிகளும் இருக்கின்றன. அடிப்படை சுகாதார வசதிகள்கூட இல்லாமல் நகரங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் சுமார் 4 லட்சம் குடும்பங்கள் குடிசைகளிலும், குடியிருப்புகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றன. நமது நகரத்திலுள்ளவர்களில் 22 லட்சம் பேர் தங்களது ஊதியத்தில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியிலிருந்து மூன்றில் ஒரு பகுதிவரை வாடகையாகக் கொடுக்கிறார்கள். புறநகர் பகுதிகளிலும், கிராமப் புறங்களிலும் 28 லட்சம் பேர் வாடகை வீட்டில் வசிக்கிறார்கள். அரசு வாடகையைக் குறைக்கவேண்டும் என்று அறிவித்தால், வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் கட்டிடங்கள் கட்டும் பணியை நிறுத்திவிடப்போவதாகப் பயமுறுத்து கிறார்கள். அரசு தலையிடவில்லையெனில், வீட்டு உரிமையாளர்களுக்கு அதிகமான வாடகை கிடைக்கும் வரையிலும் வீடு கட்டும் பணி தொடர்ந்து நடக்கிறது. இல்லையெனில் ஏனைய மக்கள் அனைவரும் வெட்ட வெளியில் வசிக்க நேர்ந்தாலும் கூட, ஒரு சின்ன செங்கல்லைக்கூட அவர்கள் எடுத்து வைக்க முன்வரமாட்டார்கள்.

மின்வசதியும் கூட அவ்வளவு சிறப்பாக இல்லை. லாபம் கிடைக்கும் வரையிலும் அவர்கள் தொடர்ந்து மின் தொடர்புகளை நீடிக்கிறார்கள். அந்த எல்லைக்கு அப்பாலுள்ளவர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையும் இருட்டில் கழித்தால்கூட அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. அரசும் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மக்கள் வீடுகளின்றி, மின்வசதியின்றி வாடுவதை வேடிக்கை பார்க்கிறது.

நமது கல்விமுறை நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட நிலைமைகளுடன் போட்டியிடக்கூடிய வகையில்தான் உள்ளது விவசாயிக்கு நிலம் சொந்தமில்லாதபோது விவசாயப்பள்ளிகளுக்கு அவசியம் ஏது? தொழிற்சாலைகளே இல்லாதபோது தொழில் நுட்பம், தொழிற் பயிற்சிப்பள்ளிகளுக்கு அவசியமென்ன? இதே வாதத்தினடிப்படையில்தான் அனைத்தும் செயல்படுகின்றன. நம்மிடம் ஒன்றில்லையெனில் மற்றொன்றும் நமக்குத் தேவையில்லை. எந்த ஒரு சிறு ஐரோப்பிய நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் அங்கே மின்சாரப் பற்றாக்குறை இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதேபோன்ற நிலைமைதான் இங்கும். ஆனால் அங்கே இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்நுட்ப, தொழிற் பயிற்சி பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் கியூபாவிலோ இதுபோன்ற பள்ளிகள் ஆறு மட்டுமே உள்ளன. அதில் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு திறமைக்கேற்ற வேலையில்லை. கிராமப்புறத்திலுள்ள சிறு பள்ளிகளில் வெற்றுக் காலுடன், போதிய உடையுமின்றி, சத்துணவு பெறாத குழந்தைகள் - அதுவும் பள்ளி செல்லும் பருவத்திலுள்ள குழந்தைகளில் பாதிப்பேரே - பள்ளிக்குச் செல்கிறார்கள். அங்குள்ள ஆசிரியரும் தனது ஊதியத்திலிருந்தே பள்ளிக்கு அத்தியாவசியமான பொருள்களை அடிக்கடி வாங்க நேரிடுகிறது. ஒரு நாட்டை மகத்தானதாக்குவதற்கு இதுதான் வழியா?

இதுபோன்ற துயரத்திலிருந்து ஒருவரை விடுவிக்க மரணத்தால் மட்டுமே முடியும். இந்த வகையில் மட்டும், மக்களை விரைவில் சாகடிக்க அரசு உதவி செய்கிறது. கிராமப்புறத்திலுள்ள குழந்தைகளில் 95 சதவீதம் பேர் வெறுங்காலுடன் நடந்து செல்லும்போது, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒட்டுண்ணிகள் அவர்களின் பாதங்களில் ஒட்டிக் கொள்கின்றன. ஒரு குழந்தை கடத்திச் செல்லப்பட்டாலோ, படுகொலை செய்யப்பட்டாலோ, இந்த சமூகம் துயரடைகிறது. ஆனால், ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் வசதியில்லாததால், வலியால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே ஒவ்வொரு வருடமும் மொத்தமாக படுகொலை செய்யப்படுவதைப் பார்த்து இந்த சமூகம் மௌனமாக இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே மரணம் சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் களங்கமற்ற விழிகள் எல்லையற்ற பொருளைப் பார்ப்பது போன்றும், மனிதரின் சுயநலத்தை மன்னித்துவிடும்படி கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்வது போலவும் தோன்றுகின்றன. குடும்பத்தின் தலைவர் வருடத்தில் நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே வேலை செய்யும்போது, தனது குழந்தைகளுக்கு அவர் எவ்வாறு உடைகளையும், மருந்துகளையும் வாங்கிக் கொடுக்க முடியும்? அவர்கள் சத்துக் குறைவுடனேயே

வளர்கிறார்கள் : அவர்களுக்கு முப்பது வயதாகும்போது அவர்களது பற்களில் ஒன்றுகூட ஆரோக்கியமானதாக இருக்காது; அதற்குள் அவர்கள் பல லட்சம் பேருரைகளைக் கேட்டுவிட்டு துயரத்தாலும், ஏமாற்றத்தாலும் தங்களது வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்வார்கள்.

எப்போதும் நோயாளிகளால் நிறைந்திருக்கும் பொது மருத்துவமனைகளிலோ பலம் பொருந்திய அரசியல்வாதியின் சிபாரிசின்றி சேர முடியாது! அதற்குப் பிரதிபலனாக அந்த துரதிர்ஷ்டக்காரனின் குடும்பத்தாரது வாக்குகளை அரசியல்வாதி பெற்றுக் கொள்வார். இவ்வாறுதான் கியூபா, இதே நிலைமையிலேயே, இதைவிட மோசமாகவே இருந்து வருகிறது.

இந்தப் பின்னணியினூடே பார்க்கும்போது கடந்த மே முதல் டிசம்பர் மாதம் வரை பத்து லட்சம் பேருக்கு வேலையில்லை என்பதையும் நாம் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். 55 லட்சம் மக்கள்தொகை கொண்ட கியூபாவில் 400 லட்சம் மக்கள் தொகையை கொண்ட பிரான்சையும் இத்தாலியையும் விட அதிகமானோர் வேலையற்றிருக்கின்றனர் என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நீங்கள் ஒருவனைக் கொள்ளையடித்த குற்றத்திற்காக விசாரிக்கும்பொழுது, அவன் எவ்வளவு நாள் வேலையற்றிருந்தான் என்று கேட்டிருக்கிறீர்களா? அவனுக்கு எவ்வளவு குழந்தைகள் என்று வினவியிருக்கிறீர்களா? வாரத்தில் எந்த நாட்களில் சாப்பிடுகிறான், எந்த நாட்களில் சாப்பிடுவதில்லை என்று கேட்டிருக்கிறீர்களா? அவனது சமூகப் பின்னணியைப்பற்றி எப்போதாவது நீங்கள் கேட்டதுண்டா? எந்தவொரு யோசனையுமின்றி அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிடுகிறீர்கள்! அவ்வளவுதான்! ஆனால் இன்ஷ்யூரன்ஸ் பணத்தைப் பெறுவதற்காகக் கடைகளைக் கொளுத்தி அதனால் சிலர் தீயில் பொகங்கி மாண்டாலும், அவர்கள் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்படுவதில்லை. வக்கீல்களை அமர்த்திக் கொள்வதற்கும், நீதிபதிகளுக்கு லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும் அவர்களிடம் பணமிருக்கிறது.

பசியில் வாடியதால் திருடிய ஏழையை நீங்கள் சிறையில் அடைக்கிறீர்கள். ஆனால் இவர்களோடு வருடக்கடைசியில் ஓர் உயர்தர விடுதியில் அமர்ந்து விருந்துண்கிறீர்கள். அவர்களுக்கு மரியாதையும் அளிக்கிறீர்கள். கியூபாவில், ஒரே இரவில், லட்சாதிபதி ஆகும் ஓர் அரசு அதிகாரி, பணக்காரர்களின் உன்பிறவாத சகோதரனாகி விடுகிறார். பால்சாக்கின் கதாபாத்திரமான டெய்லர், ஏராளமான பணத்திற்கு வாரிசான ஓர் இளைஞனுக்கு வழங்கிய பாராட்டுரைகளால்தான் இவர்களை நாம் வாழ்த்த முடியும் : 'கனவான்களே! தங்கத்தின் வலிமையை வாழ்த்துவோம். அறுபது லட்சங்களுக்கு அதிபதியான திரு. வேலன்டைன் இப்போது பதவியில் அமர்கிறார். பணம் படைத்தவர்கள் அனைவரையும் போலவே, அவரும் ஓர் அரசர்; அவர் எதுவும் செய்யலாம்; அவர் எதற்கும் அப்பாற்பட்டவர்; எனவே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட சட்டத்தின்முன் அனைவரும்

சமம் என்பது அவருக்கு வெறும் மாயை மட்டுமே. ஏனெனில், அவர் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டவரல்ல; சட்டம்தான் அவருக்கு உட்பட்டது. லட்சாதிபதிகளை விசாரிக்க நீதிமன்றங்களோ, தண்டனைகளோ இங்கே இல்லை!

இந்த நாட்டின் எதிர்காலமும் அதன் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளும், சுயநலமிக்க ஒரு டஜன் பெருவியாபாரிகளின் நலன்களையோ, ஏர்கண்டிஷன் அலுவலகங்களில் அமர்ந்துகொண்டு, இரக்கமற்ற முறையில் லாபக் கணக்கு பார்த்து வரும் பத்துப் பன்னிரண்டு தொழிலதிபர்களையோ சார்ந்திருப்பது தொடர முடியாது; கதைகளில் கூறியது போன்று. தீர்க்கதரிசியின் கோபத்தால் அழிக்கப்பட்ட ஒரு சில தங்கக் கன்றுகளின் முன் மண்டியிட்டுப் பிச்சைகேட்கும் இந்த நிலை தொடர முடியாது; தங்கக்கன்றுகள் எந்த அற்புதத்தையும் செய்துவிட முடியாது. தமது விடுதலைப் போராட்டத்தால் இந்நாட்டை உருவாக்கிய தலைவர்களைப் போன்று அதே திறனோடு, அதே நேர்மையோடு, அதே தேசபக்த உணர்வோடு போராடுவதற்காக நம்மை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதன் மூலமாக, நமது குடியரசின் பிரச்சினைகளை தீர்க்கமுடியும். இன்றைய நிலையைப் பாதுகாப்பதற்காக, 'வியாபாரத்திற்கான முழு சுதந்திரம்', 'மூலதனத்திற்கான உத்திரவாதம்', 'சரக்கு உற்பத்தி - தேவை விதி' போன்ற சொற்றொடர்களை உதிர்க்கும் கார்லோஸ் சாலடிகாலின் ராஜதந்திரங்களால் இப்பிரச்சினைகளை தீர்த்துவிட முடியாது. உடனடியாக தீர்வு காணப்படவேண்டிய பிரச்சினைகளுக்கு ஆளானவர்களின் எலும்புகள் மக்கி மண்ணாகிக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில் இந்த அமைச்சர் பெருமக்கள் 5 ஆம் அவென்யூவில் உள்ள மாளிகையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இன்றைய உலக நிலைமைகளில், சமூக பிரச்சினைகளைத் திடீரென்று தோன்றும் தலைமுறையினரால் தீர்த்துவிடமுடியாது.

மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற, தேசத்தின் மதிப்பைப் பெற்ற ஒரு புரட்சிகர அரசாங்கம் மோசமான, ஊழல்மிக்க அதிகாரிகளை அகற்றி பல்வேறு நிறுவனங்களையும் சுத்தப்படுத்தும். பின்னர் பயன்படுத்தப்படாமலிருக்கும் சுமார் 15 லட்சம் பெசோக்களையும், தேசிய விவசாய வங்கியின் மூலமும் திரட்டி, தேசத்தினை தொழில் மயமாக்கும் பணியில் உடனடியாக ஈடுபடும். இந்தப் பணியைப் பற்றி ஆய்வு நடத்தவும், திசைவழி காட்டவும் திட்டமிடவும், நிறைவேற்றவும், அரசியல் அமைப்புகளில் இல்லாத, முற்றிலும் திறமை வாய்ந்த நிபுணர்களிடம் இந்த மகத்தான பணியை ஒப்படைக்கும்.

முன்னர் குத்தகைக்கு விவசாயம் செய்த ஒரு லட்சம் சிறு விவசாயிகளை அந்த நிலத்தின் உடைமையாளர்களாக்கித் தீர்வுகண்ட பின்பு, நிலப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் அந்த புரட்சிகர அரசாங்கம் ஈடுபட முனையும். முதலில், அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் கூறியபடி, ஒவ்வொரு விவசாய நிறுவனமும் அதிகபட்சம் வைத்திருக்கவேண்டிய நிலத்தின் அளவை நிர்ணயம் செய்த பின்னர்,

அதிகப்படியான நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்யும். அரசிடமிருந்து திருடப் பட்ட நிலங்களைக் கைப்பற்றும். சதுப்பு நிலங்களை மேம்படுத்தவும், தோட்டங்களை உருவாக்கவும், காடுகளை உருவாக்குவதற்கான பகுதிகளை ஒதுக்கவும் முனையும்.

இரண்டாவதாக, மீதமுள்ள நிலங்களை விவசாயக் குடும்பங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும். பெரிய குடும்பங்களுக்கு இதில் முன்னுரிமை அளிக்கப்படும். விலை மிகுந்த விவசாயக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும், விவசாயம் செய்யவும், கால்நடைகளை வளர்க்கவும் ஒரே மாதிரியான தொழில் நுட்பத்தையும், தொழில் ஆலோசனையையும் வழங்கவும் கூட்டுறவு விவசாய சங்கங்களை உருவாக்கும். இறுதியாக, ஆதாரங்களையும், கருவிகளையும் பாதுகாப்பையும், பயனுள்ள ஆலோசனைகளையும் விவசாயிகளுக்கு வழங்கும்.

வாடகைகளைப் பாதிக்கக் குறைப்பதன் மூலமும், சொந்தக் காரர்களே குடியிருக்கும் வீட்டிற்கு வரிவிலக்கு அளிப்பதன் மூலமும், வாடகைக்கு விடப்படும் வீடுகளுக்கு மும்மடங்கு வரியை விதிப்பதன் மூலமும், சேரிகளை அழித்து அந்த இடத்தில் பலமாடிக் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதன் மூலமும், இதுவரை கேள்விப்பட்டிராத அளவிற்கு நாடு முழுவதும் வீடு கட்டுவதற்காக நிதியுதவி புரிவதன் மூலமும், கிராமப்புறத்திலுள்ள ஒவ்வொரு விவசாயக் குடும்பத்திற்கும் சொந்தமாக ஒரு துண்டு நிலம் இருப்பதுபோலவே, நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் சொந்தமாக ஒரு வீடோ அல்லது குடியிருப்போ கிடைப்பதைக் கட்டாயமாக்குவதன் மூலமும், வீட்டு வசதிப் பிரச்சினைக்கு அந்த புரட்சிகர அரசாங்கம் தீர்வுகாணும். கியூபாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சொந்தமாக அழகானதொரு வீட்டை உருவாக்கத் தேவையான கட்டிடப் பொருள்களும், அதைவிட அதிகமான மனித சக்தியும் இங்கே இருக்கிறது. ஆனால் தங்கக் கன்றிற்காக நாம் தொடர்ந்து காத்திருந்தால், அதற்குள் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிடும். பிரச்சினையும் அப்படியே இருக்கும். மற்றொரு புறத்தில் இத்தீவின் மிகவும் ஒதுக்குபுறமான பகுதிகளில் மின் வசதியை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் முன்னெப்போதுமிராத அளவுக்கு அதிகமாக உள்ளன. இத்துறையில் அணுசக்தியைப் பயன்படுத்துவது நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டது. எனவே மின்சக்தியை உற்பத்தி செய்வதற்கான செலவு பெரிதும் குறைந்துவிடும்.

இந்த மூன்று திட்டங்களின் மூலமும், சீர்திருத்தங்களின் மூலமும், வேலையின்மைப் பிரச்சினை தானாகவே மறைந்துவிடும். பொது சுகாதாரம், நோய்களை எதிர்த்த போராட்டம் ஆகிய பணிகள் மிகவும் எளிதாகிவிடும்.

இறுதியாக, கல்வி முறையில் ஒருங்கிணைந்த சீர்திருத்தத்தையும் புரட்சிகர அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும். மேலே குறிப்பிட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்றவகையில் இச்சீர்திருத்தம் இருக்கும். ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நாட்டில் வாழும் பேறுபெற்ற, வரும் தலைமுறையினருக்கு அறிவூட்டும்

நோக்கத்துடன் இவை மேற்கொள்ளப்படும். தீர்க்கதரிசியின் பின்வரும் வார்த்தைகளை மறந்து விடாதீர்கள். 'லத்தீன் அமெரிக்காவில் மாபெரும் குற்றமொன்று இழைக்கப்பட்டு வருகிறது. நிலத்தின் விளைபொருளினாலேயே முழுதும் வாழ்ந்து வரும் நாடுகளில், மக்கள் குறிப்பாக நகர வாழ்க்கைக்கான அடிப்படையிலேயே அறிவூட்டப்படுகிறார்கள்; பண்ணை வாழ்க்கை முறையில் பயிற்றுவிக்கப்படுவதில்லை, 'தமது மக்களை அவர்களின் உணர்வுகளின் போக்கிலும், சிந்தனைப் பயிற்சியிலும் கல்வியூட்டும் நாடே சிறந்த நாடு!' 'கல்வி வளமிக்க நாடு என்றும் வலிமையுடனும், சுதந்திரத்துடனும் திகழும்'.

கல்வியின் ஆன்மாவே ஆசிரியர்கள்தான். ஆசிரியர் தொழிலில் மிகக்குறைந்த ஊதியமே அளிக்கப்பட்டு வருகிறது; அவ்வாறிருப்பினும், கியூபாவின் ஆசிரியர்களை விட ஊக்கமிக்கவர் எவருமில்லை. நம்மில் யார் தான் ஆரம்பப் பள்ளியில் அவர்களிடம் 'அ, ஆ' கற்றுக் கொள்ளவில்லை? நமது இளைஞர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் புனிதமான பணியில் ஈடுபட்டுள்ள அந்த இளைஞர்களுக்கும், யுவதிகளுக்கும், பிச்சை இடுவதை நிறுத்துவதற்கு இதுதான் தருணம். எந்த ஆசிரியருக்கும் 200 பெசோக்களுக்குக் குறையாமல் ஊதியம் வழங்கப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியருக்கும் 350 பெசோக்களுக்குக் குறையாமல் கொடுக்கப்படவேண்டும். தேவைகளால் துன்பப்படாமல், தங்களது உயர்ந்த கடமையை நிறைவேற்றுவதில் அவர்கள் தங்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டுமானால், இத்தகைய ஊதியம் வழங்கப்பட்டாக வேண்டும். இதற்கும் மேலாக கிராமப்புற ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் போக்குவரத்து வசதிகள் அனைத்தும் இலவசமாக்கப்படவேண்டும். மேலும் குறைந்தபட்சம் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையாவது ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் ஊதியத்துடன் ஓய்வு விடுப்பு வழங்கப்படவேண்டும். இதன் மூலம், அவர்கள் உள்நாட்டிலோ அல்லது வெளிநாட்டிற்கோ சென்று, தங்களின் துறையிலுள்ள சமீபகால வளர்ச்சியை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் சிறப்புப் பயிற்சி வகுப்புகளுக்குச் செல்லமுடியும். இவ்வகையில், பாடத்திட்டத்தையும் சுற்பிக்கும் முறையையும் தொடர்ந்து முன்னேற்ற முடியும். இவையனைத்திற்கும் பணம் எங்கே இருக்கிறது? அரசாங்கப் பணத்தை குறையாடுவதற்கு ஒரு முடிவு கட்டினால், அரசுக்குக் கட்டவேண்டிய வரிகளைக் கட்டாமல் ஏய்க்கப் பெரும் நிறுவனங்கள் அளிக்கும் லஞ்சத்தை அரசு அதிகாரிகள் வாங்குவதை நிறுத்தினால், நாட்டின் பெருந்திரளான வளத்தை முழுமையான முறையில் பயன்படுத்தினால், இந்த நாட்டிற்காக டாங்குகளையும், குண்டு வீசும் விமானங்களையும், துப்பாக்கிகளையும் வாங்குவதை நிறுத்தினால் (பாதுகாப்பதற்கு எல்லைகளே இல்லாத இந்த நாட்டிற்காக வாங்கப்படும் இந்தப் பேராயுதங்கள் மக்களுக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன) மக்களைக் கொல்வதைவிட அவர்களுக்கு கல்வியளிப்பதில் அதிகமான ஆர்வம் காட்டுவதாயிருந்தால், தேவைக்கும் மேலான பணம் இங்கே குவிந்திருக்கிறது.

இப்போதுள்ள மக்கள் தொகையைப் போல் மூன்று மடங்கு மக்களுக்கு இந்த நாடு சோறிட முடியும்; எனவே இப்போதுள்ள குடிமகன் ஒருவனைக்கூட வறுமையில் வாட விடுவதற்குக் காரணம் ஏதுமில்லை. உற்பத்தியான பொருட்களால் சந்தைகள் அபரிமிதமாயிருக்க வேண்டும்; சமையல் அறைகள் நிரம்பியிருக்க வேண்டும். எல்லாக்கைகளும் வேலை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; இது ஒன்றும் ஜீரணிக்கமுடியாத சிந்தனையல்ல. பயிர் செய்யப்படாத ஒரு துண்டு நிலம் இருக்கும்போது, ஒருவன் பசியுடன் உறங்கச் செல்வதுதான் ஜீரணிக்க முடியாது; போதுமான சுகாதார கவனிப்பின்றிக் குழந்தைகள் மடிவதைத்தான் ஜீரணிக்க முடியாது; நமது பண்ணையாட்களில் 80 சதம் பேர் தங்களது பெயரைக் கூட எழுத இயலாதவர்களாக இருப்பதைத்தான் ஜீரணிக்க இயலாது; அவர்களில் 99 சதம் பேருக்கு கியூபாவின் வரலாறு தெரியாமல் இருப்பதைத்தான் ஜீரணிக்க முடியாது; மனிதர்கள் முதன்முதலில் கண்ட சிறந்த பூமியான இந்த கண்டத்தில் கொலம்பஸ் கண்டுபிடித்த சிவப்பிந்தியர்களைவிட மோசமான நிலைமைகளில் நமது கிராமப்புற மக்களில் பெரும்பாலானோர் வாழ்ந்து வருவதைத்தான் ஜீரணிக்கமுடியாது.

என்னைக் கனவு காண்பவன் என்று கூறுபவர்களுக்காக மார்ட்டியின் பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன்: உண்மையான மனிதன் வசதியிருக்கும் பாதையை நாடமாட்டான். மாறாக, கடமையிருக்கும் பாதையைத் தான் தேடுவான். அவன்தான் செயல்திறனுள்ள மனிதன்; அவனது இன்றைய கனவுகள்தான் நாளைய நீதிகளாக மாறும். ஏனெனில் அவன் வரலாற்றின் முக்கிய நடப்புகளை அறியப் பின்னோக்கிப் பார்க்கிறான்; காலத்தின் கொப்பரையில் எரிந்து வரும் மக்கள் ரத்தம் தோய்ந்தபடி பொங்கி வருவதை அவன் காண்கிறான்; எனவே சிறிது கூடத் தயக்கமின்றி எதிர்காலம் கடமையின் பக்கத்தில் தான் இருக்கிறது என்பதை அறிகிறான்.

இதுபோன்ற உயர்ந்த குறிக்கோளே அவர்களை தூண்டியது என்பதை உணரும்போதுதான், சாண்டியாகோவில் வீழ்ந்த இளைஞர்களின் வீர உணர்வை நம்மால் உணரமுடியும். எங்களிடமிருந்த குறைவான பொருள் வசதிதான் எங்களை வெற்றிபெறாமல் தடுத்தது. ப்ரியோ எங்களுக்கு பத்து லட்சம் பெசோக்களை வழங்கினார் என்று வீரர்களிடம் கூறப்படுமேயானால், அந்தப் பொய் மிக முக்கியமான உண்மையைத் திரிப்பதற்கான இன்றைய ஆட்சியின் முயற்சியேயாகும். உண்மை என்னவெனில், எங்களது இயக்கத்திற்கும், முன்னாள் அரசியல்வாதிகளுக்கும் எந்தவித தொடர்பும் இல்லை; தங்களுக்கென்று சொந்தமான கருத்தைக்கொண்டு, கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிராக எழுந்துள்ள ஒரு புதிய தலைமுறையினரின் இயக்கம் இது; 1934ஆம் ஆண்டில் பாடிஸ்டா, தனது குற்றங்களை துவக்கியபோது ஏழு வயது கூட நிரம்பாத, இளைஞர்களைக் கொண்ட இயக்கம் இது. 10 லட்சம் பெசோக்கள் வழங்கப்பட்டது என்பதைவிட முட்டாள்தனமான பொய் வேறெதுவும்

இல்லை. 20 ஆயிரம் பெசோக்களை வைத்துக்கொண்டே, ஆயுதம் ஏந்திய 165 வீரர்களைக் கொண்டு, ஒரு படைத் தொகுதியையும் குதிரைப்படைத் தொகுதியையும் எங்களால் தாக்க முடிந்தபோது, எங்களிடம் 10 லட்சம் பெசோக்கள் இருந்திருந்தால் 8000 ஆயுதமேந்திய வீரர்களைத் திரட்டி 50 படைத் தொகுதிகளையும், 50 குதிரைப்படைத் தொகுதிகளையும் விமானங்களின் தொகுதிகளையும் தாக்கியிருக்க முடியும். ஜூலை 26ஆம் தேதி காலை ஐந்தேகால் மணிக்கு உகால்டி காரில்லோவை வெளியே பார்த்திருக்கவே முடியாது. இங்கு போரிட்ட ஒவ்வொரு வருக்கும் பின்னால் ஆயுதமில்லாததால் போரிட இயலாத இருபது பேர் இருந்தார்கள் என்பதை நான் உறுதியாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மார்ட்டியின் நூற்றாண்டின்போது நடைபெற்ற மாணவர் ஊர்வலத்தின் போது ஆறு தொகுதிகளாக நெருக்கமாக நின்றிருந்தவர்கள்தான் இந்த இளைஞர்கள். மேலும் 200 பேர் போரிடுவதற்கு முடிந்திருந்தாலோ அல்லது மேலும் 20 கையெறி குண்டுகள் எங்களிடம் இருந்திருந்தாலோ ஒருவேளை இந்தத் தொல்லையிலிருந்தெல்லாம் இந்த நீதிமன்றம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

மனசாட்சிகளை விலை பேசுவதற்காக அரசியல்வாதிகள் பல லட்சங்களைச் செலவு செய்த அதேநேரத்தில் தங்கள் நாட்டின் பெருமையைக் காப்பாற்ற விரும்பிய ஒரு சில இளைஞர்களே நிதி வசதியில்லாததால் மரணத்தைச் சந்திக்க நேரிட்டுள்ளது. இந்நாடு இன்று வரையிலும் பெருந்தன்மையான உறுதியான மனிதர்களால் ஆளப்படவில்லை. மாறாக, நமது பொதுவாழ்க்கையின் கசடுகளான அரசியல் வியாபாரிகளால் ஆளப்படுகிறது என்பதைத்தான் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

எங்களது கொள்கைகளின்படி, நேற்றைய அல்லது இன்றைய அரசியல்வாதிகள் எவரிடமும் ஒரு சல்லிக்காக கூட நாங்கள் கேட்டதில்லை என்பதை நான் மிகுந்த பெருமையுடன் உங்களிடம் கூறிக்கொள்கிறேன். எங்களது தேவைகள் ஒப்பற்ற தியாகங்களால் இணைந்ததுதான். உதாரணமாக, 'இந்த நோக்கத்திற்காக' தனது வேலையை விற்றுவிட்டு, எல்பிடியோ சோசா (Elbidio Sosa) 300 பெசோக்களை எடுத்துக்கொண்டு என்னிடம் வந்தார். பெர்னாண்டோ கெனார்ட் (Fernando Chenard) தனக்கு வாழ்வளிக்கும் புகைப்படக் கருவியை விற்றார்; பெட்ரோ மரேரோ (Bedre Marrero), தனது பல மாதச் சம்பளத்தையும் இதற்காக அளித்தார். தனது வீட்டிலிருந்த நாற்காலிகளை விற்க அவர் முனைந்தபோது நாங்கள் அதைத் தடுத்துவிட்டோம்; ஆஸ்கர் அல்கால்டி (Oscar Alcalde) தனது மருந்துக் கூடத்தை விற்றார்; ஜீஸஸ் மான்டேன் (Jesus Montane) தனது 5 ஆண்டு சேமிப்புத் தொகையை அளித்தார்; இதைப்போன்றே ஏனையோர் பலரும் தங்களிடமிருந்த சிறு பொருளைக் கூட அளித்தார்கள்.

இதுபோன்ற செயலைச் செய்ய ஒருவருக்குத் தனது நாட்டின் மீது மகத்தான நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். கொள்கைப்பிடிப்பால்

நிகழ்ந்த இந்த நடவடிக்கைகளின் நினைவு இந்த வாதத்தின் கசப்பான தொரு அத்தியாயத்திற்கு என்னை இட்டுச் செல்கிறது. கியூபாவை அடக்குமுறையிலிருந்தும் அநீதியிலிருந்தும் விடுதலை செய்ய விரும்பியதற்காக இந்தக் கொடுங்கோலாட்சி அவர்களைத் தங்களது உயிர்களைப் பரிசாகக் கொடுக்க வைத்தது.

அன்பான சடலங்களே,

நீங்கள்தான் ஒரு காலத்தில் எனது தாயகத்தின் நம்பிக்கையாக விளங்கினீர்கள்,
சிதைவுறும் உங்கள் எலும்புகளின் துகள்களை என் நெற்றியில் இடுங்கள்!
உங்கள் குளிர்ந்த கரங்களால் எனது இதயத்தை தொடுங்கள்!
எனது காதுகளில் ஏங்கி அரற்றுங்கள்!
எனது முனகல்கள் ஒவ்வொன்றும் இன்னுமொரு கொடுங்கோலனின் கண்ணீராக மாறும்!
என்னைச் சூழ்ந்திருங்கள்!
உங்கள் உணர்வுகளை எனது ஆத்மா உள்வாங்கவும் கல்லறையின் பயங்கரத்தை எனக்களிக்கவும் என்னைச் சுற்றித்திரியுங்கள் இழிவான அடிமைத்தனத்தில் ஒருவன் வாழும்போது கண்ணீர்த் துளிகள் மட்டுமே போதா!

1871ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 27ஆம் தேதி நிகழ்த்தப்பட்ட குற்றங்களைப் போன்று பத்து மடங்கு குற்றங்கள், 1953 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26, 27, 28, 29 தேதிகளில் ஓரியண்ட் பிரதேசத்தில் புரியப்பட்டன. இவையனைத்தும் எமது நினைவில் பசுமையாக இருக்கின்றன. ஆனால் பல ஆண்டுகள் கடந்த பிறகு, நாட்டின் மீது கவிந்துள்ள மேகம் மீண்டும் விலக்கப்பட்ட பிறகு, எங்களது ஆன்மாக்களைப் பயம் துன்புறுத்துவது நின்ற பிறகுதான், இந்தப் படுகொலையின் முழு சொரூபத்தையும், அளவையும் பார்க்கத் தொடங்குவோம். நமது வரலாற்றில் எப்போதுமிராத இந்த காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களை நமது எதிர்கால சந்ததியினர் திரும்பப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது அவர்கள் இந்தப் பயங்கரத்தைக் கண்டு நிலைகுலைந்து போவார்கள். எனினும் நான் உணர்ச்சிவசப்படவோ, கோபப்படவோ விரும்பவில்லை. உண்மையை முடிந்த அளவிற்கு, எளிமையாக விளக்குவதற்கு, அவற்றை நாடகமாக்காமல், நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவதற்கு எனது கனத்த இதயத்திற்கு அமைதியும் மனத்தெளிவும் தேவைப் படுகிறது.

இதுபோன்ற நினைக்கவே முடியாத குற்றங்களைப் புரிந்து நமது நாட்டை உலகத்தின் முன்பு அவமதிப்புக்கு ஆளாக்கிய இந்த இதயமற்ற மனிதர்களை எண்ணி கியூபாவின் குடிமகன் என்றமுறையில் நான் மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன்.

கொடுங்கோலன் பாடிஸ்டா, மனசாட்சி கொண்டதொரு மனிதனாக என்றுமே இருந்ததில்லை. மிக மோசமான பொய்களை மக்களிடமே கூறுவதற்கு அவர் என்றுமே தயங்கியதில்லை. மார்ச் 10ஆம் தேதி அவர் நடத்திய நயவஞ்சக அதிரடிப் புரட்சியை நியாயப்படுத்துவதற்காக, ராணுவத்தில் ஒரு கற்பனையான எழுச்சியைப் பற்றிய கதைகளை அவர் பரப்பினார். அந்த எழுச்சி ஏப்ரல் மாதத்தில் நடைபெறுவதாக இருந்ததாம். குடியரசு ரத்தத்தில் குளிக்காமல் இருக்க அந்த எழுச்சியைத் தடுக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினாராம். இந்த சிறுபிள்ளைத்தனமான கதையை எவரும் எப்போதும் நம்பியதில்லை. அவரே இந்தக் குடியரசை ரத்தத்தில் குளிப்பாட்ட விரும்பியபோது, கியூப இளைஞர்களின் நியாயமான எழுச்சியைப் பயங்கரத்தாலும் சித்திரவதைகளாலும் படுகொலை செய்யவிரும்பியபோது, அந்த இளைஞர்கள் அவரது அடிமைகளாக இருக்க விரும்பாதபோது அவர் மேலும் அழகான பொய்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார். மக்களை துயரமான முறையில் ஏமாற்ற முயற்சி செய்யும்போது, அந்த மக்களை ஒருவன் எந்தளவு மதிப்பான்? நான் கைது செய்யப்பட்ட அன்றே, ஜூலை 26ஆம் தேதி நடந்த எங்களது ஆயுதந்தாங்கிய இயக்கத்திற்கான பொறுப்பை நான் வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொண்டேன். எங்களது வீரர்களுக்கு எதிராக ஜூலை 27ஆம் தேதி இந்த சர்வாதிகாரி விடுத்த அறிக்கைகளில் அணுவளவு உண்மையிருந்தால்கூட அது எனது வாத்தின் தார்மீகமான தாக்கத்தைக் குறைத்துவிடப் போதுமானது. அப்படியானால், என்னை ஏன் விசாரணையின்போது கொண்டுவரவில்லை? மருத்துவச் சான்றிதழ்கள் போலியாகத் தயாரிக்கப்பட்டது ஏன்? நடைமுறை விதிகள் அனைத்தையும், நீதிமன்ற உத்தரவுகள் அனைத்தையும் ஏன் அவர்கள் நயவஞ்சகமாக மீறினார்கள்? நான் நீதிமன்றத்தின் முன் செய்யப்பட்டாத பல்வேறு செயல்களும் எல்லா வகையிலும் செய்யப்பட்டது ஏன்? இதற்கெதிராக, இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் வரக்கூடாதென்பதற்காக, இதுவரை நீதிமன்றத்தின் முன் நிற்பதற்காக நான் மேற்கொண்ட செயல்கள் அனைத்தையும் நான் கூறத் தொடங்கவில்லை. நிறுவப்பட்ட குறிக்கோள்கள் அனைத்தின்படியும் என்னை விசாரணைக்கு அழைக்கும்படிதான் நான் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதைத் தவிர்ப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட திரை மறைவு செயல்களை நான் கண்டிக்கிறேன். அவர்களுடன் நேருக்கு நேராக வாதிடவே நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர்கள் என்னைக் காணவே விரும்பவில்லை. உண்மையைக் கண்டு நடுங்குவது யார்? நடுங்காதவர்கள் யார்?

சர்வாதிகாரி கேம்ப் கொலம்பியாவிலிருந்து விடுத்த அறிக்கைகள் ரத்தத்தில் தோய்ந்திராவிட்டால் அதை வேடிக்கையாகவே கருதலாம்.

நாங்கள் கூலிப்பட்டாளம் என்றும் எங்களில் அந்நியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்றும் அவர் தெரிவித்தார். எங்களது திட்டத்தின் மையமான பகுதி அவரைக் கொல்வதாகவே எப்போதும் இருந்தது என்றும் அவர் கூறினார். இந்தக் கூட்டத்தினர் இதுபோன்ற முறைகளை ஏற்றுக்கொண்டால் கூட இவரையும், இவரைப்போன்ற மேலும் இருபது பேரையும் கொல்ல முடியாது என்பதைப் பேரலக் கூறினார். எங்களது தாக்குதல் முன்னாள் குடியரசுத்தலைவர் ப்ரியோவால் திட்டமிடப்பட்டது என்றும், ப்ரியோ அதற்கு நிதியுதவியளித்தார் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். எங்களது இயக்கத்திற்கும் முன்னாள் ஆட்சியாளர்களுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லையென்பது மறுக்கவியலாத வகையில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்களிடம் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளும், கையெறி குண்டுகளும் இருந்தன என்றும் அவர் கூறினார். எனினும் எங்களிடம் ஒரே ஒரு இயந்திரத் துப்பாக்கிதான் இருந்தது என்றும், கையெறி குண்டுகள் ஒன்றுகூட இல்லை என்றும் ராணுவ நிபுணர்கள் இந்த நீதிமன்றத்திலேயே குறிப்பிட்டார்கள். நாங்கள் காவலர்களின் தலைகளை வெட்டியதாக அவர் கூறினார். ராணுவத்தில் இருந்தவர்களில் ஒருவர்கூட கத்தி போன்ற ஆயுதத்தால் மரணமடையவில்லை என்று மரணச் சான்றிதழ்களும் மருத்துவச் சான்றிதழ்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இதற்கு மேலும் மிக முக்கியமாக, ராணுவ மருத்துவமனையில் இருந்த நோயாளிகளைக் கத்தியால் குத்தியதாக அவர் குறிப்பிட்டார். எனினும், அந்த மருத்துவமனையிலிருந்து வந்த ராணுவ மருத்துவர்களோ நாங்கள் கட்டிடத்திற்குள் புகவில்லை என்றும், ஒரு நோயாளிகூட எங்களால் அப்புறப்படுத்தப்படவோ, கொல்லப்படவோ இல்லை என்றும், ஒரே ஒரு காவலாளி திறந்திருந்த ஜன்னலில் மோதிக் கொண்டதால் உயிரிழந்தார் என்றும் இங்கே எடுத்துரைத்தனர்.

ஓர் அரசின் தலைவரோ அல்லது அதுபோன்று தோற்றமளிக்கும் ஒருவரோ தேசத்திற்கு வேண்டுகோள் விடுக்கும்போது, தனது குரலைக் கேட்பதற்காக மட்டும் பேசுவதில்லை. அவருக்கு சில குறிப்பிட்ட நோக்கங்கள் இருக்கும்; சில குறிப்பிட்ட பிரதிபலிப்பை அவர் எதிர்நோக்குவார்; அல்லது குறிப்பிட்ட கருத்து இருக்கும். எங்களது ராணுவ முயற்சி ஏற்கெனவே தோல்வியடைந்த பிறகு, சர்வாதிகாரத்திற்கு எங்களால் எந்தவிதமான நேரடி அபாயமும் ஏற்படுவதற்கான அறிகுறியே இல்லாதபோது, ஏன் அவர்கள் எங்களை இவ்வாறு தூற்றுகிறார்கள்?

அந்த உரை ரத்தம் தோய்ந்ததொரு பேச்சு என்பது இதுவரை வெளிப்படுத்தப்படாமல் இருந்தால் இப்போது தெளிவாகட்டும். அதற்கு முதல் நாளிரவு அவர் செய்த குற்றங்களை, தொடர்ந்து செய்யப்போகும் குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதற்காகத்தானே இந்த உரை நிகழ்த்தப்பட்டது? அப்படியானால் அதற்கான விவரங்களை நான் தருகிறேன். ஜூலை 27ஆம் தேதியன்று ராணுவத் தலைமையகத்திலிருந்து உரையாற்றியபோது, தாக்குதல்காரர்களில் 32 பேர் இறந்துவிட்டார்கள் என்று பாடிஸ்டா அறிவித்தார். அந்த வார இறுதியில் இறந்தவர்களின்

எண்ணிக்கை 80க்கும் மேல் உயர்ந்தது. எந்தப்பேரில், எங்கே, எந்த மோதலில் இந்த இளைஞர்கள் இறந்தார்கள்? பாடிஸ்டா பேசுவதற்கு முன்பாக 25 சிறைக் கைதிகள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். பாடிஸ்டா உரை நிகழ்த்தியபிறகோ, மேலும் 50 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

நீதிமன்றத்தின் முன்பு உண்மைகளைத் திரிக்காமல், திட்டவாட்டமான உண்மைகளின் அடிப்படையில் தங்களது அறிக்கைகளை அளித்த ராணுவ நிபுணர்களுக்கும் தொழில் நிபுணர்களுக்கும் எவ்வளவு நேர்மையுணர்வு இருக்கிறது; நிச்சயமாக இவர்கள்தான் தங்களது சீருடையை மதிக்கும் வீரர்கள்! உண்மையில் இவர்கள்தான் மனிதர்கள்! ஒரு உண்மையான வீரனே, உண்மையான மனிதனோ பொய்களாலும் குற்றங்களாலும் தனது பெருமையை மாசுபடுத்திக் கொள்ளமாட்டான். கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனமான படுகொலையைக் கண்டு பெரும்பாலான வீரர்கள் கசப்படைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். மான்கடா படைத்தளத்தின் ஒவ்வொரு கல்லின் மீதும் தெறித்திருக்கும் தங்களது சகோதர ரத்தத்தின் வாசனையைக் கண்டு அவர்கள் அவமானமும் வெறுப்பும் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன்.

ஆனால் அவரது ராணுவத்திலேயே உள்ள பெருமைமிக்க வீரர்களால் அவரது வார்த்தைகள் மறுதலிக்கப்பட்டுள்ளன. எங்களுக்கெதிரான கீழ்த்தரமான அவதூறுகளை மீண்டும் கூறட்டும் என்று நான் அறைகூவல் விடுக்கிறேன். ஜூலை 27ஆம் தேதி அவர் நிகழ்த்திய உரையை மக்களின் முன்பு நியாயப்படுத்த முயற்சி செய்யட்டும் என்று நான் சவால் விடுகிறேன். அவரை மௌனமாக இருக்கவிடக்கூடாது. அவரைப் பேசவிடுங்கள். கொலையாளிகள் யார் என்று, இரக்கமற்றவர்கள் யாரென்று, மனிதத்தன்மையற்றவர் யாரென்று அவரே கூறட்டும். அந்த படுகொலையை நிகழ்த்திய வீரர்களுக்கு மார்பில் அணிவிக்கவிருக்கும் பதக்கங்கள் அவர்கள் புரிந்த கீழ்த்தரமான குற்றங்களுக்காகவே அளிக்கப்படுகிறது என்பதை அவரே கூறட்டும். இந்தக் கணத்திலிருந்தே வரலாற்றின் முன்னால் தனது பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும். தன்னிடமிருந்து நேரடியாக உத்தரவைப் பெறாமல் வீரர்கள் நடந்து கொண்டார்கள் என்று அவர் மழுப்பவிடாமல் இருக்க விடுங்கள். நிகழ்த்தப்பட்ட 70 கொலைகளுக்குமான விளக்கத்தைத் தேசத்திற்கு முன் அவர் அளிக்கட்டும். அந்த ரத்தக்களரி மிகப் பெரியது. தேசம் அதற்கான விளக்கத்தைக் கேட்கிறது. அந்த விளக்கம் நாட்டிற்கு அவசியமானது. நாடு இதை வலியுறுத்துகிறது.

1933இல் நேஷனல் ஹோட்டல் அருகே நடந்த யுத்தத்தின் போது சரணடைந்த சில அதிகாரிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். இதை பொலீமியா இதழ் மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தது. அட்டாரஸ் கோட்டை சரணடைந்த பிறகு, முற்றுகையாளர்களின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் வீரர்களின் படைவரிசையை ருசிபார்த்தன

என்பதும் அனைவருக்கும் தெரியும். ஒரு முற்றுகையாளன், பிளாஸ் ஹெர்னான்டஸ் யாரென்று கேட்டு, அவரின் முகத்திலேயே குண்டைப் பாய்ச்சினான். பின்னர் அவன் அதிகாரியாக உயர்த்தப்பட்டான். சிறைக் கைதிகளைப் படுகொலை செய்வதென்ற அவப்பெயர், பாடிஸ்டாவின் பெயரோடுதான் இணைந்திருக்கிறது என்பது கியூபாவின் வரலாறு முழுவதிலும் தெரியவரும். இதை முன்பே உணராமல் எவ்வளவு அறியாமையில் நாம் இருந்திருக்கிறோம்! 1933இல் நிகழ்ந்த அந்தப் படுகொலைகள் நியாயப்படுத்த முடியாதவையாக இருந்ததோடு, ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள்ளேயே, இயந்திரத் துப்பாக்கிகளின் ஒரு சுற்று நேரத்திற்குள்ளேயே நடந்து முடிந்துவிட்டன. மேலும், ஆவேசம் உச்சகட்டத்தில் இருந்தபோதே இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன.

ஆனால் சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் நடைபெற்றது இதைப் போன்றதல்ல. இங்கே எல்லாவகையான வெறித்தனமான அத்துமீறல்களும், கொடுஞ்செயல்களும் அளவுக்கு மீறியே நிகழ்த்தப்பட்டன. எங்களது வீரர்கள் ஒரே நிமிடத்திலோ, ஒரே மணி நேரத்திலோ, ஒரே நாளிலோ கொல்லப்படவில்லை. அந்த வாரம் முழுதும் அடிகளும் சித்திரவதைகளும் தொடர்ந்தன. பின்னர் அவர்கள் மாடிகளிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டு, சுடப்பட்டார்கள். அவர்களை தீர்த்துக் கட்டுவதற்கான முறைகள் அனைத்தையும் குற்றம் புரிவதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தார்கள். சித்திரவதைக்கும் மரணத்திற்குமான பயிற்சி முகாமாக மான்கடா படைத்தளம் உருவெடுத்தது. சில மானங்கெட்டவர்கள் தங்களது சீருடைகளைக் கசாப்புக் கடைக்காரரின் அங்கியாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். சுவர்கள் ரத்தத்தால் தோய்ந்திருந்தன. சுவரில் புதைந்திருந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகளில் சதையும், தலைமுடியும், மூளைத் துணுக்குகளும் ஒட்டிய வண்ணம் முகத்தில் சுட்டதற்கான அடையாளங்களாக விளங்கின.

படைத்தளத்தைச் சுற்றியிருந்த புல்வெளிகள் ரத்தத்தால் கறுத்துத் தடித்திருந்தன. கியூபாவின் விதியை நிர்ணயம் செய்துவரும் அந்தக் கொலைக்கரங்கள், கைதிகளுக்காக அந்த மரணக் குகையின் வாயிலில் நரகத்தின் வாசகங்களை எழுதி வைத்திருந்தன : 'நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் துறந்துவிடு!'

தோற்றங்களை மறைக்கக்கூட அவர்கள் முயற்சிக்கவில்லை. தாங்கள் செய்து வந்ததை மறைக்கச் சிறிதுகூட அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. தங்களது பொய்களால் மக்களை ஏமாற்றிவிட்டோம் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்; அது தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்வதில் கொண்டு போய்விட்டது. வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் அதிகாரம் படைத்த பிரபஞ்சத்தின் தலைவர்கள் தாங்கள்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். எனவே அதிகாலையில் நாங்கள் தொடுத்த தாக்குதலால் ஏற்பட்ட பயம், ரத்தச் சேற்றில் தோய்ந்த பிணமலைகளாக உருவெடுத்தது.

கடந்த நாலரை நூற்றாண்டுகால வரலாற்று ஏடுகள் கொடூரமான நடவடிக்கைகள் பலவற்றை நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. பாதுகாப்பற்ற

சிவப்பிந்தியர்களை படுகொலை செய்த ஸ்பானிய வீரர்களின் செயல்கள், கடற்கரைப்பகுதிகளில் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் நிகழ்த்திய கொள்ளைகளும் கொடுமைகளும், நமது விடுதலைப் போரின் போது ஸ்பானிய வீரர்கள் புரிந்த காட்டுமிராண்டிச் செயல்கள்; கியூபாவின் ராணுவ வீரர்கள் சிறைப்பட்டபோது, வைலரின் படைகள் அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றது; மக்காடோ ஆட்சியின் பயங்கரச் செயல்கள்; அதைத் தொடர்ந்து 1935ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் புரியப்பட்ட, கொடுமான குற்றங்கள். ஆனால் சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் இரையான வீரர்களின் எண்ணிக்கையையும் கொலை புரிந்தவர்களின் கொடுரத்தையும் போன்றதொரு துயரம் நிறைந்த இரத்தம் தோய்ந்ததொரு வரலாறு இதுவரை எழுதப்பட்டதில்லை. நமது வரலாற்றில் இரண்டு காலங்களில் ரத்தத்தால் நனைந்து, கியூபாவின் இரண்டு சந்ததியினரின் மீது தனது கோர நகங்களைப் பதித்தது ஒரே ஒரு மனிதன்தான். இந்த இரத்த ஆற்றைப் பெருக்கெடுத்து ஓடச்செய்ய, தீர்க்கதரிசியின் நூற்றாண்டிற்காக அவர் காத்திருந்தார்; பல உயிர்களைப் பலிகொடுத்த மனித உரிமைகளுக்காகவும், மகிழ்ச்சிக்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் போராடி மக்கள் வென்றெடுத்த குடியரசின் 50 ஆவது ஆண்டு விழாவைத் தொடர்ந்து இந்த இழிசெயலைப் புரிய அவர் காத்திருந்தார். இந்த மனிதனது குற்றங்கள் மகத்தானவை; கண்டிக்கப்படவேண்டியவை; ஏனெனில் தீமையை ஒதுக்கி, சுதந்திரத்தினை விரும்பும், உணர்வுகளையும், பழம் பெருமைகளையும் ஆழமாக நேசிக்கும் மக்களை பதினோரு நீண்ட வருடங்கள் ஆண்டபோதே, அவர்கள் மீதும் இந்த அடக்குமுறை செயல்பட்டுதான் வந்தது. இந்த மனிதன் தனது பொதுவாழ்வில் ஒரு கண்பொழுதுகூட நேர்மையானவராகவோ, ஊக்கமுள்ளவராகவோ, உண்மையானவராகவோ இருந்ததில்லை.

1934ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் புரிந்த துரோகத்துடனும், 1935ஆம் ஆண்டு மார்ச்சில் புரிந்த குற்றங்களுடனும், 4 கோடி டாலர் ஊழல் பணத்துடனும் முடிந்த முதல் முறை ஆட்சியோடு அவர் திருப்தியடையவில்லை; அத்துடன் அவர் இணைத்துக் கொண்ட 1952ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நிகழ்த்திய துரோகத்தையும் 1953ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் புரிந்த குற்றங்களையும் இனிமேல்தான் வெளியாகப் போகும் பணத்தைப் பற்றியும் காலம் மட்டுமே வெளிப்படுத்த முடியும். தாந்தே தனது நகரத்தை 9 பிரிவுகளாகப் பிரித்தார்; குற்றவாளிகளை 7ஆவது பிரிவிலும், திருடர்களை எட்டாவது பிரிவிலும் வைத்தார். ஆனால் இந்த மனிதனின் ஆத்மாவை - அப்படி ஏதாவது ஒன்று அவருக்கிருந்தால், வைப்பதற்குரிய இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க நகரத்தின் தீய தேவதைகள் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும். சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் கொடுமான செயல்களைத் தூண்டிவிட்ட இந்த மனிதனுக்கு இதயம்கூட இல்லை.

இந்தக் குற்றங்கள் எவ்வகையில் நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதைப் பற்றிய விவரங்கள் எனக்குத் தெரியும். அவமானத்தால் குன்றிப்போன வீரர்கள் சிலர் தாங்கள் கண்ணால் கண்ட அந்தக் காட்சிகளை எனக்கு விவரித்திருக்கிறார்கள்.

போர் ஓய்ந்தவுடன் படைவீரர்கள் காட்டுமிராண்டி மனிதர்களைப் போன்று சாண்டியாகோ டி கியூபாவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தங்களது இயலாமையால் ஏற்பட்ட கோபத்தைப் பாதுகாப்பற்ற மக்களின் மீது அவர்கள் காட்டினார்கள். போர் நடந்த இடத்திற்கு வெகுதூரத்தில், தெருவின் நடுவே, தனது வீட்டினருகே விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஒன்றுமறியாத குழந்தையின் நெஞ்சைக் குறிபார்த்துச் சுட்டார்கள். அக்குழந்தையின் தந்தை, தனியனின் பிணத்தை எடுத்துச் செல்ல வந்தபோது, அவரது தலையைக் குண்டுகளால் சிதறடித்தார்கள். ரொட்டித் துண்டைக் கையிலேந்திக் கொண்டு தனது வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த நினாகோலாவை ஒரு வார்த்தைகூட பேசவிடாமல் சுட்டுக்கொன்றார்கள். பொதுமக்களின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட அத்துமீறல்களையும், குற்றங்களையும் விவரிப்பதானால் அது முடிவில்லாமல் போய்க்கொண்டேயிருக்கும்.

இந்த நடவடிக்கையில் பங்கெடுக்காதவர்கள் மீதே ராணுவம் இவ்வாறு நடவடிக்கை எடுத்தது என்று கூறினால், இதில் பங்கெடுத்தவர்கள், பங்கெடுத்ததாகக் கருதப்பட்ட கைதிகளின் பயங்கர நிலையை நீங்கவே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இந்த விசாரணையைப் போலவே எங்களது தாக்குதலில் பங்கு பெறாதவர்கள் மீது அவர்கள் குற்றம் சாட்டினர். இவற்றோடு தொடர்பே கொள்ளாத கைதிகள் பலரையும் அவர்கள் கொன்றனர். ஆட்சியாளர்கள் கொடுத்த மாண்டோர் பட்டியலில் இந்தக் கைதிகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்த பட்டியலில் எங்களது தோழர்கள் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தனர். என்றாவது ஒரு நாள் இச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டோரின் முழுப்பட்டியலும் தெரிய வரும்.

முதலில் கொலை செய்யப்பட்ட கைதிகள் எங்கள் அணியின் மருத்துவரான மரியோ முனோஸ் (Mario Munoz) ஆவார். ஆயுதம் ஏதும் வைத்திராத, சீருடை அணிந்திராத, மருத்துவர்களுக்கேயுரிய வெண்ணிற ஆடை உடுத்தியிருந்த அவரைப் படுகொலை செய்தனர். காயம்பட்ட நண்பனைக் கவனிப்பதைப் போலவே எதிரியையும் கவனிக்கக் கூடிய பெருந்தன்மையும், திறமையும் நிறைந்த மனிதர் அவர். பொது மருத்துவமனையிலிருந்து சிறைச்சாலைக்குச் செல்லும் சாலையில் முதுகிற்குப் பின்னாலிருந்து சுட்டுவிட்டு, ரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்கும்படி அவரது பிணத்தைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றனர்; ஆனால் கைதிகளைக் கூட்டாகப் படுகொலை செய்வது மதியம் மூன்று மணி வரை தொடங்கவில்லை. அந்நேரம் வரையிலும் அவர்கள் உத்தரவுகளுக்காகக் காத்திருந்தனர். அதன் பிறகு பாடிஸ்டாவை நேரடியாக சந்தித்துக் குறிப்பிட்ட உத்தரவுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஜெனரல் மார்ட்டின் டயஸ் டமாயோ (Martin Diaz Tamayo) ஹவானாவிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார். இச்சந்திப்பில் ராணுவத் தலைவரும், ராணுவ உளவு நிறுவன தலைவரும் ஏனையோரும் கலந்துகொண்டனர். 'கிளர்ச்சிக்காரர்களில் இறந்தவர்களைப் போன்று மூன்று மடங்கு ராணுவத்தினர் இந்தப் போரில் இறந்திருப்பது மிகவும் அவமானகரமானது; ராணுவத்தின் பெருமையை

யே சீர்குலைப்பது; எனவே இறந்த ஒவ்வொரு படைவீரனுக்கும் பதிலாக 10 கைதிகள் கொல்லப்படவேண்டும்' என்று அவர் அறிவித்தார். இதுதான் அவரது உத்தரவு!

கீழ்த்தரமான எண்ணங்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் இருக்கிறார்கள். துன்புறுத்தி இன்பங்காண்போரும், கொடியவர்களும், தங்கள் முன்னோரின் இழிசெயல்களையெல்லாம் தாங்கி, மனிதப் போர்வையில் வளைய வரும் இவர்கள், உண்மையில் அரக்கர்கள்தான்; ஒழுங்கினாலும் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களாலுமே இவர்கள் ஓரளவிற்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கு அந்த ரத்த ஆற்றிலிருந்து சிறிதளவு ரத்தம் கொடுத்தால், அந்த ரத்த ஆறு வற்றும் வரையிலும் அவர்களின் தாகம் தீராது. இவர்களுக்குத் தேவையெல்லாம் ஓர் உத்தரவுதான். கியூபாவின் மிகச் சிறந்த புனிதமான இளைஞர்கள் இவர்களது கைகளால்தான் நசுக்கியெறியப்பட்டார்கள். மிகுந்த வீரமும், மிகுந்த நேர்மையும், மிகுந்த கொள்கைப் பிடிப்பும் கொண்ட இளைஞர்கள் இவர்கள். இவர்களைத்தான் இந்தக் கொடுங்கோலன் கைக்கூலிகள் என்று அழைக்கிறான். அங்கே சிறைச்சாலையில், குடியரசிடமிருந்து ஊதியம் பெறுகின்ற குடியரசைப் பாதுகாக்க ஆயுதம் ஏந்திய ராணுவ வீரர்கள் கைகளில் ஒரு கூட்டத்தின் நலன்களுக்காக வீரர்களைப்போல் அவர்கள் உயிர் துறந்தார்கள்; நாட்டின் மிகச்சிறந்த குடிமகன்கள் இவ்வாறு படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

எங்களது தோழர்களை அவர்கள் சித்திரவதை செய்தபோ தெல்லாம், தங்களது கொள்கைக்குத் துரோகமிழைத்து விட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்படியும், தங்களுக்கு பரியோதான் நிதியுதவி செய்தார் என்று பொய்யாக அறிவிக்கும்படியும் கூறுவதற்கு வாய்ப்பளித்தனர். இந்தக் கருத்தை உடனடியாக அவர்கள் மறுதலித்தபோது, ராணுவம் தனது கொடூரமான சித்திரவதைகளைத் தொடர்ந்தது. அவர்களது ஆண்மைக்கான ஊற்றை நசுக்கி, கண்களைப் பிடுங்கினர். எனினும் ஒருவர்கூட இதற்குப் பலியாகவில்லை. ஒருவர்கூட குற்றம் சாட்டவில்லை. தங்களது ஜீவாதார உறுப்புகளை இழந்தபோதிலும், இவர்களைச் சித்திரவதை செய்தவர்களைவிட ஆயிரம் மடங்கு ஆண்மை உள்ளவர்கள் எங்களது வீரர்கள்தான். உடல்கள் சின்னாபின்னமாக்கப் பட்டதைக் காட்டும் படங்கள் பொய் சொல்லாது; வேறு முறைகளும் கையாளப்பட்டன, ஆண் கைதிகளின் வீரத்தைக் கண்டு சலித்துப்போன அவர்கள் எங்களது பெண்களின் உறுதியைக் குலைக்க முயற்சித்தனர். தங்களது கைகளில் ரத்தந்தோய்ந்த கண் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சார்ஜெண்டும் வேறு சிலரும், மெல்பா ஹேர்னாண்டஸ் (Melba Hernandez), ஹேட்சாந்த மரியா (Haydee Santa Maria) ஆகிய தோழர்கள் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். அந்தக் கண்ணைக் காட்டி ஹேடியிடம் அவர்கள் கூறினார்கள். 'இந்தக் கண் உன் சகோதரனுடையது. அவன் சொல்ல மறுத்ததை நீ கூறவில்லையானால் நாங்கள் அவனது மற்றொரு கண்ணையும் பறித்து விடுவோம்'. தனது

வீரஞ்செறிந்த சகோதரனை அனைத்திற்கும் மேலாக நேசித்த அவள் மிகுந்த அமைதியுடன் பதிலளித்தாள்; 'நீங்கள் ஒரு கண்ணைப் பறித்தபோதும், அவன் பேச மறுத்தபோது நான் மட்டும் பேசவேனா என்ன?' பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வந்தனர். தங்களது கைகளை எரியும் சிகரெட்டினால் சுட்டுக்கொண்டு, ஹேடி சாந்த மரியாவிடம் மிகுந்த வெறுப்புடன் கூறினர் : 'உனக்கு இனிமேல் காதலன் இல்லை. நாங்கள் அவனைக் கூடக் கொன்று விட்டோம்.' ஆனால் இதற்கும் நெஞ்சம் கலங்காது அவள் பதிலளித்தாள் : 'என் காதலன் சாகவில்லை! ஏனெனில் தனது நாட்டிற்காக உயிரை விடுவதென்பது எப்போதும் வாழ்வதற்குச் சமமானது!'. கியூபாவின் பெண்களது வீர உணர்வும் பெருமையும் இந்த அளவிற்கு உச்சநிலையை அடைந்ததில்லை.

போரில் காயம்பட்டு நகரின் பல்வேறு மருத்துவமனைகளில் இருந்த வீரர்களுக்குச் சிறிதுகூட மரியாதை தரப்படவில்லை. அவர்கள் அங்கே வல்லுறுகளால் வேட்டையாடப்படும் கோழிக்குஞ்சுகளைப்போல் வேட்டையாடப்பட்டனர். சென்ட்ரோகாலிகோ மருத்துவமனையில் எங்களது தோழர்கள் இருவர் மோசமாக காயம் அடைந்ததால் அவர்களுக்கு ரத்த மாற்று சிகிச்சை நடந்து கொண்டிருந்தபோதே அறையை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தனர். அவர்களை மேஜையிலிருந்து இழுத்துத் தள்ளினர். அவர்கள் நிற்கமுடியாமல் தத்தளித்தபோது அவர்களை இழுத்துக் கொண்டு முதல் மாடிக்குக் கொண்டு வந்தபோது பிணமாகத்தான் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இதேபோன்று அவர்களால் ஸ்பெயின் மருத்துவமனையில் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை. குஸ்டவோ அர்காஸ் (Gustavo Arcose), ஜோஸ் போன்ஸ் (Jose Ponce) ஆகியோருக்கு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வந்தது. அங்கிருந்த மருத்துவர் பொஸாடா (Posada) தமது பினத்தின் மீதுதான் நுழைய முடியும் என்று உறுதியாகக் கூறி அவர்களைத் தடுத்து விட்டார்.

ராணுவ மருத்துவமனையில் பெட்ரோ மிரட் (Pedra Miret), எபலார்டோ க்ரெஸ்போ (Abelardo Crespo), ஃபிடல் லாப்ரடார் (Fidel Labrador) ஆகியோரைக் கொல்லும் முயற்சியோடு ரத்த நாளங்களில் காற்றும் கற்பூரமும் செலுத்தப்பட்டது. ராணுவ மருத்துவரும், பெருமைக்குரிய உண்மை வீரருமான கேப்டன் டமாயோவினால் அவர்களது உயிர் பிழைத்தது. டமாயோ, கையில் துப்பாக்கியுடன் கைதிகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த இரக்கமற்றவர்களிடமிருந்து அவர்களை விடுவித்து பொதுமருத்துவமனைக்கு அவர்களை மாற்றி விட்டார். எங்கள் அணியின் காயமுற்றவர்களில் இந்த ஐந்து பேர் மட்டுமே தப்பிப்பிழைத்தனர்.

அதிகாலை நேரத்தில் எங்களது தோழர்கள் பலரும் ராணுவ முகாமிலிருந்து சிபோனி, லார்மயா, சோங்கோ போன்ற பல்வேறு பகுதிகளுக்கு ஊர்திகளில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஏற்கெனவே

சித்திரவதைகளால் உருக்குலைக்கப்பட்ட அவர்கள், பின்னர், கைகள் கட்டப்பட்டும், வாயில் துணியடைக்கப்பட்டும் விடுவிக்கப்பட்டு ஒதுக்குப்புறமான பகுதிகளில் கொலை செய்யப்பட்டனர். ஆனால் ராணுவத்திற்கு எதிராக நடந்த போரில் இறந்ததாக அவர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டனர். இந்தப் படுகொலைச் செயல் பல நாட்கள் தொடர்ந்தது. கைதிகளில் சிலர் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருந்தனர். கொலை செய்யப்பட்டவர்களில் பலரும் தங்களது கல்லறைகளை தாங்களே தோண்டிக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவர் இவ்வாறு தோண்டிக்கொண்டிருந்தபோதே, கொலைகாரர்களில் ஒருவன் அவரை இழுத்து, கையிலிருந்த தடியினால் முகத்திலடித்தான். ஏனையோரில் பலரும் பின்னால் கைகள் கட்டப்பட்டு உயிரோடு புதைக்கப்பட்டார்கள். ஒதுக்குப்புறமான இடங்கள் பலவும் துணிவுமிக்க வீரர்களின் இடுகடாயிற்று. ராணுவத்தில் துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சி நிலையத்தில் மட்டும் எங்களது அணியின் ஐந்து தோழர்கள் புதைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

என்றாவது ஒருநாள் இவர்கள் தோண்டியெடுக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் மக்களால் தோள்களில் சுமந்து செல்லப்பட்டு, மார்ட்டியின் கல்லறைக்கருகே புதைக்கப்படுவார்கள். அவர்களது சுதந்திர நாடு இந்த நூற்றாண்டின் தியாக வீரர்களின் நினைவாக ஒரு நினைவுச் சின்னத்தை நிச்சயம் உருவாக்கும்.

சாண்டியாகோ டி கியூபாவின் சுற்றுப்புறங்களில் இறுதியாகக் கொலை செய்யப்பட்டது மார்க்கோஸ் மார்ட்டி (Marcos Marti) ஆவார். 30 ஆம் தேதி வியாழனன்று காலையில் சிபோனியிலுள்ள ஒரு குகையில் மற்றொரு தோழரான சிரோ ரிடோண்டோ (Ciro Redondo) வுடன் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். அவர்கள் கைகளை உயரே தூக்கியபடி சாலைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். படைவீரர்கள் அப்போதுதான் மார்க்கோஸ் மார்ட்டியின் முதுகுக்குப்பின்னால் இருந்து சுட்டார்கள். அவர் தரையில் வீழ்ந்தவுடன் அவரது உடலைத் துப்பாக்கிக்குண்டுகளால் சல்லடையாக்கினார்கள். ரிடோண்டோ முகாமுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவரைக் கண்ட மேஜர் பெரெஸ் காவ்மாண்ட் (Perez Chaument) வினவினார். "இவன் கூடவா? இவனை ஏன் என்னிடம் அழைத்து வந்தீர்கள்?" இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி ரிடோண்டோவோ இந்த நீதிமன்றத்தில் கூறியிருக்கிறார். பெரெஸ் காவ்மாண்ட் கூறியதுபோல் 'படை வீரர்களின் முட்டாள்தனத்தால், உயிர் பிழைத்த அந்த இளைஞர் அவர்களுக்கு நன்றி கூற வேண்டியிருக்கும்.'

இதேதான் இந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நிகழ்ந்தது. ஜூலை 26ஆம் தேதி சம்பவம் நடந்த பத்து நாட்கள் கழித்து, நகரத்திலிருந்து வெளியாகும் பத்திரிகை ஒன்று மன்சானிலோவிலிருந்து பயாமோவிற்குச் செல்லும் பாதையில் இரண்டு இளைஞர்கள் தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் செய்தியை வெளியிட்டது. பின்னர் ஹ்யூகோ கமேஜோ (Hugo Camejo), பெட்ரோ வெலெஸ் (Pedro Velez) ஆகியோர்தான்

அந்த இளைஞர்கள் என்பது அடையாளம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மற்றொரு அபூர்வமான சம்பவமும் அங்கே நடந்தது. மூன்று கைதிகள் மன்ஸானிலோ படைத்தளத்திலிருந்து அன்று அதிகாலை 2 மணிக்கு இழுத்து வரப்பட்டனர். காலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் அவர்களை நினைவிழக்கும் வரையில் கொடூரமாகத் தாக்கினர். பின்னர் கயிற்றினால் கழுத்தை நெறித்தனர்; இறந்து விட்டார்கள் என்று கருதி அவர்கள் சென்றவுடன், அவர்களில் ஒருவரான ஆந்திரே கார்சியா (Andres Garcia) விற்கு நினைவு திரும்பியது. அவர் ஒரு விவசாயியின் வீட்டிற்குள் ஒளிந்து கொண்டார். இதனால்தான் இந்தச் சம்பவமும் கூட நீதிமன்றத்திற்குத் தெரிய வந்தது. பயாமோ பகுதியில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட எங்களது குழுவினரில் இவர் மட்டுமே உயிர் பிழைத்தார்.

காவ்டோ ஆற்றின் அருகே பாரன்காஸ் என்றழைக்கப்படும் இடத்தில் ஒரு பள்ளத்தில் ரால் டி ஆகுவர் (Raul de Aguiar) அர்மாண்டோ டெல் வேலி (Armando del Valle) ஆந்திரே வால்டஸ் (Andres Valdes) ஆகியோரின் பிணங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மிராண்டா படைத்தளத்தின் பொறுப்பாளரான சார்ஜெண்ட் மாந்தேடி ஓசா (Montesde Osa), கார்ப்பரல் மசியோ (Maceo), அல்ட்டோ செட்ரோ (Alto cedro) பகுதியின் பொறுப்பாளரான லெப்டினன்ட் ஆகியோரால், அல்ட்டோ செட்ரோ பகுதிக்கும் பால்மா சொரியானோ (Palma Soriano) பகுதிக்கும் இடையேயிருந்த சாலையில் நள்ளிரவில் அவர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

இத்தகைய குற்றங்களின் வரலாற்றில், மான்கடா படைத்தளத்தின் புலி என்றழைக்கப்படும் சார்ஜெண்ட் யூலாலியோ கோன்சால்ஸ் ஒரு சிறப்பிடத்தைப் பெறத் தகுதியானவர். கூறவியலாத நடவடிக்கைகளைப் பற்றி பெருமை பேசுவதற்கு அவர் சிறிதுகூட தயங்கவில்லை. இவரது கரங்கள்தான் எங்களது தோழர் ஏபல் சாந்த மரியாவைக் கொன்றன. அதுவும்கூட அவரைத் திருப்திப் படுத்தவில்லை; அவர் சண்டைக் கோழிகளை வளர்த்து வரும் போட்டோ போனியாடோவிலிருந்து பஸ்ஸில் திரும்பி வரும்போது அதே பஸ்ஸில் ஏபல்லின் தாயும் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் யாரென்பதை உணர்ந்த கோன் சால்ஸ், தனது பெருமையை, துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த ஏபல்லின் தாயின் காதுகளில் விழும்படி உரத்த குரலில் கூறினார். 'ஆம்! நான் நிறைய பேரின் கண்களைப் பிடுங்கியிருக்கிறேன். இன்னும் பல கண்களைப் பிடுங்கவேண்டும் என்றுதான் காத்திருக்கிறேன்!' நமது நாட்டின் துன்பத்தால் ஏற்பட்டுள்ள நெறிச் சீரழிவு, அந்தத் தாயின் துக்கத்தில் ஏற்பட்ட விசும்பல்களில், வார்த்தைகளால் சொல்ல வொண்ணாத வகையில் வெளிப்பட்டது. அதுவும் அவரது மகனைக் கொன்றவனின் கோழைத்தனமான அவமரியாதைகளால்தான் வெளிப்பட்டது. இந்தத் தாய்மார்கள் தங்களது மகன்களைப்பற்றி விசாரிப்பதற்காக மான்கடா படைத்தளத்திற்குச் சென்றபோது, நம்பற்கரிய தீய நோக்கத்துடனும், சித்திரவதை மனப்பாங்குடனும் அவர்கள் அந்தத்

தாய்மார்களிடம் “உங்களுக்காகவே சாண்டா இஃபிஜீனியா ஓட்டலில் வைத்திருக்கிறோம். அங்கே சென்றால் அவர்களைப் பார்க்கலாம்” என்று கூறினார்கள். கியூபா இருக்கிறதோ இல்லையோ, என்றாவது ஒரு நாள் அவர்கள் இதற்கான விளைவை சந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும். புரட்சியாளர்களின் சடலங்கள் எடுத்துச்செல்லப்பட்டபோது மரியாதையுடன் தலைகளைத் தாழ்த்தியவர்களை இந்த இதயமற்ற கொடுங்கோலர்கள் வசைமாரி பொழிந்தார்கள்.

ஏராளமான பேர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். எனினும் முழுப்பட்டியலையும் வெளிப்படையாக அறிவிக்க இந்த அரசாங்கத்திற்குத் துணிவில்லை. தாங்கள் கொடுத்த கணக்கு தவறானதென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு கொலைக்கும் முன்பாக முக்கியமான தகவல்கள் அனைத்தையும் அவர்கள் குறித்துவைத்துக் கொண்டுள்ளனர். தேசிய அடையாளக் கழகத்தின் மூலமாகச் செய்யப்படும் நீண்ட அடையாள முறைகள் ஏமாற்றுத்தனமானது. தங்களது மகன்களின் முடிவைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பல குடும்பங்கள் காத்து நிற்கின்றன. மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்பும் இவை அனைத்தும் சரி செய்யப்படாமல் இருப்பது ஏன்?

இறந்தவர்களின் பைகள் அனைத்தும் அதிலிருந்த கடைசி காகவரையில் சோதனையிடப்பட்டு, அவர்களின் கைகளிலிருந்த மோதிரங்களையும் கடிகாரங்களையும்கூட உருவிக் கொண்டனர். அந்த மோதிரங்களையும் கடிகாரங்களையும் அந்தக் கொலைக்காரர்கள் கூச்சமேயின்றி அணிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தகவலும் பதிவு செய்யப்படவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நான் இங்கே கூறியவற்றில் பலவற்றையும் ஏற்கெனவே எனது தோழர்கள் பலரும் அளித்த வாக்குமூலத்திலிருந்தே நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆனால் பல முக்கியமான சாட்சிகள், அவர்கள் முந்தைய விசாரணையைக் கவனிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் இந்த விசாரணைக்கு வராமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, பொது மருத்துவமனையின் நர்ஸுகள் இங்கே இல்லை. இந்த விசாரணை நடைபெற்று வரும் இதே இடத்தில்தான் அவர்களும் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நீதிமன்றத்திற்கு வரவிடாமல் அவர்கள் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே டாக்டர் மரியோ முனோஸ் மட்டுமின்றி மேலும் 20 தோழர்களும் உயிருடனேயே சிறைப்பிடிக்கப்பட்டது உண்மையா என்று நான் கேள்வி எழுப்பும்போது அவர்கள் அதை ஆமோதிக்க வேண்டியிருக்கும். இந்தச் சாட்சிகளை குறுக்கு விசாரணை செய்வதன் மூலம் அதிகாரப்பூர்வமான ஆவணத்தில் மிகப் பயங்கரமான வாக்குமூலங்கள் பதியப்பட்டு விடலாம் என்று இந்த ஆட்சி பயப்படுகிறது.

எனினும் மேஜர் பெரெஸ் கால்மாண்ட் இந்த நீதிமன்றத்திற்கு வந்தபோது எனது கேள்வியிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை. இந்த

மனிதரின் வார்த்தைகளிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொண்டது என்ன வென்றால் நிராயுதபாணியாக, விலங்கிடப்பட்ட மனிதர்களை எதிர்த்து மட்டுமே போரிட்ட ஒரு 'வீரர்' அவர் என்பதையும், இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து நான் பிரிக்கப்படாமலிருந்தால் நீதிமன்றத்தில் எதை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதைப்பற்றிய ஒரு கருத்து வடிவத்தையும் அவர் நமக்களித்தார். சிபோனியில் நடந்ததாகக் கூறப்படும் இந்த புகழ்பெற்ற கைகலப்புகளில் எங்களது தோழர்கள் எவ்வளவு பேர் உயிரிழந்தார்கள் என்று நான் கேட்டேன். அவர் தயங்கினார். நான் வற்புறுத்தியதும் இறுதியில் 21 பேர் இறந்ததாகக் கூறினார். கைகலப்பு ஏதும் நடக்கவேயில்லை என்று எனக்குத் தெரிந்தபோதிலும், எங்களது தோழர்களில் எவ்வளவு பேர் காயமடைந்தார்கள் என்று நான் கேட்டபோது, 'யாருக்கும் காயமேற்படவில்லை, எல்லோருமே கொல்லப்பட்டனர்' என்று அவர் கூறினார். அதன்பிறகுதான் நான் 'படைவீரர்கள் அணு ஆயுதம் எதையாவது பயன்படுத்தினார்களா?' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன். மனிதர்களை நேருக்கு நேராகச் சுடும்போது வெறும் காயம் மட்டும் யாருக்கும் ஏற்படாது என்பது உண்மைதான். அதன் பிறகு, 'ராணுவத்தில் எத்தனை பேர் இறந்தார்கள்' என்று நான் கேட்டேன். 'தனது ஆட்களில் இரண்டு பேருக்கு காயம் மட்டும் ஏற்பட்டது' என்று அவர் பதிலளித்தார். இறுதியில் 'காயம் அடைந்த வீரர்களில் யாராவது இறந்தனரா?' என்று நான் கேட்டேன். 'யாரும் இறக்கவில்லை' என்று அவர் பதில் அளித்தார். நான் சிறிது நேரம் பொறுத்திருந்தேன். பின்னர் காயமடைந்த படைவீரர்கள் வரிசையாகக் கொண்டுவரப்பட்டனர். அவர்களில் யாரும் சிபோனியில் காயமடையவில்லை என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பில்லாத 21 இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்ததுபற்றிச் சிறிதுகூடக் கவலைப்படாத இதே மேஜர்தான் சியூடமர் கடற்கரையில் அரண்மனை போன்றதொரு மாளிகையைக் கட்டியுள்ளார். அதன் மதிப்பு லட்சம் பெசோக்களுக்கு மேலிருக்கும். இதுகூட பாடிஸ்டாவின் புதிய ஆட்சியின் கீழ் சில மாதங்களில் சேமித்த தொகைதான். ஒரு சாதாரண ராணுவ மேஜரின் சேமிப்பே இது என்றால், ஜெனரல்கள் எவ்வளவு சேமித்திருப்பார்கள் என்பதைச் சற்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

மரியாதைக்குரிய நீதிபதிகளே! ஜூலை மாதம் 26, 27, 28, 29-ஆம் தேதிகளில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட எங்களது தோழர்கள் எங்கே? சாண்டியாகோ டி கியூபா பகுதியில் 60க்கு மேற்பட்டவர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அவர்களில் மூன்று பேரும், இரண்டு பெண்களும் மட்டுமே நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டுவரப்பட்டனர். குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ள ஏனையோர் அதன் பின்னரே கைது செய்யப்பட்டனர். காயமடைந்த எங்களது தோழர்கள் எங்கே? அவர்களில் 5 பேர் மட்டுமே உயிரோடிருக்கின்றனர்; ஏனையோர் கொலை செய்யப்பட்டனர். இந்தக் கணக்குகளை யாரும் மறுக்கமுடியாது. மற்றொரு புறத்தில் நாங்கள் சிறைப்பிடித்த 20 படைவீரர்களும் இங்கே

நீதிமன்றத்தின் முன்கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டனர். நாங்கள் ஒரு வார்த்தைகூட அவதூறாகப் பேசவில்லை என்று அவர்களே இங்கே அறிவித்தார்கள். பெரும்பாலும் தெருச்சண்டையின்போது காயமடைந்த 30 படைவீரர்களும் இங்கே உங்கள் முன்வந்தார்கள். ஒருவர்கூட எங்களால் கொல்லப்படவில்லை. ராணுவத்தில் 21 பேர் கொல்லப்பட்டு 30 பேர் காயம்பட்ட அதேநேரத்தில் எங்கள் பக்கத்தில் மட்டும் 5 பேர் மட்டும் காயம்பட்டு 80 பேர் கொல்லப்பட்டது ஏன்? பெரெஸ் கால்மாண்ட் இங்கே விவரித்ததைப் போன்ற புகழ்மிக்க போர்களில் 21 பேர் கொல்லப்பட்டு ஒருவர்கூட காயமடையவில்லை என்பதைப் போன்ற ஒரு போரைப்பற்றி நீங்கள் எப்போதாவது கேள்விப்பட்ட துண்டா?

1895ஆம் ஆண்டில் அந்நியத் துருப்புகள் ஆக்கிரமித்த போது நடந்த கடுமையான போரில் ஏற்பட்ட இழப்புகளைப்பற்றி நமக்குத் தெரியும். இந்தப் போர்கள் இரண்டிலும் எங்கே வெற்றி பெற்றது? எங்கே தோல்வியடைந்தது? என்பதையும் நாமறிவோம். லாஸ்வில்லாஸில் நடந்த டாஸ் இண்டியோஸ் போரில் 12 பேர் காயமுற்றனர்; ஒருவர்கூட உயிர் இழக்கவில்லை; மால்டியெம்போ போரில் 4 பேர் உயிரிழந்தனர்; 23 பேர் காயமுற்றனர். கலிமீட் போரில் 16 பேர் இறந்தனர்; 64 பேர் காயமுற்றனர்; லாபல்மா போரில் 3 பேர் இறந்தனர், 88 பேர் காயமுற்றனர்; சகரா ஜிராரா போரில் 5 பேர் மரணமடைந்தனர்; 13 பேர் காயமடைந்தனர். டெஸ்கான்ஸோவில் 4 பேர் இறந்தனர்; 45 பேர் காயமடைந்தனர். சான் கேப்ரியல் டெல்லாம் பியோவில் 2 பேர் உயிரிழந்தனர்; 18 பேர் காயமுற்றனர்... இந்த போர்கள் அனைத்திலும் காயமுற்றவர்களின் எண்ணிக்கை உயிரிழந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைப் போல் இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கிலிருந்து பத்து மடங்கு வரையிலும் இருந்தது. இறப்போரின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கும் வகையில் நவீன மருத்துவ வசதிகள்கூட அன்றில்லை. அப்படியிருக்கும் போது காயமுற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஈடாக 16 பேர் கொல்லப்பட்டிருப்பதை எவ்வாறு விளக்கமுடியும்? மருத்துவமனையிலிருந்தவர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியதன் மூலமும், அவர்கள் சிறைப்படுத்திய பாதுகாப்பற்ற ஏனைய கைதிகளைப் படுகொலை செய்ததன் மூலமே இதை விளக்க முடியும்! இந்த விவரங்களை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

போரில் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பைப்போல் 3 மடங்கு பேரை ராணுவம் இழந்திருப்பது அவமானகரமானது; அவப் பெயர் தருவது; எனவே இறந்த ஒவ்வொரு படைவீரனுக்கும் ஈடாக 10 கைதிகளாவது கொல்லப்பட வேண்டும்! மார்ச் 10 ஆம் தேதியன்று ராணுவ அதிகாரிகளாக மாறிய குட்டி அதிகாரிகளின் பெருமை என்பது இதுதான். இந்த பெருமையைத்தான் ராணுவத்தின் மீது அவர்கள் திணிக்கிறார்கள். இந்தப் பெருமை பொய்யானது; திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது; பொய்கள் மீதும், இரட்டை வேடத்தின் மீதும், குற்றங்களின் மீதும் உருவாக்கப்பட்டது. இந்தப் பெருமை இந்தக்

கொலைகாரர்களால் ரத்தத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. போரில் இறப்பது பெருமையற்றது என்று அவர்களுக்குக் கூறியது யார்? காயமுற்றவர்களையும் போர்க் கைதிகளையும் கொல்வதுதான் ஒரு ராணுவத்திற்கு பெருமையளிப்பது என்று யார் கூறியது?

போர்க்காலங்களில் கைதிகளைப் படுகொலை செய்யும் ராணுவங்கள் உலக முழுவதன் வெறுப்பையும் அவமதிப்பையும்தான் பெற்றிருக்கின்றன. இதுபோன்ற கோழைத்தனத்தை நியாயப்படுத்தவே முடியாது. அந்நியப்படைகள் அத்துமீறி நுழைந்த போதிலும், இதுபோன்ற செயல்களை நியாயப்படுத்த முடியாது. தென் அமெரிக்காவின் விடுதலை வீரர் ஒருவரின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'ராணுவக் கட்டுப்பாடு என்று வந்த போதும்கூட ஒரு வீரனின் வாள் கொலையாளியின் வாளாக மாறக்கூடாது.' பெருமைமிக்கதொரு படை வீரன் போருக்குப் பின்பு கைதியைக் கொல்ல மாட்டான்; மாறாக, மதிக்கவே செய்வான். காயமுற்றவர்களைத் தீர்த்துக்கட்ட மாட்டான்; மாறாக, அவர்களுக்கு உத்விதான் புரிவான். அவன் குற்றங்களுக்குத் தடையாகத் தானிருப்பான். அவனால் அக்குற்றத்தைத் தடுக்க இயலாவிட்டால், ஸ்பானிய ராணுவ கேப்டன் ஒருவர் செய்ததைப்போன்றே, கியூபாவின் மாணவர்களைச் சுட்டுக்கொல்லும் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன், அந்த ராணுவத்தில் தொடர்ந்து பணிபுரிய மறுத்ததைப் போன்றே நடந்திருப்பான்.

கைதிகளைக் கொலை செய்த வீரர்கள் போரில் இறந்த வீரர்களைப் போன்று தகுதியுள்ளவர்கள் அல்ல. துணிவுடன் போரிட்ட பல வீரர்களை நான் கண்டேன். உதாரணமாக சுற்றுக்காவலில் இருந்த வீரர்கள் எங்களுடன் கைகலப்பதைப் போன்று இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் எங்களை எதிர்கொண்டார்கள். அதைப்போன்று உயிருக்குத் துணிந்து அபாய அறிவிப்பு மணியை ஒலித்து படைத்தளத்திற்கு எச்சரிக்கை செய்த சார்ஜெண்டைக் கூறலாம். அவர்களில் சிலர் உயிரோடிருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மற்றவர்கள் மரணமுற்றனர். அவர்கள் தங்களது கடமையைச் செய்வதாகவே அவர்கள் நம்பினர். இதுதான் அவர்களைப் பாராட்டுக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்களாகக் கருதத் தோன்றுகிறது. அந்த வீரமிக்க வீரர்கள் ஒரு தீய நோக்கத்திற்காக உயிரிழந்தார்கள் என்ற உண்மையைத்தான் நான் வெறுக்கிறேன். கியூபா விடுவிக்கப்படும்போது எங்களுக்கெதிராகப் போராடி உயிரிழந்தவர்களின் மனைவிகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உரிய மரியாதையையும் பாதுகாப்பையும் உதவியையும் நாங்கள் அளிப்போம். கியூபாவின் துயரங்களுக்கு அவர்கள் காரணமல்ல. இந்த மோசமான சூழ்நிலைக்கு அவர்களும் பலியானார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

ஆனால் போரில் உயிரிழந்த படைவீரர்கள் வென்றெடுத்த பெருமையெல்லாம் சரணடைந்த வீரர்களைக் கொல்லவேண்டும் என்று உத்தரவிட்ட அதிகாரிகளால் அழித்தொழிக்கப்பட்டது. ஒரே நாளில், ஒரு தடவைகூடத் துப்பாக்கியெடுத்துச் சுடாமல் அதிகாரிகளானவர்கள்

தான் அவர்கள். தங்கள் நாட்டிற்கு பெரும் துரோகமிழைத்து பதக்கங்களை வாங்கியவர்கள்தான் அவர்கள். தாங்கள் கலந்துகொள்ளாத போரில் கைது செய்யப்பட்ட கைதிகளைக் கொலை செய்ய ஆணை பிறப்பித்தவர்கள் தான் அவர்கள். அண்டோனியோ மசியோவின் ராணுவத்திற்கான கருவிகளை ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற கழுதைகளை ஓட்டிச் செல்லக்கூட லாயக்கில்லாதவர்கள்தான் மார்ச் 10 ஆம் தேதி அதிகாரியானவர்கள்.

எங்கள் அணியில் ஏற்பட்ட இழப்பைப் போல் 3 மடங்கு இழப்பு ராணுவத்திற்கு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், எங்களது வீரர்கள் சிறப்பான பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்பதை ராணுவத்தினரே ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். மேலும் நாங்கள் தேவையான நடைமுறைத் தந்திரங்களைத் தயாரித்திருந்தோம் என்பதையும் ராணுவத்தினர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ராணுவ உளவு நிறுவனத்தால் பல லட்சம் செலவு செய்யப்பட்டபோதிலும், இத்தாக்குதல் அவர்களை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. மேலும் அவர்களிடமிருந்த கையெறி குண்டுகள் நாள்பட்டவையானதால் வெடிக்கவே இல்லை. ராணுவத்தின் இத்தகைய தோல்விக்கு மார்ட்டின் டயஸ் டமாயோ போன்ற ஜெனரல்களும், உகாஸ்டி காரில்லோ, அல்பெர்ட்டோ டேலீரியா காவ்யனோ போன்ற கர்னல்களும் பொறுப்பேற்க வேண்டும். மார்ச் 10இல் ராணுவத்தில் புகுந்த 17 துரோகிகளைப் போன்றவர்களல்ல நாங்கள். மாறாக, கியூபாவின் நீள அகலங்களைச் சுற்றி, மரணத்தை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்க அலைந்த 115 இளைஞர்கள்தான் எங்கள் அணியிலிருந்தார்கள். உண்மையான ராணுவ மதிப்பு ஏதாகிலும் அவர்களுக்கு இருந்தால் தங்களது அவமானத்தையும் இயலாமையையும் கைதிகளின் ரத்தத்தால் மறைக்க முயற்சிக்காமல் தங்களது பதவிகளையே ராஜினாமா செய்திருப்பார்கள்.

ஆதரவற்ற கைதிகளைப் படுகொலை செய்வது; பிறகு அவர்கள் போரில் இறந்ததாக அறிவிப்பது, இதுதான் மார்ச் 10 ஆம் தேதி அதிகாரிகளின் ராணுவத் திறமை! நமது விடுதலைப்போரின் உச்சக்கட்ட ஆண்டுகளில் வலேரியானோ வேலரின் கொலைகாரக் கூட்டம் இப்படித்தான் மோசமாக நடந்துகொண்டது. "புத்த நிகழ்ச்சி"யில் கீழ்க்கண்ட தகவலும் உள்ளது. பிப்ரவரி 23ஆம் தேதியன்று பால்டிமேரோ அகோஸ்டா என்ற அதிகாரி குதிரைப்படையினருடன் புன்டா பிரவாவில் நுழைந்தார். அதன் எதிர்ச்சாலையிலிருந்து பிசாரோ படைப்பிரிவு ஒன்று அப்பகுதிகளில் பாரிகில்லா என்றழைக்கப்பட்ட சார்ஜெண்டின் தலைமையில் வந்து கொண்டிருந்தது. பிசாரோவின் படையினருடன் சிறிது நேரம் துப்பாக்கிச் சண்டை நிகழ்த்திவிட்டு கிளர்ச்சிக்காரர்கள் புன்டா பிராவாவிலிருந்து குவாட்டாவ் என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர். மரியானாவிலிருந்து வந்த ஒரு படைப்பிரிவையும், பொது அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த கேப்டன் கால்வோ தலைமையிலான ஒரு படையையும் உடனழைத்துக்கொண்டு பிசாரோவின் படையைச் சேர்ந்த 50 பேரும் குவாட்டாவ் கிராமத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்களில் முதல் பிரிவு, கிராமத்தில் நுழைந்தவுடனே படுகொலையைத்

தொடங்கிவிட்டது. அமைதியாக இருந்த குடிமக்கள் 12 பேரைக் கொன்றனர்... கிராமத்திலிருந்து ஓட முயற்சித்த குடிமக்கள் அனைவரும் கேப்டன் கால்கோவின் படையினரால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு, கைது செய்யப்பட்டு, ஹவானாவிற்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். இந்த அத்துமீறல்களோடு அவர்கள் திருப்தியடையவில்லை; கைதிகளில் ஒருவரைக் கொலை செய்து ஏனையோரைக் காயப்படுத்தும் காட்டுமிராண்டி நடவடிக்கைகளையும் குவாட்டாவ்விற்கு வெளியே அவர்கள் நடத்தினர்.

செர்வேராவைச் சேர்ந்த மார்க்குவீஸ் என்ற கோழைத்தனமிக்க படைவீரன், ஸ்பானிய வீரர்கள் மகத்தான இழப்பிற்குப் பிறகு பெற்ற இந்த வெற்றியை வேலருக்கு அறிவித்தான். ஆனால் கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவரான மேஜர் ஜூகாஸ்தி இந்தப்போரின் வெற்றியை மறுதலித்ததோடு, அமைதியான மக்களைக் கொல்வதற்கு கேப்டன் கால்வோவும், சார்ஜெண்ட் பாரிகில்லாவும் திட்டமிட்டுச் செயல்புரிந்தார்கள் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்தார். இந்தக் கொடுமான சம்பவத்தில் வேலரின் தலையீடும், இந்தப் படுகொலையைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டு அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியும், இந்தக் கொடுங்களைப் பற்றி யுத்த அமைச்சகத்திற்கு அவர் எழுதியனுப்பிய விவரத்தில் குறைக்கப்பட்டே அனுப்பப்பட்டன. "ஆயுதக்களத்திலிருந்து கமாண்டர் மரியானோவ் தலைமையில் ஒரு சிறு படைப் பிரிவும், கேப்டன் கால்வோ தலைமையில் சிறு தொண்டர்களும் துப்பாக்கி வீரர்களும், வில்லானுவா, பால்டோமீரா, அகஸ்டே ஆகியோரின் கூட்டத்தைப் புன்டா பிரவா அருகில் எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இப்போரில் அவர்களில் 20 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் சடலங்கள் குவாட்டாவ் மேயரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. 15 பேர் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். அதில் ஒருவர் காயமுற்றார். மேலும் அதிகமான பேருக்குக் காயமேற்பட்டிருக்கும் என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம். நமது அணியில் ஒருவருக்கு கடுமையான காயம் ஏற்பட்டது. சிலருக்கு லேசான சிராய்ப்புகளும் காயங்களும் ஏற்பட்டது - வேலர்"

வேலர் அனுப்பிய அதிகாரபூர்வமான அறிக்கைக்கும் மேஜர் பெரெஸ் கௌமாண்டின் வெற்றிகளை கர்னல் காவியானோ விவரித்ததற்கும் இடையே என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது? வேலர் 20 பேர் இறந்ததாகக் குறிப்பிட்டார். காவியானோ 21 பேர் உயிரிழந்ததாகக் கூறினார். அவரது அணியில் ஒருவருக்கு காயம் ஏற்பட்டதாகக் கூறினார். காவியானோ இரண்டு பேருக்கு காயப்பட்டதாகக் கூறினார். எதிரிகளின் அணியில் 15 பேர் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டதாகவும் ஒருவருக்குக் காயப்பட்டதாகவும் கூறினார். காவியானோவின் குறிப்பிலோ காயப்பட்டவர்களிடமில்லை; கைதிகளிடமில்லை.

துணிவோடு போரிட்டு இறந்த வீரர்களைப் பாராட்டுவது போலவே, பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொண்டு, இந்த ரத்தச்சேற்றில் தங்களது கரங்களை நனைத்துக் கொள்ளாத அதிகாரிகளையும் நான்

பெரிதும் மதிக்கிறேன். இப்போதுள்ள பலரும் உயிரோடிருப்பதற்கே லெப்டினென்ட் சர்ரியா, லெப்டினென்ட் காம்பா தேப்டன் தமாயோ போன்றவர்களின் பாராட்டத்தக்க நடவடிக்கைகள்தான் காரணம். இவர்கள் கைதிகளை நடத்துவதில் உண்மையான மனிதர்களாக நடந்துகொண்டார்கள். இவர்களைப் போன்றவர்கள் ராணுவத்தின் பெயரை ஓரளவு காப்பாற்றியிருக்காவிட்டால், ராணுவத்தின் சீருடையை அணிவதைவிட ஒரு கந்தலை அணிந்து கொள்வதே பெருமை தருவதாய் இருந்திருக்கும்.

உயிரிழந்த எனது தோழர்களுக்காக நான் பழிவாங்கச் சபதம் ஏற்கப்போவதில்லை. அவர்களது உயிர்கள் விலைமதிப்பற்றவை; இந்தக் கொலைகாரர்கள் தங்களது உயிரைக் கொடுத்தால்கூட அதற்கு ஈடாகாது. தங்களது நாட்டிற்காகப் போராடிவீரர்களின் உயிருக்கு ரத்தத்தால் மரியாதை செலுத்திவிட முடியாது. அவர்கள் நேசித்த மக்களின் மகிழ்ச்சியே அவர்களுக்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலியாக இருக்க முடியும்.

மேலும் எனது தோழர்கள் மறைந்தவர்களல்ல; மறக்கப்பட்டவர்களு மல்ல. அவர்கள் முன்னெப்போதையும் விட இப்போதுதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சடலங்களிலிருந்து அவர்களின் கருத்துக்கள் வெற்றிப் பெருக்குடன் வெளிப்படுவதைக் கண்டு இந்தக் கொலைகாரர்கள் ஆயாசப்படுவார்கள். தீர்க்கதரிசியின் வார்த்தைகளில் கூறவதானால், "இறந்தவர்களின் சமாதியருகே கண்ணீர் சிந்துவதற்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. தாய் நாட்டின் மீதும் அதன் புகழின் மீதும் எல்லையற்ற அன்பு செலுத்துவதுதான் அந்த எல்லை; இந்த அன்பு என்றும் தோல்வியடைவதில்லை; நம்பிக்கை இழப்பதில்லை; சுருங்கிவிடுவதில்லை; தியாகிகளின் சமாதிகளே நமது ஆராதனைக்குரிய தேவாலயங்கள்."

தாய் நாட்டின் மடியில்

ஒருவன் உயிர் விடும்போது

துன்பம் முடிகிறது;

சிறைச் சங்கிலிகள் தெறிக்கின்றன.

இறுதியில்,

அந்த மரணத்தில்

வாழ்வு துவங்குகிறது.

இந்தக் குறிப்புடன் நடந்த சம்பவங்களை விவரிப்பதை நான் சுருக்கிக் கொள்கிறேன். என்னை விசாரிப்பதற்காக நிறுவப்பட்டுள்ள ஒரு நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டுள்ளேன் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எங்கள் பக்கத்தில் மட்டுமே சட்ட உரிமைகள் அனைத்தும் உள்ளன என்பதையும் எனது தோழர்களின் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள தீர்ப்புகள், எனக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை உட்பட அனைத்திற்கும் காரண ரீதியிலோ, சமூக நியதியின் அடிப்படையிலோ அல்லது உண்மையான நீதியின்படியோ எந்தவித நியாயமும் இல்லை என்பதை நான் விளக்குவேன்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளுக்கு மிகுந்த மதிப்பளிக்க வேண்டும் என்றே நான் விரும்புகிறேன். எனது கோரிக்கையில் உள்ள நேரடியான போக்கில் உங்கள் மீது எந்தவித வெறுப்பும் இல்லை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்களேயானால் நான் மிக்க நன்றியுடையவனாயிருப்பேன். இன்றையச் சூழ்நிலையில் நீதித்துறை எத்தகைய தவறான, பொய்யான நிலையை எடுத்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதற்காகவே நான் வாதாடுகிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு, ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் இந்த அமைப்புச் சக்கரத்தின் ஆரம்பம்தான். எனவே ஊர்தியினரால் தீர்மானிக்கப்பட்ட திசையை நோக்கி அது நகர்ந்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால் இதனாலேயே ஒருவர் தனது கொள்கைக்கெதிரான செயல்களைச் செய்வதை நியாயப்படுத்த முடியாது. இந்த அவப்பெயரில் பெரும்பகுதிக்கு இந்த கும்பலாட்சிதான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த கும்பலாட்சி பாராட்டத்தக்க எதிர்ப்பு எதையும் காட்டாமலேயே சுரண்டல்காரனின் கட்டளைக்கு நேரடியாகக் கீழ்ப்படிந்துவிட்டது. நீதித்துறை தனது சுயாட்சியை மறுதலித்ததன் மூலம் நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்துவிட்டது. விதிவிலக்கான சில நேர்மையாளர்கள் தமது தனித்த முடிவுகளின் மூலம் சீர்குலைக்கப்பட்ட நீதித்துறையின் பெருமையைச் சீர்படுத்த முனைந்தனர். ஆனால் இந்தச் சிறுபான்மையோரின் முயற்சிகளுக்கு ஓரளவே பலனிருந்தது. ஏனெனில் பெரும்பாலானவர்களின் அடிமைப்புத்தியும் வால்பிடிக்கும் போக்கும் இந்த முயற்சிகளை சிதறடித்துவிட்டது. ஆனால் இந்த விதியின் மீதான நம்பிக்கையொன்றும் உண்மையைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்ற எனது நோக்கத்திலிருந்து என்னைத் தடுத்துவிடாது. இந்த நீதிமன்றத்தின் முன்பு நான் வந்து நிற்பது தன்னிச்சையாக எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளுக்கு ஒரு சட்டத் தோற்றத்தை கொடுப்பதற்கான முயற்சியாக இருக்கலாம். ஆனால் அது முழுமையான கேலிக் கூத்தேயாகும். ஏராளமான வெட்கங்கெட்ட தன்மைகளை மறைத்து நிற்கும் இந்த இழிதிரையை விலக்குவதென்று நான் உறுதியுண்டுள்ளேன். என்னை விசாரித்துத் தண்டிப்பதற்காக இங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தியுள்ளவர்கள் இந்த நீதிமன்றத்தின் ஒரேயொரு முடிவுக்குக்கூட கட்டுப்படவில்லை என்பதுதான் இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகும்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல நமது தேசம் அரசியல் தனித்தன்மையை அடைந்ததற்குப் பிறகு நடக்கும் மிக முக்கியமானதொரு விசாரணையாகக்கூட இது இருக்கலாம். இந்த சர்வாதிகாரம் என்னை மெளனத்தில் ஆழ்த்த விரும்புவது போலவே நான் இங்கே கூறும் வார்த்தைகளும் மெளனத்தில் புதைந்துவிடலாம். ஆனால் நீங்கள் செய்து கொண்டிருப்பதைக் காலம் பார்த்துக்கொண்டுதானிருக்கிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனை நீங்கள் இன்று விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஆனால் நீங்கள் ஒரு முறையல்ல; பலமுறை விசாரிக்கப்படவிருக்கிறீர்கள். எதிர்க்காலத்தின் பார்வைக்கு இந்த நாட்கள் கொண்டுவரப்படும் போதெல்லாம் நீங்கள் விசாரிக்கப்படுவீர்கள் நான் இங்கே கூறும் வார்த்தைகள் அனைத்தும்

அப்போது பலமுறை திரும்பத் திரும்ப ஒலிக்கும்; அது எனது வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் என்பதால் அல்ல; மாறாக நீதி வழங்கும் பிரச்சினை என்பது என்றும் நிலைத்திருப்பது. இந்த நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளின் பொருள் புரியாத வாதங்களுக்கும் மேலாக, அதற்கும் அப்பால் மக்கள் நீதியின் மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். மக்கள் முட்டாள்தனமான, முரண்பாடான அனைத்திற்கும் விரோதமாக, எளிமையான திருத்த முடியாத வாதத்தையே ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். மேலும், இந்த உலகில் பாரபட்சத்தையும் சமத்துவமின்மையையும் கடுமையாக வெறுப்பவர்கள் யார் என்றால், அது கியூபாவின் மக்கள்தான். அவர்களைப் பொருத்தவரை நீதி என்பது ஒரு கையில் தராசும், மறுகையில் வாளும் ஏந்திய தேவதையாகவே உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அது ஒரு பிரிவினருக்குப் பணிந்துபோய், மற்றொரு பிரிவினரின் மீது ஆத்திரத்துடன் வாளை உயர்த்தினால், அப்போது கியூபாவின் மக்கள் அந்நீதி தேவதையைக் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டும் விலை மாதாகவே கருதுவார்கள். எனது வாதமும் மக்களிடையே உள்ள இந்தச் சலபமான வாதமேயாகும்.

நான் ஒரு கதை சொல்கிறேன்: முன்னொரு காலத்தில் ஒரு குடியரசு இருந்தது. அதற்கென்று அரசியலமைப்புச் சட்டம், விதிகள், உரிமைகள், குடியரசுத் தலைவர், சட்டமன்றம், நீதிமன்றங்கள் ஆகிய அனைத்துமே இருந்தன. எவரும் முழு உரிமையோடு கூடி, இணைந்து பேசலாம்; எழுதலாம். அப்போதிருந்த அரசாங்க அதிகாரிகளை மக்கள் விரும்பவில்லை. எனினும் புது அதிகாரிகளைத் தேர்த்தெடுப்பதற்கான உரிமை அவர்களிடம் இருந்தது. அவர்கள் தங்களது உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு சில நாட்களே இருந்தன. மக்களின் கருத்துகள் மதிக்கப்பட்டன; கேட்கப்பட்டன. எல்லாப் பொதுப் பிரச்சினைகளும் சுதந்திரமாக விவாதிக்கப்பட்டன. அரசியல் கட்சிகளும், வானொலியும், டெலிவிஷனும் விவாதங்களையும், கருத்தரங்குகளையும், பொதுக் கூட்டங்களையும் நடத்தின. தேசம் முழுவதுமே உற்சாகத்தில் ஆழ்ந்தது. அந்த மக்கள் மிகவும் துன்புற்றிருந்தார்கள்; மகிழ்ச்சியற்றிருந்தார்கள். எனினும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவே விரும்பினார்கள்; அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க உரிமையும் உண்டு. அவர்கள் பலமுறை ஏமாற்றப்பட்டார்கள். அவர்கள் கடந்தகாலத்தை மிகுந்த கலக்கத்துடன் தான் நோக்கினார்கள். அந்தக்காலம் திரும்பி வராதா என்று குழந்தைத்தனமாக அவர்கள் நம்பினார்கள். தங்களது சுதந்திரத்தை அவர்கள் மிகப் பெருமைவாய்ந்ததாக நினைத்தனர்; விடுதலை ஒரு புனிதமான உரிமையாக மதிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் நிமிர்ந்து நின்றார்கள். தங்களது ஜனநாயக அமைப்புகளை நசுக்கும் குற்றத்தைப் புரிய யாரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்று அவர்கள் உறுதியோடு நம்பினார்கள், சிறந்த ஒன்றிற்காக அவர்கள் மாற்றத்தை விரும்பினார்கள்; இவை அனைத்துமே தங்கள் கைகளில் இருப்பதாக அவர்கள் கருதினர். அவர்களது நம்பிக்கை அனைத்துமே எதிர்காலத்தில்தான் அடங்கியிருந்தது.

பாவம் அந்த நாடு! ஒருநாள் அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் எழுந்தார்கள். மக்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, நள்ளிரவின் போர்வையில் கடந்தகாலத்தின் ஆவிகள் சதிசெய்து குடியுரிமையின் கைகளையும், கால்களையும் தூக்கியெடுத்து, அதன் கழுத்தைப்பிடித்தன. அந்த கோர நகங்களும், அந்த இரும்புப் பிடியும் ஏற்கெனவே பழக்கப்பட்டதுதான். அந்தக் குத்தீட்டிகளும், ஆணியடித்த காலணிகளும் ஏற்கெனவே பழக்கமானவைதான். அது பயங்கரமான கனவொன்றுமல்ல; அது ஒரு துயரமான, பயங்கரமானதொரு யதார்த்தம். ஃபுல் ஜென்சியோ பாடிஸ்டா என்ற மனிதன் யாரும் எதிர்பாராத வேளையில் அந்தப் பயங்கரமான குற்றத்தை அப்போதுதான் நடத்திமுடித்தான்.

பின்னர் அந்த மக்களிடையே இருந்து ஒரு சாதாரண மனிதன், குடியரசின் சட்டவிதிகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவன், அதன் நீதிபதிகளின் தகுதியின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தவன், கவனிப்பாரற்ற மக்களின் மீது பொழியப்படும் தாக்குதல்களைக் கண்டான். இதுபோன்ற தொரு அதிரடிப் புரட்சியை உருவாக்கக் காரணமானவனுக்கு சமூகம் விதித்திருக்கும் தண்டனை என்னவென்பதை சமூகப் பாதுகாப்பு விதிகளில் ஆழ்ந்து அலசினான். அவன் அங்கே கண்ணுற்ற தண்டனை இதுதான்:

'அரசியலமைப்புச் சட்டம் முழுவதையுமோ அல்லது அதன் ஒரு பகுதியையோ அல்லது நிறுவப்பட்டுள்ள அரசாங்கத்தின் வடிவத்தையோ பலாத்காரமான முறையில் நேரடியாக மாற்ற நினைக்கும் எந்தவொரு செயலையும் செய்பவருக்கு ஆறிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கவேண்டும்.'

'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த துறைகளுக்கு எதிராக ஓர் ஆயுதந்தாங்கிய எழுச்சியை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் கூடிய ஒரு நடவடிக்கையை உருவாக்க நினைப்பவருக்கு மூன்றிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படவேண்டும். இதுபோன்ற கலகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால் இத்தண்டனை 5 ஆண்டுகளிலிருந்து 20 ஆண்டுகள் வரை உயர்த்தப்படவேண்டும்.'

'செனட்சபை, பிரதிநிதிகள் சபை, குடியரசுத் தலைவர் அல்லது உச்சநீதிமன்றம் ஆகியவை அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான தங்களது உரிமைகளை நிறைவேற்றுவதை முழுமையாகவோ அல்லது ஓரளவுக்கோ தடுக்கும் குறிப்பிட்ட நோக்கத்துடன் உருவாக்கப்படும் செயலைத் தூண்டுவோருக்கு ஆறிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படவேண்டும்.'

'பொதுத் தேர்தல்கள் சாதாரணமாக நடைபெறுவதைத் தடுக்கவோ, சீர்குலைக்கவோ முயற்சிப்போருக்கு நான்கிலிருந்து எட்டு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படவேண்டும்.'

'கியூபாவில் தற்போது நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களைப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கும் குறிப்புகளையோ,

உத்தரவுகளையோ, சட்டங்களையோ பிரச்சாரம் செய்யவோ, பிரசுரிக்கவோ, நடைமுறைப்படுத்தவோ முயற்சி செய்வோருக்கு இரண்டாண்டிலிருந்து ஆறு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.

'அரசாங்க உத்தரவின் மூலமாகவோ, அல்லது வேறு விதமான அதிகாரமோ கொடுக்கப்படாமல் படைகள், முகாம்கள், கோட்டைகள், படைமுகாம்கள், நகரங்கள், யுத்தக் கப்பல்கள் அல்லது ராணுவ விமானங்கள் ஆகியவற்றிற்கு உத்தரவிடும் பொறுப்பை ஏற்பவருக்கு ஐந்தாண்டுகளிலிருந்து பத்தாண்டுகள் வரை சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.'

'அரசின் நிறுவனங்களுக்கு உரிய நடைமுறை என்று அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட செயலைக் கைப்பற்று வோருக்கு இதேபோன்ற தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.'

யாரிடமும் கூறாமல், சட்டவிதி ஒரு கையிலும், குற்றச்சாட்டை மற்றொரு கையிலும் ஏந்தியவாறு அந்தக் குடிமகன் நீதிமன்றம் இருந்த அந்த புராதனக் கட்டிடத்திற்குச் சென்று இச்செயலுக்குப் பொறுப்பானவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டிய கடமை நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு என்று கூறினார். அவர் இந்தக் குற்றங்களைக் குறை கூறியதுடன் ஃபுல் ஜென்சியோ, பாடிஸ்டா மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் பதினேழு பேருக்குச் சமூகப் பாதுகாப்பு விதி குறிப்பிட்டுள்ளபடி 108 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கவேண்டும் என்று கோரி ரிட் மனு ஒன்றைத் தாக்கல் செய்தார். இரவு நேரத்தில் யாருமறியாத வண்ணம் நிகழ்ந்த இந்த துரோகத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டுள்ள பயங்கரமான சூழ்நிலைகளையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவர் வேண்டினார்.

நாட்களும் மாதங்களும் கழிந்தன. என்ன ஒரு ஏமாற்றம்; குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களோ தீண்டப்படவேயில்லை. அவர்கள் நாட்டின் குறுக்கு நெடுக்காக பெரும் தலைவர்களைப் போல் பயணம் செய்து வந்தனர். ஏனையோரும் அவர்களை 'மாண்புக்குரியவர்கள்' என்றும், 'தளபதிகள்' என்றும் அழைத்து வந்தனர். அவரும் நீதிபதிகளை தனது விருப்பத்திற்கேற்றபடி விலக்கி, நியமனம் செய்தார். நீதிமன்றம் திறக்கப்பட்ட முதல் நாளிலே, நமது மதிப்பிற்குரிய நீதியின் பாதுகாவலர்களுக்கு நடுவே பெருமை மிகுந்த ஆசனமொன்றில் அந்தக் குற்றவாளி வீற்றிருந்தார்.

மேலும் பல நாட்களும் மாதங்களும் உருண்டோடின. மக்கள் இந்த நையாண்டிகளையும் செயல்களையும் கண்டு முகம் சுளித்தனர். பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. சட்டத்தை மதிக்காத, மக்களின் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக பலாத்காரத்தால் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய, நிலவிவந்த அமைப்புக்கெதிராகத் தாக்குதல் தொடுத்த குற்றவாளியான அந்த மனிதனை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம் தொடங்கியது. சட்டத்தைக்

காக்கவும், மக்களின் சுதந்திரத்தை மீட்கவும் போராடத் தொடங்கியவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதும், படுகொலை செய்வதும், சிறையிலடைப்பதும், கைது செய்வதும் தொடர்ந்தது.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! சட்டத்தை மீறி, நமது நிறுவனங்களைச் சக்ஞநாறாக்கிய இந்த அதிகாரவெறி பிடித்த மனிதரைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நீதிமன்றத்தில் பயனின்றி ஒருநாள் வேண்டுகோள் விடுத்த அந்த சாதாரணக் குடிமகன்தான் நான். இப்போதோ இந்தச் சட்டவிரோதமான ஆட்சியைத் தூக்கியெறிய முயன்றதற்காகவும் குடியரசின் உண்மையான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீட்க முயன்றதற்காகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, 76 நாட்கள் எவருடைய தொடர்புமின்றி, சிறையிலடைக்கப்பட்டு, எவருடனும், என் மகனுடன் கூட, பேசவிடாமல் தடுக்கப்பட்டு, நகரின் வீதியெங்கும் இயந்திரத் துப்பாக்கி ஏந்திய காவலர்கள் இருமருங்கும் புடைசூழ அழைத்து வரப்பட்டு இங்கே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். மிகுந்த தீவிரத்துடன், ரகசியமாக விசாரிக்கப்படுவதற்காக இந்த மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போதோ நமது அரசு வழக்கறிஞர் அதே சமூகப் பாதுகாப்பு விதியைத் தனது கையில் வைத்துக்கொண்டு 26 ஆண்டுகளுக்கு நான் சிறையிலடைக்கப்படவேண்டும் என்று அமைதியாக வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

முந்தைய சம்பவத்தின்போது நீதிமன்றம் செயல்பட முடியாதபடி தடுக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் பதிலளிக்கலாம். அப்படியானால், இம்முறை என்னைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். முதல் முறை, குற்றவாளியைத் தண்டிக்க உங்களால் இயலவில்லை. இம்முறையோ என்றுமறியாதவனைத் தண்டிக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளீர்கள். நீதி தேவதை இரண்டு முறையும் களங்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

நியாயப்படுத்த முடியாதவற்றை நியாயப்படுத்தவும், விளக்க முடியாததை விளக்கவும், இணங்க முடியாதவற்றை இணங்க வைக்கவும் இங்கே ஏராளமாகப் பேசப்பட்டது. வலிமை எதையும் நியாயப்படுத்தும் என்பதை இந்த நாட்டின் உயர்ந்த நீதியாக நிலைநிறுத்த வேண்டிய நிலைக்கு இந்த ஆட்சி வந்துவிட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், டாங்குகளையும், வீரர்களையும் பயன்படுத்தி குடியரசுத் தலைவரின் மாளிகையையும், தேசத்தின் கருவூலத்தையும், அரசாங்க அலுவலகங்களையும் கைப்பற்றியவர்கள் மக்களை ஆள்வதற்கான உரிமையைப் பெறுவதற்காக மக்களின் நெஞ்சுக்கு நேராகத் துப்பாக்கிகளை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி அங்கு தனது பொம்மை அரசாங்கங்களை நிறுவுவதற்காக இதே வாதத்தைத்தான் நாஜிகளும் முன்வைத்தார்கள்.

புரட்சி என்பது சட்ட உரிமைகளின் அடிப்படை என்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆனால் மார்ச் 10ஆம் தேதி நடந்த நள்ளிரவு

ராணுவத் தாக்குதலை ஒரு புரட்சியாகக் கருதவே முடியாது. ஜோஸ் இன்ஜெனீரோஸ் கூறியிருப்பதுபோல, அரசியல் சலுகைகளையும், பொருளாதாரச் சலுகைகளையும் ஆட்சியிலிருப்பவர்களிடமிருந்து பறிப்பதற்காக, வெறுப்படைந்த ஒரு சில குழுவினர் தூண்டிவிடும் சிறுசிறு சச்சரவுகளையெல்லாம் புரட்சி என்று கூறிவிடுவது அன்றாட வழக்கமாகிவிட்டது. இதன் வழக்கமான விளைவு என்னவெனில், வேலை வாய்ப்புகளையும், பலன்களையும் பிரித்துக்கொள்வதற்கான உரிமைகள் கைமாறுவதுதான். ஆனால் இந்த மாற்றத்தை ஒரு தத்துவவாதியோ, நாகரிகமனிதனோ புரட்சிக்கான காரணம் என்று கூறமாட்டார்கள்.

சமூக அமைப்பில் ஒருங்கிணைந்த மாற்றத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையை விட்டுவிடுவோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இந்த நாற்றத்தைக் குறைப்பதற்கான சிறு அசைவை பொதுவான தோற்றத்திற்குக்கூட நம்மால் காணமுடியவில்லை, கொச்சை அரசியலுக்காகவும், திருட்டுக்காகவும், கொள்ளைக்காகவும், மனித வாழ்க்கையை மதிக்காததற்காகவும் முந்தைய ஆட்சியைக் குறை கூறுவோமானால், இப்போதைய ஆட்சி அரசியல் துஷ்பிரயோகத்தை ஐந்துமடங்காகவும், மனித வாழ்க்கையை மதிக்காத தன்மையை நூறு மடங்காகவும் பெருக்கியிருக்கிறது.

பாரிகில்லா கொள்ளையடித்ததும், கொலை செய்ததும் எல்லோருக்கும் தெரியும்; அவர் லட்சாதிபதியாக இருந்ததும், ஹவானாவில் பல வீடுகள் அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்ததும், வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளில் கணக்கற்ற மூலதனத்தைக் குவித்திருந்ததும், அமெரிக்க வங்கிகளில் எண்ணற்ற கணக்குகளை வைத்திருந்ததும், ஜீவனாம்சமாக 1 கோடியே 80 லட்சம் பெசோக்களை கொடுக்கத் தயாராக இருந்ததும், அமெரிக்கத் தொழிலதிபர்களுக்காகவே கட்டப்பட்ட விலை உயர்ந்த ஆடம்பர ஓட்டல்களில் தங்கியதும் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் யாரும் பாரிகில்லாவை ஒரு புரட்சியாளனாகக் கருதியதில்லை. வேலரின் ராணுவத்தில் சாதாரண சார்ஜெண்டான பாரிகில்லா, குவாட்டாவில் 12 இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்தான். பாடிஸ்டாவின் ஆட்களோ சாண்டியாகோ டி கியூபாவில் 70 கியூப இளைஞர்களைப் படுகொலை செய்தனர். இந்த ஒற்றுமையே அனைத்தையும் புலப்படுத்திவிடும்.

மார்ச் 10 ஆம் தேதிக்கு முன்பு நான்கு அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சியில் இருந்தன. ஆடெண்டிகோ, லிபரல், ஜனநாயக, குடியரசுக் கட்சிகள்தான் அன்று நாட்டில் இருந்தன. அதிரடிப் புரட்சி நடந்த இரண்டு நாட்களிலேயே குடியரசுக் கட்சி புதிய ஆட்சியாளர்களுக்குத் தனது ஆதரவைத் தெரிவித்துவிட்டது. ஒரு வருடம் முடிவதற்குள்ளாகவே லிபரல் மற்றும் ஜனநாயகக் கட்சியினரும் இந்த ஆட்சியாளர்களுடன் கலந்துவிட்டனர். பாடிஸ்டா அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீண்டும் அமல்படுத்தவில்லை. மக்களின் உரிமைகளை மீட்டளிக்கவில்லை. சட்டமன்றங்களை மீண்டும் நிறுவவில்லை. எல்லோருக்குமான

வாக்குரிமைகள் திருப்பித் தரப்படவில்லை. அதிகபட்சமாக சொல்லப் போனால் வேறுக்கப்பட்ட எவ்வித ஜனநாயக அமைப்புகளையும் மீண்டும் நிலைநாட்டவில்லை. ஆனால், வெர்டேஜோவையும், குவாஸ் இன்க்ளானையும், சால்விடோ கார்சியா ராமோஸையும், அனயா முரில்லோவையும், இவர்களைப் போன்று கியூபாவின் அரசியலில் உள்ள மிகவும் பிற்போக்கான ஊழல்மிக்க, கொடூரமான சக்திகளையும், அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவான பழம் பெருச்சாளிகளையும் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார். இப்படித்தான் 'பார்கில்லா'வின் புரட்சி நடந்து வந்தது.

மிகவும் சாதாரணமான புரட்சிகர உள்ளடக்கம் கூட இல்லாத பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி கியூபாவை 20 ஆண்டுகள் பின்னோக்கித் தள்ளிவிட்டது. நம் அனைவரிடமிருந்தும், குறிப்பாக வறுமையிலும் துன்பத்திலும் வாடி வரும் சாதாரண வகுப்பினரிடமிருந்தும் பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி இதற்காக மகத்தான விலையையும் அபகரித்துக் கொண்டது. இதற்கிடையே ஆரவாரத்தாலும், திறமையின்மையாலும் எதிர்பார்ப்புகளாலும் சர்வாதிகாரம் நாட்டை வீணாக்கி வந்தது. இப்போது மிகக் கொடூரமான அரசியலின் கீழ்த்தர வடிவங்களையும், மேற்கொண்டு தன்னை ஆட்சியில் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காகத் திட்டத்திற்கு மேல் திட்டமாக உருவாக்கி வருகிறது. இந்த ஆட்சி பிணமலைகளுக்கும், ரத்தக் கடலுக்கும் நடுவே இருப்பினும் அதைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை.

மக்களின் நலனுக்காக தேசிய அளவிலான ஒரு திட்டத்தைப் பாடிஸ்டாவின் ஆட்சி முன்வைத்ததில்லை. பெரும் பணக்காரர்களின் நலனுக்கு பாடிஸ்டா தன்னையே அர்ப்பணித்துக்கொண்டார். நோக்கங்களோ குறிக்கோள்களோ அற்ற, வெற்றுத்தன்மையும் மக்களிடம் நம்பிக்கையோ, அன்போ, ஆதரவோ அற்ற பாடிஸ்டாவைப் போன்ற மனநிலை படைத்தவர்களிடம் இதுபோன்ற விஷயங்களை எதிர்பார்ப்பதே சிரமம்தான். அவரது ஆட்சி ஆட்களை மட்டுமே மாற்றியிருக்கிறது. ஒட்டுண்ணிகளும், கூட்டாளிகளும், நண்பர்களும் சேர்ந்த சர்வாதி காரத்தின் உடன்போக்காளர்கள் அடித்த கொள்ளையைப் பங்குபோட்டுக் கொள்பவர்கள் தான் இதுபோன்ற தற்பெருமைக்காரர்கள்; தாய்நாட்டின் நலன்களைக் கருதாதவர்கள். பொது வாழ்க்கையில் வசதியாக இருப்பதற்கு நாட்டுமக்கள் எவ்வளவு அவமானத்தைத் தாங்கவேண்டியுள்ளது!

எட்வர்டோ சிபாஸ் தனது இறுதி வானொலி உரையின்போது எவ்வளவு சரியாகக் குறிப்பிட்டார்! கர்னல்களும், ஆக்கிரமிப்புச் சட்டங்களும் திரும்புவதற்கு பாடிஸ்டா உதவி செய்து வருகிறார் என்று அவர் மிகச் சரியாகவே குறிப்பிட்டார். மார்ச் 10ஆம் தேதிக்குப் பின்பு, தங்கள் நாட்டிலிருந்து அறவே வெளியேறி விட்டதாகக் கருதிய ஊழல் நடவடிக்கைகள் மீண்டும் துவங்கிவிட்டதை கியூபாவின் மக்கள் காணத் தொடங்கினர். கலாச்சார நிறுவனங்களின் மீது இதுவரையில்லாத தாக்குதல் தொடங்கியது. ராணுவ உளவு ஸ்தாபனத்தின் குண்டர்களால்

ஒரு வானொலி நிலையம் தாக்கப்பட்டது. வானொலிப் பல்கலைக் கழகத்தின் நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோதே PAUவைச் சேர்ந்த குண்டர்களும் ராணுவ உளவு ஸ்தாபனத்தின் அடியாள்களும் இத்தாக்குதலை நடத்தினர். பத்திரிகையாளர் மரியோ குசிலான் அவரது வீட்டிலிருந்து நள்ளிரவில் இழுத்து வரப்பட்டு நினைவிழக்கும் வரையில் கீழ்த்தரமாக தாக்கப்பட்ட சம்பவமும் நிகழ்ந்தது. ரூபென் பாடிஸ்டா என்ற ஸ்பானிய மாணவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்; 1871ஆம் ஆண்டில் ஸ்பானிய வீரர்கள் மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களை நிற்க வைத்து சுட்டுக்கொன்ற சுவருக்கு அருகாமையில் நடைபெற்ற, மாணவர்களின் அமைதியான ஆர்ப்பாட்டத்தின் மீது கொடுங்கோலர்கள் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்தனர். டாக்டர் கார்சிலோ பார்சனாவைப் போன்ற பலரும், பாதுகாப்புப் படைகள் அவர்கள் மீது புரிந்த சித்திரவதைகளின் விளைவாக நீதிமன்றக் கூடத்திலேயே ரத்தம் கக்கியதைப்போன்ற சம்பவங்களும் நடந்தன. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர் அனைவரையும் ஒருசேரக்கொன்ற நூற்றுக் கணக்கான சம்பவங்களை நான் விவரிக்கப் போவதில்லை. இவை அனைத்தும் ஜூலை 26ஆம் தேதிக்கு முன்பாக நடந்தவை. அப்போது கார்டினால் அர்டேகோவும் கூட இந்த முறைகேட்டிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை. அடக்குமுறையாளர்களின் கூட்டத்தால் அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஒரு சில திருடர் கூட்டத்திற்கு அவர் இரையாகிவிட்டார் என்று அரசு அறிவிப்பு கூறியது. இப்போது தான் இந்த ஆட்சி முதல் முறையாக ஓர் உண்மையைக் கூறியிருக்கிறது. இந்த ஆட்சி வேறு எதற்காகத்தான் இருக்கிறது?

ஒரு பத்திரிகையாளர் கடத்திச் செல்லப்பட்டு 20 நாட்கள் நெருப்பால் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தை மக்கள் பயங்கரத்துடன் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு புதிய சம்பவமும் இதுவரையில்லாத நெஞ்சத் துணிவுடனும், நயவஞ்சகத் துடனும் இருந்ததோடு, இந்த ஆட்சியின் எதிரிகள் மீது அபாண்ட பழி சுமத்துவதையும், இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் கோழைத்தனத்துடன் நழுவுவதையும் வெளிப்படுத்தியது; அரசாங்கத்தின் செயல்களை மிக மோசமான குண்டர்படையின் நடவடிக்கைகளுடன் மட்டுமே ஒப்பிட முடியும், நாஜி குற்றவாளிகள் கூட இவ்வளவு கோழைத்தனமாக இருந்ததில்லை. 1934ஆம் ஆண்டு ஜூன் 30 ஆம் தேதி நடந்த பயங்கரப் படுகொலைக்கான பொறுப்பை ஹிட்லரே ஏற்றார். அந்த 24 மணி நேரமும் தானே ஜெர்மன் நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றமாக விளங்கியதாகக் கூறினார். கீழ்த்தரமான குணங்களிலும், அவதூறு பொழியும் குணத்திலும், கோழைத்தனத்திலும், கடத்திச் செல்வதிலும், சித்திரவதை செய்வதிலும், படுகொலை புரிவதிலும், அதை ஆட்சியின் எதிரிகளின் மீது சுமத்துவதிலும் இந்த ஆட்சிக்கு நிகரான ஒன்றை எங்கும் காணமுடியாது. சார்ஜெண்ட் பாரிகில்லாவிற்கு மட்டுமே உரிய நடைமுறைத் தந்திரங்கள் இவை.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! நான் குறிப்பிட்ட சம்பவங்களில் ஒருமுறை கூட அக்குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை விசாரிப்பதற்காக நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதில்லை. ஏன் இப்படி? பொது ஒழுங்கு, அமைதி, மனித உயிரின் மீது மதிப்பு வைத்தல் ஆகியவற்றுக்கும் இந்த ஆட்சிக்கும் சம்பந்தமே இல்லையா?

நான் இவற்றையெல்லாம் கீழ்க்கண்ட கேள்வியை எழுப்புவதற்காகவே விளக்கினேன். இது போன்றதொரு நிலைமையைப் புரட்சி என்றும் சட்டத்தை உருவாக்கவும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் தகுதியானது என்றும் கூற முடியுமா? இத்தகைய ஆட்சிக்கெதிராகப் போராடுவது சட்டவழிப்பட்டதல்லவா? மகத்தான அவமானத்திலிருந்து தங்கள் நாட்டைக் காக்க விரும்பிய குடிமக்களை இந்த நீதிமன்றங்கள் சிறையில் அடைத்தால் நீதிமன்றங்களில் பெருமளவு லஞ்சலாவண்யம் நிறைந்துவிட்டது என்று பொருள்படாதா?

கொடூரமானது, கீழ்த்தரமான சர்வாதிகாரத்தால் கியூபா துன்புற்று வருகிறது. இக்கொடுமைக்கெதிரான போராட்டம் என்பது சட்டப்பூர்வமானதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இது உலக முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட குறிக்கோள்; நமது நாட்டின் 1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டமும் தனது 40ஆவது விதியின் 2ஆவது பிரிவில் இதை ஒரு புனிதமான உரிமையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளது. 'முன்பு அளிக்கப்பட்டிருந்த தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தேவையான எதிர்ப்பைப் பயன்படுத்துவதென்பது சட்ட ரீதியானதே'. இந்த சலுகை கூட நாட்டின் மேலான சட்டத்தில் அளிக்கப்படாமலிருந்தால் ஜனநாயக ரீதியான ஒற்றுமை இருப்பதாக நம்மால் சிந்திக்கவே முடியாது. பேராசிரியர் இன்ஸ்பியஸ்டா அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றிய தனது நூலில் அரசியல், சட்டம் ஆகியவற்றின் அமைப்புச் சட்டங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார் : சில வேளைகளில் போதுமான வகையில் விளக்காமலேயே சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டம் சில அமைப்புச் சட்ட குறிக்கோள்களை உள்ளடக்கி இருக்கும். இந்தக் குறிக்கோள்கள் பொதுமக்களின் ஒப்புதலின் அடிப்படையில் தகுதி வாய்ந்ததாகவே கருதப்படும். உதாரணமாக, நமது ஜனநாயகத்தில் பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறிப்பிட்டலாம். ஒரு கொடுங்கோன்மைக்கெதிராக கிளர்ந்தெழும் உரிமையும் இதுபோன்ற குறிக்கோள்களில் ஒன்றாகும். இது சட்டரீதியான அமைப்புச் சட்டத்தில் இருக்கிறதோ, இல்லையோ, ஒரு ஜனநாயக சமூக அமைப்பினைக் கட்டுப்படுத்துவதாகவே அது இருக்கும். இதுபோன்றதொரு விஷயத்தை உயர்நீதி மன்றத்தில் எழுப்புவது பொதுச் சட்டத்தின் மிகவும் அக்கறையுள்ள பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும். டூகிட், 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மீதான ஆய்வு' என்ற தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார் : 'ஒரு கலகம் செயல்முறையில் ஒரு சதியல்ல என்றோ, நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு ஊறு விளைவிக்கக்கூடியதல்ல என்றோ, அரசாங்கம் கொடுங்கோன்மையாக விளங்குவதால் அதைத் தூக்கியெறிய

விரும்புவது சட்ட ரீதியானதே என்றோ தீர்ப்பு வழங்காது' என்று டீகிட் குறிப்பிடவில்லை என்பதையும் கவனியுங்கள். எந்த நீதிமன்றமும் இதற்குத் துணியாது; ஒரு கொடுங்கோலாட்சியின் கீழுள்ள எந்த நீதிமன்றமும் இவ்வாறு சொல்வதற்கான துணிவைப் பெற்றிராது என்பதை அவர் வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்த விஷயத்திற்கு மாற்றேதும் இல்லை. இந்த நீதிமன்றம் துணிவுள்ளதாயிருந்து, தனது கடமையைச் செய்தால், அப்போது நீதிமன்றம் இவ்வாறு தீர்ப்புக் கூறத் துணியும் என்று கூற முடியும்.

1940ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றிய கடுமையான சச்சரவு ஒன்று சமீபத்தில் நடந்துவருகிறது. சமூக, அரசியல் அமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு ஆதரவாகவும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராகவும் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. எனினும் 1940ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது என்ற கருத்தை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். எனது இந்த விளக்கம் முட்டாள்தனமாகவும், எந்தவித தயாரிப்பும்ற்றதாகவும் உங்களுக்குத் தோன்றலாம். நான் அதற்காக ஆச்சரியப்பட்டுப்போவதில்லை. நமது குடியரசின் சட்டரீதியான அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் பலத்த அடிகொடுக்க ஒரு நீதிமன்றம் முன்வந்ததைக் கண்டுதான் நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நான் இதுவரையில் செய்து வந்ததைப் போலவே, உண்மைகளுக்கும், நடப்புகளுக்கும் காரணங்களுக்கும் இயைந்த முறையில் நான் இப்போது கூறியதை நிரூபிப்பேன். 1945ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 172ஆவது பிரிவின்படிதான் சமூக அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக 1949ஆம் ஆண்டு மே 31ஆம் தேதி மற்றொரு சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டங்களினடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்த நீதிமன்றம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு மாறானவற்றைப் பற்றிய பிரச்சினைகளைப் பற்றியே விவாதிக்கும் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட தெளிவான சட்ட ஆய்விற்கான எல்லை வகுக்கப் பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியான உரிமைகளையும், கடமைகளையும் மறுக்கின்ற, குறைக்கின்ற, தடுக்கின்ற, சீர்குலைக்கின்ற பட்டங்களையோ, தீர்மானங்களையோ, சட்டரீதியான உத்தரவுகளையோ, சட்டங்களையோ அரசு நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளைச் சீர்குலைக்கும் விதத்தில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு மாறானது என்றும் வாதாடும் மேல்முறையீடுகளின் மீதும் இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 194ஆவது பிரிவு மிகத்தெளிவாகவே கீழ்க்கண்ட விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது : 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கும் நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களுக்கும் இடையே மோதல்கள் வரும்போது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம், நடைமுறைச் சட்டங்களுக்கு மேலானதாக விளங்குவது என்ற கோட்பாட்டின்

அடிப்படையிலேயே அதற்கான தீர்வுகளைக் காணவேண்டிய பொறுப்பு அனைத்து நீதிபதிகளுக்கும், நீதிமன்றங்களுக்கும் உண்டு. எனவே இந்த நீதிமன்றத்தை உருவாக்கிய சட்டங்களின்படியே சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகள் பற்றி நீதிமன்றம் எப்போதும் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். சட்டமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குச் சார்பாகவே எப்போதும் தீர்ப்பளிக்கவேண்டும். சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் குடியரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு மேலானது என்று இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தபோது அது நிறுவப்பட்ட சட்டத் தகுதிகளையும், எல்லைகளையும் மீறி, சட்டப்படி செல்ல முடியாத ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

மேலும் இந்த முடிவே முட்டாள்தனமானது; சட்டத்தில் முட்டாள்தனங்களுக்கு இடமேயில்லை; இயக்க மறுப்பியல் பார்வையில் பார்க்கும்போதுகூட இதற்கு இடமில்லை. ஒரு நீதிமன்றம் எவ்வளவு வல்லமைபடைத்ததாக இருப்பினும், அது சதுரங்களை வட்டங்கள் என்று நிரூபிக்க முடியாது. ஏப்ரல் 4 ஆம் தேதி சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் ஓர் அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்று கருதப்படவேண்டும் என்று கூறுவதும் அதைப் போன்றதுதான்.

அரசியலமைப்புச் சட்டமானது நாட்டின் அடிப்படையான, மேலான சட்டமென்று உணரப்பட்டதாகும். அது நாட்டின் அரசியல் வடிவத்தை உருவாக்கி அரசாங்க நிறுவனங்களில் செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றின் நடவடிக்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் தகுதிவாய்ந்ததாகும். அது நிலையானதாகவும், நீடித்ததாகவும், ஓரளவிற்கு வளைந்து கொடுக்காததாகவும் இருக்கவேண்டும். சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கே இத்தகுதிகளில் ஒன்றுகூட இல்லை. இச்சட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கும்போது, எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானதொரு அம்சத்தில் இச்சட்டங்கள் பயங்கரமான, கூச்சமற்ற, வெளிப்படையான முறையில் முரண்பட்டுள்ளன. குடியரசு அமைப்பின் ஒற்றுமை மற்றும் தேசத்தின் சுதந்திரம் பற்றிய குறிக்கோள் ஆகியவைதான் அந்த முக்கியமான அம்சங்கள்.

முதல் ஷரத்து கூறுகிறது: 'கியூபா தனித்தன்மை கொண்ட சுதந்திரமான அரசு; ஜனநாயகக் குடியரசு என்ற முறையில் அது நிறுவப்பட்டுள்ளது'. இரண்டாவது ஷரத்து கூறுகிறது : 'இதன் தனித்தன்மை மக்களின் விருப்பத்திலேயே அடங்கியுள்ளது; இந்த சக்திகள் அனைத்தும் இத்தகைய அடிப்படையிலிருந்தே பெறப்படுகிறது'. ஆனால் பின்னர் வரும் 118ஆவது ஷரத்து கூறுவது என்னவெனில் 'ஒருநாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் மந்திரி சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்' என்பதாகும். அப்படியானால் குடியரசுத் தலைவரை மக்கள் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. மாறாக, அமைச்சரவைதான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. அப்படியெனில், அமைச்சரவையைத் தேர்ந்தெடுப்பது யார்? 120ஆவது ஷரத்தின் 13ஆவது பிரிவின்படி, அமைச்சரவை உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், மீண்டும் நியமிக்கவும், தேவைப்படும் நேரத்தில்

அவர்களை மாற்றவும் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. அப்படியானால், யார், யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள்? இதுவரை விடையளிக்கப்படாமலிருக்கும் முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வந்ததா? குஞ்சுவிருந்து முட்டை வந்ததா? என்ற கேள்வியைப் போன்றுதான் இதுவும் இருக்கிறது.

ஒருநாள் 18 குண்டர்கள் ஒன்றாகக் கூடினர். குடியரசைத் தாக்கி, அதன் வருடாந்திர வரவு, செலவுத் தொகையான 35 கோடி பெசோக் களைக் கொள்ளையடிப்பதுதான் அவர்களின் திட்டம். மக்களுக்குத் தெரியாமல் நடந்த இந்த மாபெரும் துரோகச் செயலில் அவர்கள் வெற்றியடைந்தார்கள். அடுத்து என்ன செய்வதென்று அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்: நீங்கள் என்னைப் பிரதமராக தேர்ந்தெடுங்கள். நாங்கள் உங்களை ராணுவ அதிகாரிகளாக நியமிக்கிறேன்; இது முடிந்தவுடன், மேலும் 20 பேரை அழைத்து அவர்களிடம் கூறினார். நீங்கள் என்னைக் குடியரசு தலைவராக்குவதானால், நான் உங்களை எனது அமைச்சராக்குவேன்! இந்த வகையில் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ராணுவ அதிகாரிகளையும், அமைச்சர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். பின்னர் அரசுக் கருவூலத்தையும் குடியரசையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்.

அமைச்சரவையையும், ராணுவ அதிகாரிகளையும், குடியரசுத் தலைவரையும் நியமிப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட கணத்தில் நாட்டின் இறையாண்மையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு இந்த விஷயம் முடிந்து விடுவதில்லை. இந்த மனிதர் இந்தச் சட்டங்களின் மூலம் நாட்டின் முழு ஆதிக்கத்தையும் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டதோடு மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு குடிமகனின் வாழ்வையும் சாவையும் நிர்ணயிக்கும் சக்தியையும், உண்மையில் கூறுவதானால் நாட்டின் உயிரோட்டத்தையே தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். இதனால்தான் சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றத்தின் நிலைப்பாடு துரோகத்தனமானது, கோழைத்தனமான, கசப்பானது என்பதோடு மட்டுமின்றி, முட்டாள்தனமானது என்றும் நான் கருதுகிறேன்.

இச்சட்டங்களில் உள்ள ஒரு ஷரத்து பெரும்பான்மையோரின் கவனத்தைக் கவரவில்லை. எனினும் இப்போது உள்ள நிலைமைகளுக்கு காரணத்தை விளக்குவதோடு, அதன்மூலம் தீர்க்கமான முடிவுகளுக்கு வருவதற்கு வழிவகுக்கிறது. 257ஆவது ஷரத்தின் திருத்தப்பட்ட பிரிவைத் தான் குறிப்பாக, நான் சொல்கிறேன். அப்பிரிவு கூறுவதாவது: 'இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமைச்சரவை மூன்றில் இரண்டு பங்கினரின் வாக்குகளின் மூலம் திருத்தப்படுவதற்கு உரிமையுள்ளது.' இந்த இடத்தில் தான் வேடிக்கை உச்சகட்டத்தை அடைகிறது. மக்களின் ஒப்புதல் இல்லாமலேயே மக்களின் மீது ஓர் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திணிப்பதற்காக, தனிச் சிறப்பான அதிகாரத்தை அவர்கள் பயன்படுத்தி

அனைத்து அதிகாரங்களையும் தமது கையில் வைத்திருக்கும் ஓர் ஆட்சியை நிறுவுவதற்காக மட்டுமின்றி, 257 ஆவது ஷரத்தின் மூலம் நாட்டின் அடிப்படையான, உயர்ந்த நீதியை மாற்றுவதற்கான அதிகாரம் என்ற தனிச்சிறப்பு அதிகாரத்தின் முக்கிய வலிமையையும் அவர்கள் பெற்றனர். மார்ச் 10 ஆம் தேதியிலிருந்து பலமுறை அவர்கள் இச்சட்டத்தை ஏற்கெனவே திருத்தியுள்ளனர் என்றும் சிறப்பதிகாரம் மக்கள் விருப்பத்திலேயே அடங்கியுள்ளது என்றும் அதிகாரங்கள் அனைத்திற்கும் மக்களே ஆதாரம் என்றும் இரண்டாவது விதியில் மிகுந்த கசப்புடன் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த மாற்றங்களை அமைச்சரவை மூன்றில் இரண்டு பங்கு வாக்குகளின் மூலம் நிறைவேற்ற முடியும். அந்த அமைச்சரவையும் குடியரசு தலைவரால் நியமிக்கப்படுவது. எனவே கியூபாவை உருவாக்குவதற்கோ, உடைத்தெறிவதற்கோ வேண்டிய அதிகாரம் ஒரு மனிதனின் கைகளில் வந்து சேர்கிறது. அந்த மனிதனோ, இந்த நாட்டில் இதுவரை தோன்றியிருக்கக்கூடிய உயிரினங்களிலேயே மிகவும் தரக்குறைவானவன்.

இதைத்தான் சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் ஒப்புக்கொண்டதா? இதைத்தான் தகுதியானது, சட்டப்படியானது என்று அது கருதுகிறதா? நல்லது. ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்ன என்பதை நீங்களே பாருங்கள். இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமைச்சரவையின் மூன்றிலொரு பங்கு வாக்குகளினால் மாற்றப்பட்டத்தக்கது! இது போன்றதொரு அதிகாரம் எந்தக் கட்டுப்பாடுகளையும் ஒப்புக்கொள்ளாது. இத்தகைய சட்டத்தின் பாதுகாப்புடன் எந்தவொரு ஷரத்தும் எந்தவொரு அத்தியாயமும் எந்தவொரு பிரிவும், ஏன் சட்டம் முழுவதுமே திருத்தப்படலாம். ஆனால் உண்மையில் தற்போது மோசமான சர்வாதிகாரமாகவே இருக்கிறது. நான் குறிப்பிட்ட முதலாவது விதி 'ஜனநாயகக் குடியரசாக உருவாக்கப்பட்ட கியூபா தனிச்சிறப்பான, சுதந்திரமான அரசு என்று குறிப்பிடுகிறது.' 3 ஆவது ஷரத்து கூறுகிறது: 'தேசிய எல்லை என்பது கியூபா தீவு, பைன்ஸ் தீவு மற்றும் அதன் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பகுதிகளை உள்ளிட்டதாக இருக்கும்.' இந்த விதிகள் அனைத்தையும் 257 ஆவது ஷரத்தின்படி பாடிஸ்டாவும் அவரது அமைச்சரவையுமே மாற்றமுடியும். கியூபா இனிமேல் ஒரு குடியரசு நாடல்ல என்றும் பரம்பரை முடியாட்சி என்றும் அவர்கள் கூறலாம். பாடிஸ்டா தன்னையே நாட்டின் மன்னராக நியமித்துக்கொள்ளலாம். நாட்டின் எல்லையைச் சுருக்கி, நெப்போலியன் லூசியானா தீவை விற்றதைப் போன்று, நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஏதாவதொரு அந்நிய நாட்டிற்கு விற்கமுடியும். வாழ்வதற்கான உரிமையைக்கூட அவர் நிறுத்தி வைக்கலாம். ஹீரோத் அரசனைப் போன்று புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளின் தலையைச் சீவ உத்திரவிடலாம். அந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே சட்டப்படியானவை. என்னை நீங்கள் இப்போது தண்டிக்க விரும்புவது போலவே, அச்சட்டங்களை எதிர்ப்பவர்களையும் நீங்கள் தண்டிக்க வேண்டியிருக்கும். நமது தற்போதைய நிலை எவ்வளவு துன்பகரமானது; எவ்வளவு

ஊறுவிளைவிக்கக்கூடியது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுகளை நான் உங்கள் முன் வைத்தேன். நமது நாட்டை அதன் மக்களோடு சேர்த்து விற்றுவிடும் திறமைபடைத்த மனிதர்களின் கைகளில்தான் இந்த முழுமையான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இதுபோன்ற நிலைமைகளை சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்ட பிறகு, மேலும் எதற்காக அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்? நீதிபதிகளுக்கான அங்கிகளை அவர்கள் கழற்றி மாட்டிவிடலாம். அரசியலமைப்புச் சட்ட அதிகாரங்களையும் சட்டமன்ற அதிகாரங்களையும் ஒரே அமைப்பு கொண்டிருக்கும்போது பொதுவியின் அடிப்படைக் கொள்கையின்படி அரசியலமைப்புச் சட்ட அந்தஸ்து ஏதும் இருக்கமுடியாது. அமைச்சரவைச் சட்டங்களையும், சட்ட அறிவிப்புகளையும், விதிகளையும் உருவாக்கவும், அதே நேரத்தில் ஒரு கணப்பொழுதில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தவும் சக்திபடைத்ததாக இருக்குமானால், சமூக, அரசியலமைப்புச் சட்ட உரிமைகளுக்கான நீதிமன்றம் என்ற ஓர் அமைப்பிற்கு அவசியம் என்ன என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

இந்தச் சட்டங்களுக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு பகுத்தறிவுக்கொவ்வாதது; ஏற்கப்பட இயலாதது; வாதிக்கப்பட முடியாதது; நீதிபதிகளான நீங்கள் உயர்த்திப் பிடிப்பதாக உறுதிபுண்ட குடியரசுச் சட்டங்களுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டது. அந்த நீதிமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராக பாடிஸ்டாவின் சட்டங்களை ஆதரித்தது என்றால் நாட்டின் உயர்ந்த நீதி அழிக்கப்பட்டது என்று பொருளல்ல. மாறாக அந்த நீதிமன்றம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலிருந்து வெளியேறி தனது தனித்தன்மையை இழந்து தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டது என்பதுதான் பொருள். அதன் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்.

40ஆவது ஷரத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள கிளர்ச்சி செய்வதற்கான உரிமை இப்போதும் தகுதி வாய்ந்ததாகவே இருக்கிறது. குடியரசு சாதாரண நிலைமையில் இருக்கும்போது செயல்படுவதற்காகவா இந்த ஷரத்து ஏற்படுத்தப்பட்டது? இல்லை. கப்பல் மூழ்கும்போது உதவும் உதவிப் படகு போன்றுதான் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு இது உதவுகிறது. எதிரிகளால் கவிழ்க்கப்பட்டு கப்பல் மூழ்கும்போதுதான் உதவிப்படகு பயன்படுத்தப்படும். அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு துரோகமிழைக்கப்பட்டு, உரிமைகள் அனைத்தும் மக்களுக்கு மறுக்கப்படும்போது, ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அதை எந்தச் சக்தியாலும் அழித்துவிடமுடியாது. அடக்குமுறையையும் அநீதியையும் எதிர்ப்பதுதான் அந்த உரிமை. ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் சமூகப் பாதுகாப்பு விதிகளில் ஒரு வழி இருக்கிறது. அதை நமது மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் மறந்திருக்கமாட்டாரென்று கருதுகிறேன். அது கூறுவதை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறேன். 'நியமிக்கப்பட்ட அல்லது

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்க அதிகாரிகள், இதுபோன்ற தேசத் துரோகச்செயல்களை தம்மிடம் உள்ள வழிகளனைத்தையும் பயன்படுத்தி அடக்கத் தவறுவார்களேயானால், ஆறிலிருந்து எட்டு ஆண்டுகள் வரை தேர்தலில் நிற்கத் தகுதியற்றவர்களாக்கப்பட வேண்டும். மார்ச் 10ஆம் தேதிய பாடிஸ்டாவின் நயவஞ்சகமான அதிரடிப்புரட்சியை எதிர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு நமது நாட்டின் நீதிபதிகளுக்கு உண்டு. யாருமே சட்டத்தை மதிக்காதபோது, எவருமே தனது கடமையை நிறைவேற்றாத போது சட்டத்தை மதித்து, தனது கடமையை நிறைவேற்ற முன்வருவோர் சிறையிலடைக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயத்தை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நமது தேசத்தின்மீது திணிக்கப்பட்ட இந்த ஆட்சி கியூபாவின் சரித்திரத்திலேயே இடம்பெறத் தகுதியற்றது என்பதை உங்களால் மறுக்கமுடியாது. அரசாங்கத் துறைகளின் நவீன பிரிவுகளின் அடிப்படையாக உள்ள 'சட்டங்களின் ஆன்மா' என்ற தனது நூலில் மாண்டெஸ்க்யூ, மூன்றுவிதமான அரசாங்கங்களை அவற்றின் அடிப்படையாக தன்மைகளுக்குத் தக்கபடி பிரித்திருக்கிறார் : 1. மக்கள் அனைவருமோ அல்லது ஒரு பிரிவினரோ சிறப்பிதிகாரம் பெற்ற குடியாட்சி முறை; 2. குறிப்பிட்ட விதிகளின்படி ஒரே ஒரு மனிதர் ஆட்சி செய்யும் மன்னராட்சி முறை; 3. விதிகளை, சட்டங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாது, தன்னிச்சைப்படி, ஒரு மனிதன் ஆட்சி புரியும் கொடுங்கோலாட்சி முறை. மேலும் அவர் கூறும்போது, 'தான் தான் அனைத்தும் என்றும் ஏனைய மனிதர்கள் எதற்கும் உபயோகமற்றவர்கள் என்றும் ஒரு மனிதனின் ஐம்புலன்களும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தும்போது, அம்மனிதன் சோம்பேறியாக, ஒன்றுமறியாதவனாக, உணர்ச்சியின் அடிமையாக மாறிவிடுகிறான்.' 'ஜனநாயகத்திற்கு நல்லொழுக்கம் எவ்வாறு அவசியமோ, அரசாட்சிக்கு நேர்மை எவ்வாறு அவசியமோ அதைப்போன்றே ஒரு கொடுங்கோலாட்சிக்குப் பயமே அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிறது. அங்கு ஒழுக்கம் தேவைப்படுவதில்லை. நேர்மை அபாயகரமான ஒன்றாகக் கருதப்படும்.'

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும் உரிமை மிகப் பழங்காலத்திலிருந்து இன்றுவரையிலும் பல்வேறு சமயக் கோட்பாடுகளையும், கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் மேற்கொண்ட மனிதர்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்து வருகிறது.

தொல் பழங்காலத்தில் நிலவிய சமயச்சார்புடைய மன்னராட்சியில் இவ்வாறுதான் இருந்தது. ஓர் அரசன் கடுமையாகவும், கொடுங்கோன்மையாகவும் ஆட்சிபுரிந்தால்; அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு மற்றொரு நல்லொழுக்கமிக்க இளவரசர் பதவியிலமர்த்தப்படவேண்டும் என்பது பொதுவான அரசியலமைப்புச் சட்டக் குறிக்கோளாக சீனாவில் இருந்து வருகிறது.

தன்னிச்சையான அதிகாரத்திற்குத் தீவிரமான எதிர்ப்பு காட்டப்படவேண்டும் என்ற குறிக்கோளை பண்டைய இந்தியாவின் தத்துவஞானிகள் பறைசாற்றி வந்துள்ளனர். அவர்கள் அந்தப் புரட்சியை நியாயப்படுத்தியதுடன் தமது கருத்துக்களை பலமுறை செயல்படுத்தியும் வந்துள்ளனர். அவர்களது சமயத் தலைவர்களில் ஒருவர் குறிப்பிடுவதாவது: பெரும்பாலோரின் கருத்து மன்னனைவிட மேலானது. பல திரிகளைக் கொண்ட கயிறு வலிமை வாய்ந்த சிங்கத்தையும் கட்டிவைத்துவிடும்.

நகர அரசுகளான கிரீஸும், ரோமானிய குடியரசும் இதை ஒப்புக்கொண்டதோடு மட்டுமின்றி, கொடுங்கோலாட்சியாளர்களுக்கு கொடுமான முறையில் மரண தண்டனை விதிக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தையும் ஆதரித்து வந்தனர்.

மத்திய காலப் பகுதியில் ஜான் பாலிஸ்பரி தனது 'ராஜதந்திரியின் நூல்' என்ற புத்தகத்தில் சட்டத்திற்கேற்ப ஓர் அரசன் ஆட்சி செய்யாது, கொடுங்கோலனாக மாறும்போது, அவனைப் பலாத்காரமாக தூக்கியெறிவது சட்டரீதியானதோடு நியாயமானதும் ஆகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கொடுங்கோலர்களை விஷம் வைத்து கொல்வதைவிட சிரச்சேதம் செய்யவேண்டும் என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

செயிண்ட் தாமஸ் அக்வினாஸ் தனது 'சமயத்தின் சிகரம்' என்ற நூலில் கொடுங்கோலர்களைக் கொல்வதை மறுத்தபோதிலும், அக்கொடுங்கோலர்கள் மக்களால் தூக்கியெறியப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

சட்டங்களை மீறி ஓர் அரசாங்கம் கொடுங்கோலாட்சியாக மாறும்போது, அதன் மக்கள் கீழ்படியும் கடமையில் இருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள் என்று மார்ட்டின் லூதர் அறிவிக்கிறார். அவரது சீடரான பிலிப்மெஸ்டஸ், அரசாங்கங்கள் கொடுங்கோன்மையாக மாறும்போது, அவற்றை எதிர்க்கும் உரிமையை வலியுறுத்துகிறார். மறுமலர்ச்சி காலத்தின் மகத்தான சிந்தனையாளரான கால்வின், அரசியல் கருத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, எந்தவொரு கைப்பற்றலையும் எதிர்ப்பதற்காக ஆயுதமேந்துவதற்கு மக்களுக்கு உரிமையுண்டு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இரண்டாம் பிலிப்பின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்து ஸ்பானிய ஜேஸுட் பாதிரியான ஜுவான் மரியானா, தனது 'உண்மையும் உண்மைக்கான நிறுவனங்களும்' என்ற நூலில், ஓர் ஆட்சியாளர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் போது, அவர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கொடுங்கோன்மையாக ஆட்சி புரிந்தால், அக்கொடுங்கோலனை, முடிந்த அளவு சலசலப்பை ஏற்படுத்தாமல் நேரடியாகவோ தந்திரமாகவோ அழித்தொழிப்பதற்கான உரிமை குடிமகனுக்கு உண்டு என்று கூறுகிறார்.

அரசாங்கத்திற்கும் ஆளப்படும் குடிமக்களுக்கும் இடையே ஒருவிதப் பிணைப்பு அல்லது ஒப்பந்தம் இருக்கிறது என்றும் அந்தஉடன்பாட்டை

அரசாங்கம் மீறும்போது, அக்கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராக மக்கள் கலகம் புரிவார்களென்றும் ஃபிரான்சுவா ஹாட்மன் என்னும் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் தெரிவித்துள்ளார்.

அதேகாலத்தில் பெரும்பாலான மக்களால் படிக்கப்பட்ட 'கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள்' என்ற பெயருடன் வெளிவந்த நூலை ஸ்டீபன்ஸ் ஜூனியஸ் புரூட்டஸ் என்ற புனைபெயர் கொண்டவர் எழுதியிருந்தார். ஆள்வோர் மக்களை நசுக்கும்போது, அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதென்பது சட்டரீதியானது என்றும், மதிப்பு வாய்ந்த நீதிபதிகள் அப்போராட்டத்தைத் தலைமை தாங்கி நடத்த வேண்டுமென்றும் அந்நூல் வெளிப்படையாக அறிவித்தது.

இதே கருத்தைத்தான் ஸ்காட்லாந்தின் சீர்திருத்தவாதிகளான ஜான் நாக்ஸும், ஜான் பாய்னெட்டும் தெரிவித்தனர். அந்த இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான நூலில், மக்களின் ஒப்புதலைக் கருத்தில் கொள்ளாது ஓர் அரசாங்கம் அதிகாரத்தைப் பெற்றாலோ அல்லது அந்த அரசாங்கம் மக்களை அநீதியான முறையிலும் எதேச்சதிகாரமான முறையிலும் ஆட்சிபுரிந்தாலோ, அந்த அரசாங்கம் கொடுங்கோலாட்சியாக மாறிவிடுகிறது என்றும், எனவே அதன் அதிகாரங்களைப் பறிமுதல் செய்து, அதன் தலைவர்களுக்கு மரண தண்டனை அளிக்கவேண்டும் என்றும் ஜார்ஜ் புச்சானன் கருத்துத் தெரிவித்து உள்ளார்.

17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜெர்மன் நீதியாளரான ஜான் ஆல்தஸ், தனது 'அரசியல் மீதான கருத்துரைகள்' என்ற நூலில், அரசின் உயர்நிலை அதிகாரம் என்பது அதன் உறுப்பினர்களின் விருப்பத்தின் மீதுதான் உருவாகிறது என்றும், அரசாங்க அதிகாரம் என்பது மக்களிடமிருந்துதான் கிடைக்கிறது. அது அநீதியாகவோ சட்டவிரோதமாகவோ, கொடுங்கோன்மையான முறையிலோ செயல்பட்டால், மக்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படிவும் பொறுப்பிலிருந்து விடுபடுவதோடு அதற்கெதிராகச் செய்யும் எதிர்ப்புச் செயல்களும் கலகமும் நியாயமானதாக மாறிவிடுகிறது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! பழங்காலத்திலிருந்தும், மத்திய காலப் பகுதிகளிலிருந்தும், நமது காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தும் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களை நான் இதுவரை மேற்கோள்காட்டினேன். அனைத்துவகையான எழுத்தாளர்களிடமிருந்து இந்த எடுத்துக்காட்டுகளை மேற்கோள் காட்டினேன். மேலும், கியூபா என்ற ஒரு நாடு இருப்பதற்கு கலகம் செய்யும் உரிமை ஆணியேவராக இருப்பதை நீங்கள் காணமுடியும். இதன் காரணமாகத்தான் நீங்கள் கியூபாவின் நீதிபதிகளின் அங்கிகளை உடுத்திக்கொண்டு இங்கே அமர்ந்திருக்க முடிகிறது. இந்த அங்கிகளாவது நீதிக்காகச் சேவை செய்யும்.

17 ஆம் நூற்றாண்டில் கொடுங்கோலாட்சி புரிந்ததற்காக இங்கிலாந்து மன்னர்களான முதலாம் சார்லஸும், இரண்டாம் ஜேம்ஸும் பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டது அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

தாராளமானதொரு அரசியல் தத்துவம் தோன்றியதை அடுத்தே இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் தளைகளிலிருந்து விடுபடப் போராடிக்கொண்டிருந்த ஒரு புதிய சமூக வர்க்கத்தின் தத்துவார்த்த அடிப்படையாக இத்தத்துவம் அமைந்தது. முடிமன்னராட்சியின் தெய்வீக உரிமைகளை எதிர்த்த இந்த நவீன தத்துவம், சமூக ஒப்பந்தம் என்ற குறிக்கோளை உயர்த்திப்பிடித்தது. ஆளப்படுவோரின் ஒப்புதலைக் கோரியது; 1688ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த ஆங்கிலேய புரட்சிக்கும் 1775ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த அமெரிக்க விடுதலைப்போருக்கும் 1789ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பிரெஞ்சு புரட்சிக்கும் அடித்தளமாய் அமைந்தது.

இந்தப் புரட்சிகர இயக்கங்கள், புதிய உலக அமைப்பிலிருந்து ஸ்பெயினின் காலனி நாடுகளின் விடுதலைக்கு வித்திட்டன. இந்த அடிமைச் சங்கிலியின் கடைசிக் கண்ணியாயிருந்த கியூபாவிலும் இத்தனை உடைத்து நொறுக்கப்பட்டது. இந்தப் புதிய தத்துவம்தான் நமது அரசியல் கருத்துகளைத் தோற்றுவித்து, குவாய்மாரோ அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலிருந்து 1940ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் வரையிலான நமது அரசியலமைப்புச் சட்டங்களை உருவாக்க உதவி செய்தது.

1940ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டம், நமது காலத்தின் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். செல்வாதாரங்களை சமூகம் முழுமைக்குமாகப் பயன்படுத்தும் குறிக்கோளும், நாகரிகமானதொரு வாழ்க்கை மனிதனின் பிரிக்கமுடியாத உரிமையாகும் என்ற கொள்கையும் அதில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும், நாட்டின் ஆதிக்க சக்திகள் இந்த உரிமைகளை செயல்படுத்த வொட்டாமல் தடுத்துவிட்டன.

கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யும் உரிமை, அதன் சாரத்திலேயே உள்ளதோடு, அரசியல் சுதந்திரத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாகவும் மாறிவிட்டது.

1949ஆம் ஆண்டிலேயே ஜான் மில்டன் (John Milton) எழுதும்போது, மக்களிடமே அரசியல் அதிகாரம் உள்ளதென்றும் அவர்களே அரசர்களை அரியணையில் ஏற்றவும் இறக்கவும் வலிமைபடைத்தவர்கள் என்றும், கொடுங்கோலர்களை தூக்கியெறியும் கடமை அவர்களுக்குண்டு என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஜான் லாக் (John Locke) தனது அரசாங்கம் குறித்த கட்டுரையில் மனிதனின் இயற்கையான உரிமைகள் மீறப்படும்போது, அரசாங்கத்தை மாற்றவோ அழிக்கவோ தேவையான உரிமையும் கடமையும் மக்களுக்குண்டு என்று குறிப்பிடுகிறார். 'அதிகாரபூர்வமற்ற வன்முறையை, வன்முறை கொண்டு எதிர்ப்பதுதான் ஒரே வழி.'

ஜின் ஜாக்யூ ரூஸோ (Jean Jockues Rousseau) தனது சமூக ஒப்பந்தத்தில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார் :

'மக்கள் கீழ்ப்படியும்படி நிர்பந்திக்கப்படும்போது அவர்கள் கீழ்ப்படிவது நல்லது. விரைவிலேயே தங்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட உரிமையைக் கொண்டே, அந்த நுகத்தடியைத் தூக்கியெறிந்து தங்கள் சுதந்திரத்தை மீட்பது மிகவும் நல்லது. நிர்பந்தத்தை உரிமையாகவும், கீழ்ப்படிதலை கடமையாகவும் மாற்றாதவரை, வலிமையானவன் எப்போதும் தலைவனாயிருக்கும் அளவுக்கு வலிமையானவன்ல்ல; நிர்பந்தம் ஒரு பௌதீக சக்தி. அதைப் பயன்படுத்துவதில் எத்தகைய நெறியை அடைய முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நிர்பந்தத்திற்காளாக்குவது என்பவது அவசியத்தால் விளையும் செயலேயன்றி விருப்பத்தால் ஏற்படுவதில்லை. ஓரளவிற்கு அது தொலைநோக்கான செயலாகும். இதை ஒரு கடமையாக எப்படிக்கூறுமுடியும்? 'சுதந்திரத்தை மறுதலிப்பதென்பது, ஒருவன் மனிதன் என்ற தனது தகுதியையே மறுதலிப்பதாகும். தனது கடமைகளையே மறுதலிப்பதாகும்.' எல்லாவற்றையும் மறுதலிப்பதற்கு ஈடேயில்லை. முற்றிலும் துறப்பதென்பது மனிதனின் இயற்கைத் தன்மைக்கு ஒவ்வாதது. சுதந்திரமான கருத்தை எடுத்துக் கொள்வதென்பது செயல்படுவதற்கான நெறிமுறைகள் அனைத்தையும் பறித்துக் கொள்வதாகும். சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், ஒருபுறத்தில் தங்கு தடையற்ற அதிகாரத்தையும், மற்றொரு புறத்தில் எல்லையற்ற கீழ்ப்படிதலையும் உருவாக்குவதென்பது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததும் முரண்பாடானதும் ஆகும்.

'மணிமுடி தரித்த போக்கிரியைவிட சாதாரண மனிதன் மரியாதை பெறுவதற்கு அருகதையானவன்' என்று தாமஸ் பெய்ன் (Thomas Paine) கூறியிருக்கிறார்.

கிளர்ச்சி செய்வதற்கான மக்களின் உரிமையை வர்ஜீனியா நாட்டு அமைச்சரான ஜோனதன் போர்ஷர் (Jonathan Boucher) போன்ற பிற்போக்குவாதிகள்தான் எதிர்ப்பார்கள். கலகங்களின் தந்தையான லூசிஃபரி (Lucifer) டமிருந்து உருவான இந்தக் கலகம் செய்யும் உரிமை என்ற கோட்பாடு கண்டிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்பதுதான் அவரது கருத்தாகும்.

1776ஆம் ஆண்டு ஜூலை 4ஆம் தேதியன்று ஃபிலடெல்பியா காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட விடுதலை அறிக்கை இந்த உரிமையைப் பற்றி ஓர் அத்தியாயம் முழுவதிலும் சிறப்பாக விவரித்திருக்கிறது; மனிதர்கள் அனைவரும் சமமாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்களைப் படைத்த அந்த சக்தி அவர்களுக்குப் பிரிக்கவொண்ணாத உரிமைகளை வழங்கியிருக்கிறது. வாழ்க்கைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும், மகிழ்ச்சியைத் தேடுவதற்குமான, உரிமைகளும் இவற்றில் அடங்கும். இந்த உரிமைகளை அடைவதற்காக, மனிதர்களுக்கிடையே அரசாங்கங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அரசாங்கங்கள் தங்களது அடிப்படை உரிமைகளை ஆளப்படும் குடிமக்களின் ஒப்புதலோடுதான் பெறுகின்றன. எந்தவொரு அரசாங்க வடிவமும் இந்த நோக்கங்களை அழிப்பதற்கு மாறும்போது அதை மாற்றுவதற்கும் அழிப்பதற்குமான உரிமை

மக்களுக்குண்டு. அதனிடத்தில் தங்களது பாதுகாப்பையும் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையையும் உத்திரவாதப்படுத்துகின்ற வடிவத்தில், இந்தக் குறிக்கோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு புதிய அரசாங்கத்திற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்கவும் மக்களுக்கு உரிமையுண்டு. இந்த உண்மைகள் தெட்டத்தெளிவானவை என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

மனிதனின் உரிமைகளைப் பற்றிய பிரான்சு நாட்டின் புகழ்பெற்ற அறிக்கை இந்தக் குறிக்கோளை வருந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைத்தது. 'இந்த உரிமைகளை மக்களுக்கு வழங்காமல் அரசாங்கம் மீறும்போது, புரட்சி என்பது அவர்களது உரிமைகளிலேயே மிகவும் புனிதமானது என்பதோடு, கடமைகளிலேயே தவிர்க்க முடியாததுமாகும்'. 'நாட்டின் தனிச்சிறப்புரிமையை ஒருவன் கைப்பற்றினால், அவனுக்கு சுதந்திரமான குடிமக்கள் மரண தண்டனை விதிக்கவேண்டும்.'

எனது கருத்துப் போக்கை போதிய அளவுக்கு நியாயப்படுத்தியுள்ளதாகவே நான் கருதுகிறேன். நான் 26 ஆண்டுகள் சிறையிலடைக்கப்படவேண்டும் என்று கோரிய மதிப்பிற்குரிய அரசு வழக்கறிஞர் முன்வைத்த வாதத்தை விட அதிகமான வாதங்களை நான் முன் வைத்திருக்கிறேன். இந்த வாதங்கள் அனைத்துமே மக்களின் சுதந்திரத்திற்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் போராடுவோரை ஆதரிப்பவை. மக்களை நசுக்கி அவர்கள் மீது அவதூறு பொழிந்து, இரக்கமின்றி அவர்களைக் கொள்ளையடிப்பவர்களை இந்த வாதங்கள் எதுவுமே ஆதரிக்கவில்லை. எனவே என்னால் ஏராளமான வாதங்களை முன்வைக்க முடிந்தது. அவராலோ இவற்றில் ஒன்றைக்கூட மறுக்க இயலவில்லை. மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக பாடிஸ்டா ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருக்கையில், நயவஞ்சகத்தாலும், வன்முறையாலும், குடியரசின் சட்டங்களை மீறியுள்ளபோது, அவர் பதவியில் நீடிப்பதை எவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்? ரத்தத்தில் தோய்ந்து, அடக்குமுறையைக் கைக்கொண்டு, அவப்பெயரால் நிறைந்த இந்த ஆட்சியை எவ்வாறு சட்டரீதியான ஆட்சி என்று அழைக்க முடியும்? மிகப் பிற்போக்கான மனிதர்களையும், முறைகளையும், கருத்துக்களையும் பொது வாழ்க்கையில் அணி திரட்டியுள்ள இந்த ஆட்சியை எவ்வாறு புரட்சிகரமானதாகக் கொள்ள முடியும்? அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நீதிமன்றமே அதற்குத் துரோகம் செய்துள்ளபோது, அந்த நீதிமன்றத்தைச் சட்டபூர்வமானதாக எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

தங்களது ரத்தத்தையும் உயிரையும் கொடுத்தாவது தாய்நாட்டை மீட்க முயன்றவர்களைச் சிறைக்கு அனுப்பி வைப்பதற்கு இந்த நீதிமன்றங்களுக்கு உரிமை ஏது? இவையனைத்துமே உண்மையான நீதி என்ற குறிக்கோளின் முன்பாகவும், தேசத்தின் முன்பாகவும், பூதாகரமானதாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

இவையனைத்தையும்விட வலிமையானதொரு வாதம் இருக்கிறது. நாங்கள் கியூபாவைச் சேர்ந்தவர்கள்; கியூபாவின் குடிமக்கள் என்ற

முறையில் எங்களுக்கென்று ஒரு கடமை உண்டு. அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றாமலிருப்பது ஒரு குற்றம் மட்டுமல்ல; துரோகமும் ஆகும். நமது நாட்டின் வரலாற்றை எண்ணி நாங்கள் மிகவும் பெருமைப்படுகிறோம். அதை நாங்கள் பள்ளியிலிருந்தே பயின்றிருக்கிறோம். சுதந்திரத்தைப் பற்றியும், நீதியைப் பற்றியும், மனித உரிமைகளைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டவாறேதான் நாங்கள் வளர்ந்தோம். நமது வீரத்தலைவர்களின், தியாகிகளின் மகத்தான முன்னுதாரணங்களைப் பின்பற்ற நாங்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். செஸ்பெடேஸ், அக்ரமோந்தே, மேசியே, கோமஸ் மற்றும் மார்ட்டி ஆகியோரின் பெயர்களே எங்கள் மனதில் ஆழப்பதிந்த முதல் பெயர்களாகும். சுதந்திரமென்பது பிச்சை கேட்டுப் பெறுவதல்ல; மாறாத நீண்ட வாளின் கூர்மையின் மூலம் பெறக்கூடிய வெற்றியாகும் என்ற டிட்டானின் போதனைகளை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்.

தீர்க்கதரிசி மார்ட்டி தன்னுடைய பொற்காலம் என்ற நூலில், 'அநீதியான சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படுபவனும், இன்னொரு மனிதன் தன்னுடைய தாய்நாட்டை நசுக்க இடமளிப்பவனும், நேர்மையான மனிதனாக இருக்க முடியாது' என்று குறிப்பிட்ட வாக்கியங்கள் நாங்கள் படித்தறிந்ததேயாகும். 'இந்த உலகில் குறிப்பிட்ட அளவு ஒளி இருப்பது போல, குறிப்பிட்ட அளவு நேர்மையும் இருந்தாக வேண்டும். நேர்மையென்பதே இல்லாது பல மனிதர்கள் இருக்கும்போது, பல மனிதர்களின் நேர்மையைத் தங்களுக்குள்ளே தாங்கியவர்களாய் மற்றவர்கள் எப்போதுமே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். மக்களின் சுதந்திரத்தை அதாவது மனிதனுக்காக நேர்மையையே தட்டிப் பறித்தவர்களுக்கெதிராக மிகத் தீவிரத்துடன் போராடுவோரே இவர்கள். இந்த மனிதர்களுக்குள்ளே ஆயிரமாயிரம் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். மொத்த மனிதப் பெருமையுடன் உள்ளடக்கியவர்களாய் இருக்கிறார்கள் இவர்கள்...'

அக்டோபர் 10ஆம் தேதியும் பிப்ரவரி 24ஆம் தேதியும் தேசியக் கொண்டாட்டத்தின் மகத்தான நூற்றாண்டு தினமாக நாங்கள் அறிந்துள்ளோம். ஏனெனில் அந்த நாட்கள், மக்கள் விரும்பாத கொடுங்கோலாட்சியை எதிர்த்து கியூபா மக்கள் புரட்சி செய்த தினங்களாகும். ஒற்றை நட்சத்திரம் பொறித்த அந்தக் கொடியைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவும், ஒவ்வொரு மதியமும் தேசிய கீதங்களின் வரிகளைப் பாடவும் நாங்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். 'சுதந்திரமின்றிக் கட்டுண்டு வாழ்வதென்பது அவமானத்திலும் இழிவிலும் வாழ்வதாகும்.' 'சொந்த நாட்டிற்காக உயிர் துறப்பதென்பது எப்போதுமே வாழ்வதற்கொப்பாகும்! தொட்டில் பருவந்தொட்டு இந்தக் கருத்துக்களைக் கற்றறிந்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் மனிதர்களுக்கு இன்று இந்தநாட்டில் கிடைப்பதோ கொலையும் சிறைவாசமும்தான். இருந்தபோதிலும் சுற்றறிந்த இவற்றை நாங்கள் என்றுமே மறக்க மாட்டோம்! எங்கள் பெற்றோர்கள் அளித்த சுதந்திர நாட்டில்

பிறந்தவர்கள் நாங்கள். யாருக்காவது அடிமையாய் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்வதைவிட இந்த நாடு கடலில் மூழ்கி விடுவதை நாங்கள் அனுமதிப்போம்.

மார்ட்டியின் நூற்றாண்டைக் கொண்டாடும் இந்த நேரத்தில் அவர் இறப்பது போலல்லவா இருக்கிறது! அவரது நினைவுகள் ஒரேயடியாக அழிவது போலல்லவா இருக்கிறது! எத்தகையதொரு மாபெரும் இழிவு இது! ஆனால் அவர் இன்னும் வாழ்கிறார்; அவர் இறக்கவில்லை! அவரது மக்கள் புரட்சிகரமானவர்கள்; மற்றவர்களுக்குப் பயனளிப்பவர்கள்; அவரது நினைவை உண்மையாகப் போற்றுபவர்கள்; அவரது போதனைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு தங்களையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் கியூபாவின் குடிமக்கள்; ஏராளமான இளைஞர்கள் தங்களது ரத்தத்தையும் வாழ்க்கையையும் தந்து, அளவற்ற தியாகத்துடன் தங்களையே அர்ப்பணித்து, இன்று மார்ட்டியின் கல்லறைக்கருகே உள்ளனர். அவர்கள் இந்த நாட்டின் இதயத்தில் என்றென்றும் வாழக்கூடியவர்கள் - ஓ! கியூபாவே! உன்னுடைய விசேஷ தூதன் மார்ட்டியை இறக்கவிட்டிருந்தால் இன்று உன் நிலைமை என்னவாக இருந்திருக்கும்!

என்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இதுகாறும் நான் ஆற்றியவாதத்தின் இறுதிக் கட்டத்திற்கு வந்துள்ளேன். வழக்கமாக வழக்கறிஞர்கள் முடிப்பதைப்போன்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் விடுதலை செய்யப்படவேண்டும் என்று நான் முடிக்கப்போவதில்லை. என்னுடைய தோழர்கள் பைன் தீவின் கொடுஞ்சிறைக்குள்ளே எண்ணற்ற கொடுமைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் எனக்கு விடுதலை வேண்டும் என்று என்னால் கேட்கமுடியாது. அவர்களுடைய விதியை நானும் பகிர்ந்துகொள்ள, என்னையும் அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கே அனுப்பிவைப்பார்கள். ஒரு நாட்டின் தலைவன் குற்றவாளியாகவோ அல்லது திருடனாகவோ இருக்கும் பட்சத்தில், அந்த நாட்டின் நேர்மையான மனிதர்கள் ஒன்று உயிரை விடவேண்டும்; அல்லது சிறையில் வாடவேண்டும் என்று நியதி புரிந்துகொள்ளக் கூடியதுதான்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே! அவமானத்திற்குரிய பல்வேறு குறுக்கீடுகளுக்கும் அப்பால் என்னுடைய கருத்துகளை முழுமையாகச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்த உங்களுக்கு எனது உண்மையான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உங்களமீது எனக்கு எந்தக் கசப்புணர்வும் இல்லை. பல நேரங்களில் நீங்கள் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்து கொண்டீர்கள் என்பதை அங்கீகரிக்கிறேன். மேலும் தலைமை நீதிபதியவர்கள், குறைசொல்ல முடியாத தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நடத்துபவர் என்பதும், தன்னுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளைக் கூறுவதற்கு ஏற்ற நேரம் இதுவல்ல என்பதும், மேலும் தற்போதைய சூழ்நிலை அவரை அநீதியான முடிவுகளை எடுக்கவேண்டி கட்டாயப்படுத்துகிறது என்பதும் நான் அறிந்த ஒன்றுதான். இருப்பினும், இந்த நீதிமன்றத்தின் முன்னால் ஒரு பெரும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல்

இருக்கிறது. 70 பேரைக் கொலை செய்த குற்றச்சாட்டைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். அதாவது, நாம் இதற்கு முன் அறிந்திராத மாபெரும் படுகொலையைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். குற்றவாளிகள் ஆயுதங்களுடன் இன்னும் மறைந்துதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கைகளிலுள்ள அந்த ஆயுதங்கள் தொடர்ந்து குடிமக்களை பயமுறுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. நீதிபதிகளின் கோழைத்தனத்தாலோ அல்லது நீதிமன்றங்களின்மீது, ஆட்சியாளர்களுக்குள்ள பிடிப்பினாலோ இன்னமும் சட்டத்தின் முழுவலிமையும் குற்றவாளிகளின்மீது பாயாமலிருக்குமானால், அந்த நிலையிலும் நீதிபதிகள் தங்களது பதவிகளைத் துறக்காமலிருப்பார்களேயானால் மதிப்பிற்குரிய நீதிபதிகளே, உங்களைக் கண்டு நான் பரிதாபப்படுகிறேன். இதற்கு முன் எப்போதும் இருந்திராத அவமானம் நீதித்துறையின்மீது விழப்போகிறது என்பது குறித்து நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

இதுவரை யாரும் அனுபவித்திராத வகையில் எனது சிறைவாசம் மிகக் கடுமையாக இருக்கும் என்பதையும் கோழைத்தனமான அடக்கு முறைகளும் மிருகத்தனமான கொடுமைகளும் அதில் நிறைந்திருக்கும் என்பதையும் நான் அறிவேன். இருந்தபோதிலும், எனது உயிரினுமினிய 70 தோழர்களைப் பலி வாங்கிய அந்தக் கொடுங்கோலனின் கோபத்தைக் கண்டு நான் எவ்வாறு அஞ்சவில்லையோ, அதைப்போன்றே இந்தச் சிறைவாசத்தை கண்டும் நான் அஞ்சப் போவதில்லை! என்னைத் தண்டியுங்கள்! அது எனக்குப் பொருட்டல்ல! வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்.

1 கேபலேரியா = 13.4 ஹெக்டேர்கள் (பக்கம் 42)

1 அரோபா = 11.5 கிலோ கிராம் (பக்கம் 42)

நாது காதுக்குள்ளாக இருந்து தங்கவேளையிலே காலாபி 07 இரங்குகிறது
 யறுபொருள்தாரிணியுள் நயு குருகி யாது இளமகூட நன்றிடுபிறிது
 னாநீங்கமருகு . னாநீங்கிடுபிறிது நாது காதுகூடியலலாக்கெடுப
 னாநீங்கமருகு . நாநீங்குகிறது நாதுகூடியலலாய யன்று இ னாநீங்கமருகு
 கிடுகிறுயுயப . நாநீங்கமருகு இந்நாநீங்கி நாகமருகு குருகி நாநீங்கிடுக
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய
 காலகூடியலலாய நாநீங்கிடுகி . நாநீங்குகிறது காதுகூடியலலாய

யகாலகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய
 காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய காதுகூடியலலாய

(18 வகை) நாநீங்குகிறது - 4.11 = நாநீங்குகிறது ;
 (19 வகை) நாநீங்குகிறது - 2.11 = நாநீங்குகிறது ;

கியூபா தன்னுடைய சித்தாந்தத்தை எந்த விலைக்கும் விற்கத் தயாராக இல்லை

இன்று நம்மீது ஒரு பொருளாதாரத் தடை விதிக்கப்படவில்லை; இரண்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்மிடம் மேற்கத்திய முதலாளித்துவ தொழில்நுட்பமே இருந்தது; நம்மிடம் இருந்த லாரிகள், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய டிராக்டர்கள், தொழிற்சாலைகள், இயந்திரங்கள் ஆகிய அனைத்துமே அமெரிக்காவிலிருந்து வந்தவையாக இருந்தன. பொருளாதார தடையினால் உதிரிபாகங்கள் வராமல் இருந்தது. இப்பொழுது நம்மிடம் இருக்கும் பொரும்பாலான இயந்திரங்கள், பேருந்துகள், ரயில் பெட்டிகள், டிராக்டர்கள் சோவியத் யூனியனிடம் இருந்தும், முந்தைய சோசலிச முகாம்களில் இருந்தும் வந்தவை. தொலைக்காட்சி பெட்டிகள், மின் உபகரணங்கள், ரெப்ரிஜிரேட்டர்கள் அனைத்தும் சோவியத்திலிருந்து வந்தவை. ஆனால் இன்று அவற்றிற்கான உதிரிப்பாகங்கள் ஒன்றுகூட வருவதில்லை. பழைய நிலைமை தொடர்கிறது. முந்தையத் தடை நடப்பில் இருக்கும்போதே புதிய ஒன்றும் சேர்ந்து கொண்டது.

சோவியத் யூனியன் நம்மீது தடை விதிக்க விரும்பியது என்பது இதற்கு பொருளல்ல. ஆனால் உதிரிபாகங்கள் கிடைக்க வழியேதும் தெரியவில்லை. ஒருவரிடம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, ஓர் உடன்படிக்கை செய்து ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து போடுவது என்பது கடினமான காரியம். 1991ல் நாம் சோவியத் யூனியனுடன் பல உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டோம் என்பது உண்மைதான். நமது பொருட்களின் விலை கடுமையாக வீழ்ச்சி அடைந்தது என்பது உண்மைதான். இறக்குமதிப் பொருளான எரிபொருள் உட்பட மொத்த இறக்குமதி இவ்வருடம் சுமார் 4 பில்லியன் டாலர்களாகும்.

பல தளங்களில் உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்ளப்பட்டன. இவ்வருட துவக்கத்தில் நாம் கையெழுத்திட்ட உடன்படிக்கைகளில் எவ்வளவு நிறைவேற்றப்பட்டன? ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட பொருட்களில்

பாதிக்கு மேல் வந்து சேரவில்லை. டிசம்பர் வரை வந்த பொருட்களின் புள்ளி விவரங்களை நான் இங்கு கூறுகிறேன். அதே சமயம், 1991 டிசம்பர் 1 வரை நமக்கு கிடைத்த பொருட்கள் 1989ல் கிடைத்ததில் 38 சதவீதம் மட்டும்தான். 1991-ல் கிடைத்த எரிபொருள் 1989-ல் கிடைத்ததில் இருந்து 54 சதவிகிதம் மட்டும்தான். பிற பொருட்கள் 20 சதவீதம் மட்டுமே கிடைத்தன. உதிரிபாகங்கள் போன்றவை கிடைக்கவில்லை.

இதனால்தான் நான் கூறுகிறேன், இரண்டு தடைகள் உள்ளன என்று. வரலாற்றில் நாம் இரண்டாவது முறையாக இத்தகைய தாக்குதலின் பின்விளைவுகளுக்கு எதிராக தாக்குப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

வர்த்தக தளத்தில்

நாம் இப்பொழுது மீதமிருக்கும் சோவியத் யூனியனுடன் மீதமிருக்கும் வர்த்தகம் எவ்வளவு இருக்கும் என்று பார்ப்போம். சோவியத்யூனியன் சிதறுண்டு போவதற்கு முன்பு, நாம் பல குடியரசுகளின் யூனியனுடன் வர்த்தகம் செய்து வந்தோம். ஆனால் இப்பொழுது தனித்தனியாக ஒவ்வொரு குடியரசுடனும் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதுதவிர, அங்குள்ள தனிப்பட்ட நிறுவனங்களுடனும் நாம் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. போக்குவரத்து பிரச்சனையையும் நாமே சமாளித்தாக வேண்டும். மொத்தத்தில் வர்த்தகம் என்பது மிக கடுமையான பிரச்சனையாக மாறிவிட்டது.

நாம் இங்கு விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் கருத்தின் முக்கியத்துவத்தை உங்களுக்கு இது வலியுறுத்தும். நாடெங்கும் நூற்றுக்கணக்கான பெரிய, சிறிய எரிபொருள் சேமிப்பான்கள், 5 முதல் 10 சதவீத உற்பத்தியை எட்ட கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது எரிபொருளை சேமிக்க தீவிர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கொதிகலன்கள் போன்ற இயந்திரங்களின் சக்தியை அதிகரிக்க காந்தப்பொருட்கள் நூற்றுக்கணக்கில் உபயோகமாகின்றன. இம்முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை என்று நான் நம்புகிறேன்.

நான் இங்கு இந்த சம்மேளனத்திற்கு பொருத்தமானவைகளை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறேன். கடந்த ஒரு வருடத்தில் மட்டும் 40,000 புதிய தீர்வுகள் முன்வைக்கப்பட்டன. எந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரையும் இது மிகப் பெரிய சாதனைதான். நமது பாட்டாளிகள், நமது தொழில்நுட்பவாதிகள், நமது பொறியியலாளர்கள், நமது அறிவியலறிஞர்கள் எவ்வளவு முயற்சி எடுக்கிறார்கள் என்பதையே இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

இந்த இரண்டு தடைகளை நாம் வேறு எவ்வாறு எதிர்கொள்ளலாம்? கடிகார பாகங்களை நாமே உற்பத்தி செய்வது வரை நிலைமை செல்லலாம். ஆனால் நாம் தற்போது கவலைப்படுவது

எல்லாம், முக்கியமான அவசர விஷயங்கள் குறித்துதான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எரிபொருள் பற்றிய விஷயம்தான்.

அக்கிலெஸின் குதிகால்

எரிபொருள்தான் நமது அக்கிலெஸின் குதிகால். இதற்கு முக்கிய காரணம் கரும்பிற்கும் பெட்ரோலியத்திற்கும் இடையே உள்ள விலை விகித மாற்றம்தான். குறிப்பாக 1961, 62களில் ஒரு டன் சர்க்கரைக்கு 7 டன் பெட்ரோலியத்தை வாங்கலாம் பல வருடங்களாக, நாம் சோவியத் யூனியனுடன் கொண்டிருந்த உடன்படிக்கைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம் என்பது உண்மை.

இவ்வுடன்படிக்கைகள் மத்திய கிழக்கின் போர்களாலும், எண்ணெய் உற்பத்தி நாடுகளின் ஏகபோக அதிகாரங்களாலும் பெட்ரோலிய விலைகள் கடுமையாக ஏறுவதற்கு முன்பு சோவியத் யூனியனுடன் செய்து கொண்டவை. அதனால் நாம் ஒரு டன் சர்க்கரைக்கு பதிலாக பல டன் பெட்ரோலியத்தை பெற்று வந்தோம். ஒரு சமயத்தில் நமக்கு எட்டு டன் பெட்ரோலியம் கிடைத்தது. போகப்போக இது குறைந்தது என்றாலும் சர்க்கரைக்கு ஏற்ற நியாய விலையில் நம்முடைய தேவைகள், அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்யும் அளவில், நமக்கு பெட்ரோலியம் கிடைத்துவந்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஆனால், உலகச் சந்தை என்று அழைக்கப்படுகிற இடத்தில் சர்க்கரையின் விலை என்ன? உற்பத்திச் செலவைவிட பல மடங்கு குறைவான விலைதான் அது. அதே சமயம் பெட்ரோலியத்தின் விலை என்ன? உற்பத்திச் செலவைவிட பலமடங்கு அதிகமான விலை. உலக சந்தையில் சர்க்கரைக்கு குப்பைப் பொருள் விலையும், பெட்ரோலியப் பொருளுக்கு ஏகபோக விலையும் நிலவி வருகிறது. அதனால் இன்று ஒரு டன் சர்க்கரைக்கு ஈடாக 1.3 அல்லது 1.4 டன் பெட்ரோலியம் மட்டுமே கிட்டும். இதனால் நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனையின் தன்மை எப்படியிருக்கும்?

இன்று நாம் உற்பத்தி செய்யும் அத்தனை சர்க்கரையையும் விற்றால்கூட நமது நாட்டின் மொத்த எரிபொருள் தேவையான 133 மில்லியன் டன் பெட்ரோலியத்தை வாங்க முடியாது. மேலும், பெட்ரோலியத்தை தவிர நாம் வாங்கவேண்டிய பொருட்கள் இன்னும் ஏராளமாக உள்ளன.

இந்த வருட சோவியத் யூனியனுடனான உடன்படிக்கை மூலம் நாம் 2 மில்லியன் டன் சர்க்கரை கொடுத்து 8 மில்லியன் டன் பெட்ரோலியத்தை பெற்றுள்ளோம். இது நமக்கு முன்பு கிடைத்ததில் பாதிதான்.

இன்று உலகச் சந்தை விலையில் சர்க்கரையை விற்று, பெட்ரோலியத்தை வாங்க நாம் முன்வந்தால் நமக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும்? அப்படியே உலகச் சந்தை விலை என்று வைத்துக்கொண்டால்கூட,

சோவியத் யூனியனில் இன்றுள்ள குழப்பமான பதட்டமான சூழலில் அங்கிருந்து நமக்கு பொருட்கள் வரும் என்பது உறுதியில்லை. அந்நாட்டில் ஓரளவு சமநிலையும், பதட்டத்தணிவும் ஏற்படாத வரை இது சாத்தியமில்லை.

இப்படி சோவியத் யூனியன் பற்றி கூறுவதற்கு எனக்கே வருத்தமாகத்தான் உள்ளது. ஆனால் இச்சூழல் பற்றி நான் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். எரிபொருள் பிரச்சனைதான் நமது அக்கிலெஸின் குதிகால்.

நாம் இப்பொழுது மேற்கொண்டு இருக்கும் முயற்சிகளோடு சேர்த்து, எரிபொருட்களுக்கான உத்திரவாதம் இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், நாம் நமது எதிர்ப்பை இன்னும் சுலபமாக சந்தித்திருக்கலாம். இக்காரணத்தினால்தான் எரிபொருளுக்கும் எரிபொருள் சேமிப்பிற்கும் நான் மிக முக்கியத்துவம் அளிக்கிறேன்.

நாம் போராடுவதற்கும், தடுத்து நிறுத்துவதற்கும் துணிந்து நிற்கும் பட்சத்தில், இத்தகைய கடினமான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டோம் என்றே நான் கூறுவேன்.

எரிபொருள் செலவு குறித்த புதிய நடவடிக்கைகள்

டிசம்பரில் நாம் ஒரு கடுமையான பிரச்சனையை எதிர்கொண்டோம். நமக்கு அனுப்பவேண்டிய பெட்ரோலியத்தில் மிகச்சிறிய பங்கை மட்டுமே அவர்கள் அனுப்பியிருந்தனர். அதாவது டிசம்பரில் நமது உபயோகத்திற்கு கிட்டத்தட்ட எரிபொருளே இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. இது வரும் காலத்தில் எரிபொருள் செலவைப் பொறுத்தவரை புதிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட நம்மை நிர்ப்பந்தித்தது. தற்பொழுது நாம் பல்வேறு நிறுவனங்களிடமும் பல்வேறு நிர்வாகிகளுடனும், பல்வேறு காரணிகளுடனும் பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. இதனால், வரப்போகும் நாட்களில் எரிபொருள் உபயோகிப்பதில் புதிய, கடுமையான தடைகளை விதிக்கவேண்டியுள்ளது.

அதற்காக நாம் கையைக் கட்டிக்கொண்டு கும்மா உட்கார்ந்துவிட வில்லை. வேறு வழிகளில் எரிபொருள் பெறுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆராய்ந்து வந்தோம். எந்தப் பொருளை ஏற்றுமதி செய்யும்போது, அதற்கு பதிலாக எரிபொருளை தரவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்கலாம் என்று சவனித்தோம். நாம் உபயோகித்து வந்த எரிபொருள் தேவையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மட்டுமே கிடைக்க வாய்ப்பிருப்பதாக கண்டோம். 1992 - லும் நாம் மூன்றில் ஒரு பங்கு எரிபொருளை மட்டுமே வைத்து சமாளிக்கவேண்டும். நான் இதை இங்கு ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், நீங்கள் நிலைமையை சரியாக புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதற்காக என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதால்தான்.

அதனால்தான், 1992ன் கடினமான பகுதிகளை நாம் கடக்க வேண்டியது பற்றி சிந்திக்கிறேன். இது நமக்கு ஒரு கடுஞ்சவால். ஏனெனில்

அதற்கு மேலும் இது மோசமாக முடியாது. சோவியத் யூனியனிலும், சோசலிச முகாம்களிலும் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுத்திய சிரமத்தின் உச்சகட்டத்தை நாம் அப்பொழுது அடைந்துவிடுவோம்.

நாம் இதை நன்கு உணர்ந்து இருக்கவேண்டும்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, புரட்சியாளர்கள் என்பதனால், தேசபக்தர்கள் என்பதனால், போராட்டக் குணம் மிக்கவர்களாக விளங்குகிறோம் என்பதனால், இதை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். நாம் பல வட்சம் பேர் என்பதையும் மறக்கவேண்டாம். நாம் செய்யவேண்டியவற்றை எப்படிச் செய்யவேண்டும், நமது செயலாக்கத்தை எவ்வாறு ஒரு நிலையில் வைத்திருக்கவேண்டும். நமது கடைசி மூச்சு வரை எவ்வாறு போராட வேண்டும் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக நமது நாடே போராபத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

கியூபாவை அமெரிக்கா ஒருபோதும் நெருங்க முடியாது

அமெரிக்கா கடந்த 200 வருடங்களாக செய்யமுடியாததை இப்பொழுது செய்துவிட முடியாது - அதாவது கியூபாவை கைப்பற்றுவது. மார்ட்டி இறந்தபோது செய்ய முடியாததை அமெரிக்கா இன்று செய்துவிட முடியாது. ஏனெனில் நாம் அதை அனுமதிக்க மாட்டோம். கார்லோஸ் மானுவல் டி. சீஸ்பெடான் இக்னாசியோ அக்ரமான்ட்டே மற்றும் 1868 சுதந்திரப் போராட்டத்தை துவக்கியவர்களின் மரபில் வந்தவர்கள் நாம். மாக்கிமோ கோம்ஸ், அந்தோனியோ மாசியோ, ஜோஸ் மார்ட்டி மற்றும் 1895 சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் வம்சாவழியில் வந்தவர்கள் நாம். அதற்கு 50 வருடங்களுக்கு பின்பு போராட்டத்தின் மூலம் இரத்தம் சிந்தி முழுச் சுதந்திரத்தை அடைந்தவர்கள் நாம். நாம் முழுமையான சுதந்திரம் அடைவோம் என்பதை சந்தேகித்தவர்கள், எண்ணற்ற தடவை நம்மை சோவியத்தின் காலனி என்று தூற்றியுள்ளனர். நாம் வேறு வழியில்லாமல், எவ்வளவு தூரம் சுதந்திரம் உள்ளவர்கள் என்பதை நிரூபிக்க நமக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் வரை இது தொடர்ந்தது. நாம் எப்பொழுதும் சுதந்திரமானவர்களாகத் தான் இருந்து வந்துள்ளோம். ஆனால் பலர் அதை நம்பவில்லை; அல்லது அவர்களால் அப்படி கற்பனை செய்யக்கூட முடியவில்லை.

நமது புரட்சி குறித்து அமெரிக்காவின் மிகப்பெரிய குற்றச்சாட்டு என்னவெனில் நாம் சோவியத்தின் காலனி என்ற கருத்தின் அடிப்படையில்தான் இப்பொழுது நம்மீது சுமத்தப்படும் மிகப்பெரிய குற்றச்சாட்டு, சோவியத் செய்தது போல் நாம் செய்யவில்லை என்பது தான்; நமக்கென்ன மூளை கோளாறா இப்படிப்பட்ட தற்கொலைப் பாதையை தேர்ந்து எடுக்க? முதலில் நாம் செய்யாத தவறை நாம் சரிசெய்யவேண்டிய நிலை நமக்கு இல்லை. இதை நான் இதேமேடையில் கொர்பசேவிடம் தெரிவித்திருக்கிறேன். வேளாண்மை நிலங்களை தனியாருக்கு பிரித்துக்கொடுக்க வேண்டிய தேவை நமக்கில்லை. ஏனெனில்

நம்மிடம் ஏற்கனவே 70,000 சுதந்திரமான சிறு விவசாயிகள் உள்ளனர். அதில் சிலருக்கு 69 ஹெக்டேர் வரை உள்ளது. ஏற்கனவே நம் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கில் சிறு விவசாயிகள் இருக்கும்போது அதில் போய் நாம் ஏன் பரிசோதனை செய்யவேண்டும்?

நம் நாட்டில் நாம் எப்பொழுதும் கூட்டுறவு வேளாண்மையை கட்டாயப்படுத்தவில்லை. நமது வேளாண்மை சீர்திருத்தம் முற்றிலும் வேறு வழியில் கொண்டுவரப்பட்டது. நமக்கு ஸ்டாலினிச பிரச்சனைகளோ, தனி நபர் வழிபாட்டு பிரச்சனைகளோ, நீதி மற்றும் அதிகாரம் தவறாக பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரச்சனைகளோ கிடையாது.

கிட்டத்தட்ட இதைத்தான் நான் கொர்ப்சேவிடம் கூறினேன். மரியாதையுடன் நான் அவரிடம், அவர்கள் செய்த தவறுகளை நாம் சரிசெய்யத் தேவையில்லை என்று கூறினேன். நாம் செய்த தவறுகள் எவை; நாம் செய்யாத தவறுகள் எவை என்பது நமக்கு தெளிவாகவே தெரியும். நான் கூறினேன் : அவர்கள் அங்கு செய்து கொண்டிருக்கும் செயல்களையே நாமும் செய்யவேண்டிய தேவை நமக்கு இல்லை.

சில நூல்கள் சோவியத் யூனியனின் வரலாற்றை அழித்து எழுத முனைந்தது. அது நியாயமற்றதாக தெரிந்தது. இதுவரை நிலவிய மதிப்புகளுக்கு நேர் எதிர்மறையாக விளங்கிய காரணத்தால், அப்புத்தகங்களை இங்கு நாம் தடைசெய்தோம். அதற்கு அவர்கள் நம்மை எவ்வாறு கண்டனம் செய்தனர்? அனைத்து விஷமும் பரிசுத்த ஆவியில் இருந்து வந்தது என்று நான் கூறுவது வழக்கம். பின் நான் ஏன் அந்த உருவத்தை உபயோகிக்கவேண்டும்?

நாம் சோவியத் யூனியனை வணங்குவதற்கு உரிய ஒன்றாக உருவகப்படுத்திவிட்டோம். நாம் செய்த பல தவறுகளில் இதுவும் ஒன்று. இது நம் கையை மீறி போய்விட்ட ஒன்றாகவே நான் நினைக்கிறேன். இந்நேரம் சோவியத் யூனியனில் நாம் கொண்டிருந்த அபரிமிதமான நன்றியை மறுக்கவில்லை; நமக்கு அளிக்கப்பட்ட அசாதாரணமான அங்கீகரிப்பையும் சிறப்பான நினைவுச் சிதறல்களையும் நாம் தூக்கியெறியவில்லை. ஆனால் நாம் அவர்களை வணக்கத்திற்கு உரிய ஒன்றாக சித்தரித்த தவறை செய்துவிட்டோம். மாஸ்கோவில் சோவியத் வரலாறு மற்றும் சோசலிச பயங்கரங்கள் குறித்த பேச்சு துவங்கிய போது, இது நியாயமற்றது, இது ஏற்கப்பட முடியாதது என்றும் கூறினோம்.

அந்த மாபெரும் சுதந்திரப் போரின் மீதம் இன்று என்ன இருக்கிறது? இன்று அதைப்பற்றி யார் பேசுகிறார்கள்? அந்த வீரசாகசப் போரால் கவரப்பட்டு, அதனால் பல பாடங்களை படித்தவர்கள் தாமே நாம் அனைவரும்? அதில் இன்னும் என்ன மீதி இருக்கிறது? அதில் பலியான எண்ணற்றவர்களின் உயிர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட விலை என்ன? நம்மைப் பொறுத்தவரை இவற்றை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது.

நான் பரிசுத்த ஆவி பற்றி குறிப்பிட்டேன். பரிசுத்த ஆவியில் நம்பிக்கை வைத்து, அந்த நம்பிக்கையை ஆதாரமாக வைத்து ஒரு தொழிலையே உருவாக்கிய பிறகு, அந்த பரிசுத்த ஆவி கூறுகிறது: "இவையெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனம். இவை எல்லாம் குப்பை கூளங்கள், இவையெல்லாம் வடிசுட்டிய பொய்" நாம் மாஸ்கோவில் இருந்து வரும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் வேதவாக்காக எடுத்துக்கொள்ள பழகியிருந்ததால், அனேகம் பேர், நல்ல நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இதை நம்பத் துவங்கிவிட்டனர்.

சோசலிசத்தை மேம்படுத்துவதல்ல, அழிப்பது

நம்மைப் பொறுத்தவரை இது சோசலிசத்தை மேம்படுத்துவதல்ல; அதை அழிப்பதாகும். இதை நாம் இன்றும் அன்றும் தெளிவாகவே நோக்கியுள்ளோம். இப்பொழுதெல்லாம், சோவியத் யூனியனில் யார் சோசலிசம் பற்றி பேசுகிறார்கள்? அங்கு பேசப்படுவதெல்லாம் சந்தைப் பொருளாதாரம், தனியார் நிறுவனங்கள், தனியார்மயப்படுத்துதல், அரசு தலையீட்டற்ற வர்த்தகம் போன்றவைதான். அமெரிக்காவிற்கு அங்கு நடப்பவை குறித்து பெருமகிழ்ச்சி. அது உலகிற்கே தான் தான் ஒரே முதலாளி போல நடந்துகொள்கிறது. அது எப்படி, கியூபா போன்ற சிறிய நாடு தன் சொந்தக் காலில் உறுதியாக நின்று கொண்டிருப்பதை சகித்துக்கொள்ளும்?

சோவியத் யூனியனை வணக்கத்திற்கு உரிய ஒன்றாக நாம் வரித்துக் கொண்ட செயல், கடுமையான பாதகத்தை நமக்கு ஏற்படுத்தியுள்ளது. நாம் உண்மையிலேயே ஒரு சுதந்திரநாடு என்பதை உலகிலுள்ள எண்ணற்ற மக்கள் புரிந்து கொள்வதற்காகவே இது நிகழ்ந்துள்ளது. இன்று உலகிலேயே மிகவும் சுதந்திரமான நாடாக விளங்குவது நம்நாடுதான் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இதை நான் துணிந்து கூறுவேன்; ஏனெனில் இன்று கியூபா பேசுவதுபோல, கியூபா உண்மையை சுட்டிக்காட்டுவதுபோல வேறு எந்த நாடும் பேசத் துணியாது. நாம் பாதுகாத்துக்கொண்டு இருப்பது இதைத்தான். இந்த வரலாற்றுப் படிப்பிணையில் இருந்து நாமும் பாடம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது நமக்கு நம்மீது நம்பிக்கை அதிகமாகியிருக்கிறது.

நாம் பல நல்ல அனுபவங்களை அவர்களிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மறுக்க முடியாது. அதே சமயம் நம்மை குறித்து நாமே குறைத்து மதிப்பிட்டிருக்கிறோம் என்பதும் உண்மை. இந்த வரலாற்றுப் படிப்பிணை நம்மீது இன்று அதிக நம்பிக்கை வைக்க உதவும்.

முன்றாம் உலகின் நம்பிக்கை

புரட்சிக்கு பிறகு நமது நாட்டின் வரலாற்றில் முதன்முறையாக இப்பொழுதுதான் நாம் முற்றிலும் சுதந்திரமான ஒரு நாடாக

விளங்குகிறோம். இதை நாம் ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம். நான் மீண்டும் கூறுகிறேன், நாம் ஒருபோதும் அமெரிக்க காலனியாக மீண்டும் மாறமாட்டோம்.

அமெரிக்கா கியூபாவை ஆக்கிரமித்து கியூபப் புரட்சியை துடைத்தெறிந்தால் என்ன ஆகும் என்பதை லத்தீன் அமெரிக்க மக்களும் மூன்றாம் உலக மக்களும் நன்கறிவர். அவர்கள் இதை நினைத்துப் பார்க்கவே அஞ்சுகின்றனர். அவர்கள் நம்மிடம் கூறுகின்றனர்: "தடுத்துப் போராடுங்கள்; எங்களது நம்பிக்கை உங்களது போராட்டத்தையே சார்ந்து இருக்கிறது" இதுதான் விஷயமே, தடுத்துப் போராடுதல். நாம் தடுத்துப் போராடினால் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம். நாம் ஏன் தடுத்துப் போராடவேண்டும்? ஏனெனில் நாம் ஒரு தேசத்தை கட்டி எழுப்பியுள்ளோம். இது 1868 அல்ல; ஏன் 1895 கூட அல்ல. 1895ல் பலர் ஸ்பெயினின் பக்கம் சேர்ந்து போராடினர். இங்கு பிறந்த எல்லோரும் நம் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்று நான் கூற வரவில்லை. இங்கும் சில பலவீனமானவர்கள் இருக்கிறார்கள்; பயத்தால் உறைந்து போனவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அதனால்தான் நான் கூறுகிறேன், 1992இல் நாம் ஓர் உச்சகட்டத்தை அடைந்து விடுவோம் என்று. அதை எதிர்கொள்ள நாம் நம்மை தயார் செய்துகொள்ள வேண்டும். நமது அறிவை, திறமையை செம்மையாக உபயோகித்து இத்தகைய சூழ்நிலையில் நமது மக்களின் அடிப்படை தேவைகளான உணவு, மருத்துவ வசதி போன்றவற்றை முதலில் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். பின்னர் அறிவியல், உயிர்தொழில்நுட்பம், சுற்றுலா போன்ற வருவாய் ஈட்டும் திட்டங்களை நாம் செயல்படுத்த வேண்டும். தற்போதைய இரட்டை பொருளாதாரத் தடையையும் மீறி நமது தொழிற்சாலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இதற்கு தகுந்தாற்போல சில தீர்மானங்களை நாம் எடுக்கவேண்டும்.

நான் முன்பே கூறியபடி, தொழிற்சாலைகளும், தொழிலாளர்களும், இயந்திரங்களும், மக்களும் இருக்கும் பட்சத்தில், நமக்கு தேவையானவை கச்சாப்பொருட்களும், தன் நலனுக்காக நம்முடன் கூட்டு வர்த்தகத்தில் இறங்கத்தயாராக இருக்கும் ஒரு பங்காளியும்தான். அப்படி யாராவது தயாராக இருக்கும் பட்சத்தில், நாம் உடனடியாக அதில் இறங்கிவிடுவோம், நம்முடைய தொழிற்சாலைகள் கம்மா தூங்கிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

நம்மிடம் ஏராளமான இயற்கை வளங்கள் இருப்பதால், யாராவது இங்கு ஹோட்டல்களில் முதலீடு செய்ய விரும்பினால், நாம் அதை வரவேற்போம். நம்முடன் கூட்டு வர்த்தகம் செய்ய யார் தயாராக இருந்தாலும் நாம் அதை கவனமாக ஆராய்வோம். நமக்கு எது எப்படி இருக்கும் எப்படி போய் முடியும் என்பது நடைமுறை ரீதியாக நன்றாகவே தெரியும். ஏனெனில், மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின் எழுதிய எந்த புத்தகத்திலும் ஒரு நாடு மூலதனம் இல்லாமல், தொழில்நுட்பம்

இல்லாமல், சந்தை இல்லாமல் முன்னேறமுடியும் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கவில்லை.

இன்று யாராவது ஒரு தொழில் முனைவோர் வேறு ஏதாவது ஒரு நாட்டிலிருந்து வந்து நம்முடன் வர்த்தகம் செய்யத்தயாராக இருந்தால் அதனால் எரிச்சலடைந்து அமெரிக்கா தனது தடையை இன்னும் தீவிரப்படுத்துகிறது.

சோசலிச முகாம்களின் வீழ்ச்சியின் பின்னணியில் பார்க்கும்போது நம் வளர்ச்சிக்கு தேவையான குறிப்பிட்ட வளங்களை நாம் பெற்றிருப்பது இன்றியமையாதது; ஏனெனில் இங்கு நாம் தடுத்துப் போராடி வளர்ச்சியடைய வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். நம்முடைய பலமெல்லாம் நம்மால் சேகரிக்கப்பட்ட அறிவுச்சொத்து தான். இது நமது புரட்சி நமக்கு அளித்த வரப்பிரசாதம். நாம் தடுத்துப் போராடினால், நாம் சோசலிசத்தை காத்து அதை வளர்ச்சி பெற வைக்கலாம்; ஏனெனில் நமது அறிவியல் ஆய்வு மையங்களின் இயக்கத்தையும் அவை நமக்களித்த சாதனைகளையும் எவரும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. ஒன்றுபட்ட ஐக்கியத்துடன் இயங்கிய ஏராளமான மூளைகளின் இயக்கத்தை எவராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. நம் மக்களின் தேசாபிமான, புரட்சிகர ஆக்க சக்திக்கு எவரும் அணை போடமுடியாது.

நான் உங்களுக்கு மேலும் ஒன்றை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நமது நாட்டின் நிலைமை மோசமாக மோசமாக, கியூபாவிற்கு உலக மக்கள் அளித்து வரும் ஒருமைப்பாட்டின் குரல் ஒங்கிக் கொண்டே யிருக்கிறது.

நாம் சியாரா மாஸ்ட்ரோவில் போராடிக்கொண்டு இருந்தபோது அனைத்துலகும் நம்மைக் கைதட்டி ஆரவாரித்தது. ஆனால் வெற்றி வெறும் கைதட்டல்களை மட்டும் சார்ந்திருக்கவில்லை. சர்வதேச ஒருமைப்பாடு மிகவும் முக்கியமானது தான்; சர்வதேச மக்கள் கருத்து இன்றியமையாதது தான்; ஆனால் அன்று வெற்றி, தியாகம் செய்யத் தயாராக இருந்த நமது திறமையின் மீது மலையில் மேலும் கீழும் இறங்க நமது திறமையின் மீது, குளிருக்கு எதிராக தாக்குப்பிடிக்கக் கூடிய நமது திறமையின் மீது, புத்திசாலித்தனமாக போராடிய நமது திறமையின் மீது, பல சாதகமான காரணிகளை தன்பக்கம் கொண்டு இருந்த எதிரியை எதிர்கொண்ட நமது திறமையின் மீது தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இன்றும், நமக்கு கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும் தார்மீக அரசியல், ஒருமைப்பாடு எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், நமது வீரசாகச போராட்டத்திற்கு கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும் அனுதாபம் எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தாலும், நமது வெற்றி, நமது வேலைத் திறமையையும், தியாகம் செய்வதற்கு தயாராக நம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதிலும் தடைகளை கடந்து முன்னேற நாம் காட்டும் ஆர்வத்திலுமே உள்ளது.

நமக்கு சந்தர்ப்பமே கிடையாது என்று கூறி நம்மை ஊக்கமிழக்கச் செய்ய எதிரி எப்பொழுதுமே முயலுவான். நம்முடைய மக்களின் தைரியத்தை தகர்த்தெறிய அமெரிக்கா அனுதினமும் முயன்று கொண்டதான் இருக்கும்.

இளைஞர்களிடம் தேவையான குணாதிசயங்கள் இருக்கின்றன

நாங்கள் சில நாட்களுக்கு முன்பு சில மேனிலைப்பள்ளி மாணவர்களை சந்தித்தோம். அவர்களின் புரட்சிகர, வீரசாகச தாகம் தார்மீகக் கோபத்தை யார் பார்த்திருந்தாலும், எவ்வித வரலாற்றுச் சவாலையும் எதிர்கொள்ளத் தேவையான நியாயமான போக்கும், குணாதிசயமும் நிறையவே இந்நாட்டில் இருப்பதை புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

அச்சிறுவர்கள் ஒரு போர்க்களத்தின் நடுவில் இருப்பதாக எனக்கு தென்பட்டது. அவர்கள் தைரியத்துடன், மன உறுதியுடன், துள்ளலுடன், போர்வீரர்கள் போல இருந்தனர். இருபது வருடங்களுக்கு பின்பு இப்படிப்பட்ட போக்கை நம்மால் காண முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

என்னுடைய இந்த சந்தேகத்தை நான் அச்சிறுவர்களிடம் கூறினேன். இப்படிப்பட்ட அபரிமிதமான ஊக்கம் அசாதாரணமான கடினமான கணங்களின் போதுதான் காணப்படும்.

தேசத்தின் இருத்தலுக்கே ஆபத்து

இது ஒரு உபயோகமற்ற போராட்டம் என்று சிலர் கூறிவருகின்றனர். இப்படிப்பட்ட சந்தேகப் பேர்வழிகளுக்கு, பலகீனமானவர்களுக்கு, தடுமாற்றம் மிக்கவர்களுக்கு நமது மக்களின் ஊக்கத்தை குறைக்க முயல்பவர்களுக்கு, நமக்கென்று தேசம் என்று ஒன்று இல்லாமல் போகும் நாளில்தான் நம் நம்பிக்கைகளுக்கு சாவுமணி அடிக்க முடியும் என்று நாம் அடித்துக்கூற வேண்டும்.

மீண்டும் ஒருமுறை நம் நாட்டை அமெரிக்கா கைப்பற்றினால், அது தன் கையை விட்டு வெளியே போக எக்காரணத்திலும் அனுமதிக்காது என்பதை நான் உங்களுக்கு அறுதியிட்டு கூறுவேன். அமெரிக்க பேரரசு இருக்கும் வரை, எதிர்ப்புரட்சிவாதிகளின் ஆதரவோடு, கியூபாவை தன் காலனியாக்கும் முயற்சியை அமெரிக்கா கைவிடாது. அப்படி நேரும்பட்சத்தில் நாம் என்னவாவோம்? மற்றொரு மியாமி? இல்லை இன்னுமொரு பியூர்ட்டோ ரிகோ? கியூபாவை தான் ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அமெரிக்காவின் வரலாற்றுக் கனவு அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் மீண்டும் அதை அது வெளியே விடாது என்பது மட்டும் உறுதி.

அதனால்தான் தேசத்தை இழப்பது என்பது புரட்சியையும் சோசலிசத்தையும், இழப்பதற்கு ஒப்பானது என்று நான் கூறுகிறேன்.

நாம் பெருமைக்காக ஆசைப்படவில்லை :

நம் மக்கள் இப்பாத்திரத்தை அவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. பெரும்பலமிக்க சோவியத் யூனியனும் வலுவான சோசலிச முகாமும், உறுதியான சர்வதேச சோசலிச இயக்கமும் இருந்தபோது, நாம் அதில் மிகச் சிறிய ஒரு அங்கமாக விளங்கினோம். ஆனால் அவை விழுந்து நொறுங்கியபோது, இப்பொழுது தூக்கிச் சும்புக்கும் பெரும்சுமை நம் தோள்களின் மீது விழுந்தது. நாம் அதை எதிர்பார்த்து அதற்காக காத்திருக்கவில்லை; நம் மக்கள் 100 வருடங்களுக்கும் மேலாக நடத்தி வந்த போராட்டத்தின் விளைவுதான் இது; சுதந்திரத்திற்காக, விடுதலைக்காக, வளர்ச்சிக்காக நமது நாடு நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவுதான் இது.

இந்த மதிப்புகளை, இந்த குறிக்கோள்களை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இன்று நம் மக்களின் தலைமீது விழுந்துள்ளது. புகழுக்காக, பெருமைக்காக எதையும் செய்ய நமது நாடு தயாராக இல்லை. நாம் புகழுக்காக யாசிக்கவில்லை; வரலாறு ஒரு பிரதான பாத்திரத்தை நம்மீது திணிக்கிறது; நாம் ஒன்றுமையாக, தைரியமாக, புத்திசாலித் தனமாக களத்தில் இறங்கினால், வெற்றி உறுதி என்பதில் துளியும் சந்தேகம் கிடையாது. அமெரிக்காவினால் நம்மை பணிய வைக்கமுடியாது - நம்நாட்டில் தன்னுடைய உன்னத லட்சியத்தை காக்க போராடிக் கொண்டிருக்கும் புரட்சிவாதிகளில் கடைசி நபர் இருக்கும் வரை இது சாத்தியமே இல்லை.

இது இதற்கு முன்பு அவர்கள் வேறெங்கும் சந்தித்த அனுபவங்களை போல இருக்காது. இங்கு இருப்பது லட்சக்கணக்கான ஆண்களும், பெண்களும். இவர்கள் தங்களின் மனித மேன்மையை ஏற்கனவே நிரூபித்து விட்டவர்கள். போராடத் தயாராக இருக்கும் இம்மக்களை தோற்கடிப்பது கடினமான காரியம். அரைகுறை சண்டைகள் இனியும் கிடையாது; அமெரிக்காவினால் எங்களை அடிபணிய வைக்க முடியாது.

முதலாளித்துவத்தின் உண்மையான முகம்

நாம் மீண்டும் ஒரு காலனியாக மாட்டோம்; முதலாளித்துவத்திற்கு திரும்பிப் போவது என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. முதலாளித்துவம் என்றால் என்ன என்பதை உலகம் நமக்கு சுற்றுக் கொடுத்துள்ளது. அமெரிக்காவில் கோடீஸ்வரர்கள் பவனி வந்து கொண்டிருக்கும் அதே பகுதிகளில், தெருவில் பிச்சைக்காரர்கள் தூங்கிக்கொண்டு இருப்பது நாடறிந்த கதை. இதுதவிர அங்கு நிலவும் நியாயமின்மை சமமாக நடத்தப்படாமை போன்றவையையும் நாம் நன்கு அறிவோம். நமக்காக காத்திருக்கும் முதலாளித்துவம் எப்படிப் பட்டது தெரியுமா? ப்யூர்ட்டோ ரிகோ, ஹாய்ட்டி, டொமினிகன் ரிபப்ளிக் அல்லது மத்திய தென்அமெரிக்க நாடுகளில் நடைமுறையில் இருக்கும் முதலாளித்துவம் தான். அங்கு இன்று 3 கோடி வீடற்ற குழந்தைகள் உள்ளனர். இது ஏழைகளுக்கான, சூதாடிகளுக்கான, பெண்களுக்கு எதிரானவர்களுக்கான,

உறைவிடம் அற்று அலையும் லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கான முதலாளித்துவமாகும்.

90 சதவீதத்துக்கும் அதிகமான வீடுகளுக்கு மின்சக்தி அளித்திருக்கும் இந்நாட்டின் மீது ஆக்கிரமிப்பு படைகளை அனுப்பும் போது, அமெரிக்கா, எண்ணெய் வளத்தை இங்கு வந்து கொட்ட துடிக்கப்போவதில்லை. புரட்சிக்கு முன்பு இப்பொழுது இருந்ததில் பாதிக்கும் குறைவான வீடுகளே இருந்தன. அதிலும் மின்சக்தி பெற்றிருந்தவை மிகவும் குறைவே.

இந்நாட்டிற்கு எவரும் பெட்ரோலியத்தையோ எண்ணெயையோ கொடுக்க முன்வரப்போவதில்லை; எவரும் ரொட்டியையோ, உணவுப் பொருளையோ, மருந்துகளையோ கொடுக்க முன்வரப் போவதில்லை. குறிப்பாக அமெரிக்கா.

அமெரிக்கா பனாமாவை ஆக்கிரமித்தது போல பல நாடுகளை ஆக்கிரமித்து உள்ளது. ஆனால் பின்னர் அந்நாடுகளுக்கு அது எவ்வித உதவியும் செய்ய முன்வருவதில்லை. நிகரருவாவில் ஒரு அசிங்கமான போரை இது நடத்தியது. இன்று அதற்கு எந்த உதவியையும் அது செய்வதில்லை. நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இக்கணத்தில் அது அகதிகள் முகாம்களை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது; ஆனால் பொருளாதாரத் தடையால் கடுமையாக அவதிப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கும் ஹாய்ட்டி மக்களுக்கு ஒரு சில படகுகளில் உணவு அனுப்ப அது தயாராக இல்லை.

நாம் வருங்காலத்தை வார்த்தெடுப்போம்

நமக்கு வருங்காலத்தில் என்ன தேவையோ அதை நாமே நம் கையால், நம் வேர்வையையும் இரத்தத்தையும் சிந்தி நம் அறிவுத் திறமையால் வார்த்தெடுப்போம். நம்மால் பல விஷயங்களை செய்ய முடியும்; நம்மால் வெகுதூரம் போக முடியும். ஏனெனில் பிறரிடம் இல்லாதது நம்மிடம் இருக்கிறது; அது தான், நாம் சமுதாயத்தில் இதுவரை சேர்த்துள்ள திறமை வளம்; அறிவுச் சொத்து. நம்மிடம் இருப்பவைகளைக் கொண்டு, நமக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் நாம் சாதிக்கலாம்.

வேளாண்மையில் ஈடுபட ஒரு மக்கள் கூட்டம் போவதைப் பார்க்கும்போது, கட்டிட வேலையில் ஈடுபட ஒரு மக்கள் கூட்டம் போவதைப் பார்க்கும்போது, ஒரு நாளைக்கு 10, 11, 12, 13, 14 மணி நேரம் மக்கள் வேலை செய்வதைப் பார்க்கும்போது நமக்கு இது கலபமானதாகவே தெரிகிறது. இப்படி வேலை செய்தால் நம்மிடம் இருக்கும் வளத்தை வைத்துக்கொண்டு நாம் வெகுதூரம் போகலாம். நமக்கு எவரும் எதையும் தரவேண்டியது இல்லை. பிறரின் ரொட்டியைச் சார்ந்து வாழும் காலம் நமக்கு ஒருபோதும் வராது. அதுவும் அமெரிக்காவிடம் கையேந்தி நிற்கும் காலம் வரவே வராது. மிச்சம்மீதியை

பொறுக்குவது சிலருக்கு பழக்கமான ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் நம் மக்கள், நமது புரட்சியாளர்கள் ஒருபோதும் இந்த ஈனத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். மக்களையும் கட்சியையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிற நமக்கு தெரியும், இப்போராட்டத்தில் நமக்கு பங்கு என்ன என்பது.

தேசாபிமானிகளும், புரட்சியாளர்களும்

நமக்கு தெரியும் நமது ஆசான்கள் யார், நமக்கு வழி காட்டியவர்கள் யார் என்பது. செஸ்பிடஸ் தனது வேலையை தூக்கியெறியவில்லை அக்ரமான்ட்டே தனது வேலையை விட்டு ஓடவில்லை அதேபோலத்தான் மாக்ரிமோ கோம்சும், மாசியோவும் மார்ட்டியும். இவர்கள் அனைவருமே சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் கொல்லப்பட்டனர்; ஒரு சில தலைவர்களே தப்பிப் பிழைத்தனர்.

நம்மிடம் நமக்கு வழிகாட்டியவர்கள் மட்டும் இருக்கவில்லை; காலனி நாடுகளிலும், நவ காலனி நாடுகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் இருக்கும்வரை தங்களது நிலத்தில் உறுதியாக இருந்திருக்கின்றனர் தன் நாட்டுக்காக, தன் மக்களுக்காக மட்டுமல்லாது; பிற நாட்டிற்காகவும், பிற மக்களுக்காகவும் உயிர்த்த உத்தமர்கள் பலரையும் நம் நாடு பெற்றிருந்தது. நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு கியூப்ப் புரட்சியாளருக்கும் நாம் பொறுப்பேற்கிறோம். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன பொறுப்பு அளிக்கவேண்டும் என்பதை நாம் அறிவோம். நாம் செய்யத் துணியாத ஒன்றை அவர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்ப்பதில்லை; "வெற்றி நமதே" என்றும் "புரட்சி ஒங்குக" என்றும் நாம் கூச்சலிடும் போது, நாம் இறக்க நேரிட்டால், நம் மக்களின் கூடவே இறப்போம்; நாம் மடிய நேரிட்டால், ஒன்றாகவே மடிவோம் என்ற அசைக்க முடியாத உறுதியுடனேயே குரல் எழுப்புகிறோம்.

நமது புரட்சிகர மக்களின் ஊடே எந்த அடிமையையும் அமெரிக்காவினால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஒட்டுண்ணிகள் ஒரு சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ஒட்டுண்ணிகளாக இருக்கமுடியாது; ஒரு நாட்டை, சுதந்திரத்தை, நேர்மையை ஒட்டுண்ணிகளால் பாதுகாக்க முடியாது. தேசாபிமானிகளாலும், புரட்சியாளர்களாலும், தைரியமான ஆண்களாலும், பெண்களாலும் தான் காக்க முடியும். நான் மீண்டும் கூறுகிறேன். தேசாபிமான, புரட்சிகர மக்களை எவராலும் வெல்ல முடியாது.

நான் அம்மாணவர்களிடம் கூறியதைப் போல, உங்களிடமும் கூறுகிறேன், நாம் தடைகளை வெற்றிகரமாக கடந்து விடுவோம்; அனைத்து பிரச்சனைகளையும் தூசென துடைத்தெறிவோம் நாம் அவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளவில்லை, எதிர்கொள்கிறோம். உதாரணத்திற்கு, நாட்டு பாதுகாப்பை கூறலாம்.

தேசத்திற்கு ஒரு சோதனை

நமது பிரச்சனை வெறும் எரிபொருள் உபகரணங்கள், கச்சாப் பொருட்கள் மட்டும் குறித்ததல்ல, நமது பிரச்சனை பலசாலியாக விளங்குவதும், அமெரிக்கா நம்மை தாக்கும் பட்சத்தில் அதுநினைத்துப் பார்க்கமுடியாத ஒரு விலையை அது அளிக்க நிர்ப்பந்திப்பதும் தான். நாம் சுலபமாக இரையாவோம் என்று அது நினைக்கும் பட்சத்தில், ஏதாவது ஒருசிறிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் அதை வைத்து நம்மைத் தாக்க தயங்காது. ஆனால் நாம், கோட்டை கொத்தளங்களை நிர்மாணிப்பதையும், பாதுகாப்பிடங்களை கட்டி எழுப்புவதையும், சுரங்கங்கள் தோண்டுவதையும், போராட்டத்திற்கு மக்களை தயார் செய்வதையும் ஒரு நிமிடம் கூட கைவிடவில்லை.

இது நான் சமீப காலமாக குறிப்பிடுவது போல, ஒரு தேசத்திற்கான வழக்கு. ஒரு சோதனை, நாம் இதற்கு உதவிசெய்ய அறிவியலறிஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், தொழில் நுட்ப வாதிகள், பொறியியலாளர்கள் போன்ற அனைவரின் திறமையையும் ஐக்கியப்படுத்தியுள்ளோம். போராட, நமது நாட்டை பாதுகாக்க இதற்கு முன் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவில், அனைத்து திறமைகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துள்ளது. இந்த திறமைக் குவிப்பு 10 மடங்கு, 20 மடங்கு, ஏன் 100 மடங்குகூட பெருகும்.

நமது நாடு, நமதுபுரட்சி, நமது சோசலிசம் இன்று ஒரு வலுவான ஐக்கியம் மிகுந்த ஒரு கட்சியைக் கொண்டுள்ளது; இதனிடம் ஒரு திறமையான இளைய கம்யூனிசக் குழு இருக்கிறது. இதனிடம் வெல்லமுடியாத ராணுவமும் மக்களும் உள்ளனர்.

பகுத்தறிவான சக்தி உபயோகம்

நாம் பெரும் தடைகளை எதிர்கொள்ள தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம். 1992ல் மூன்று டன் பெட்ரோலியம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில், ஒரு டன் இருக்குமெனில் நாம் அதை வைத்து சமாளிப்போம்; வேளாண்மையில் எரிபொருள் பற்றாக் குறையால் மேலும் எடுத்துகளை பூட்டவேண்டியிருந்தால் அதற்கும் அஞ்சாமல் இருப்போம்.

நாம் மின்சக்தி குறித்து மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் இதுதான் மிக முக்கியமான நுகர்வோரின் எரிபொருளாகும்.

அதுபோல போக்குவரத்தை பொறுத்த வரையும் நாம் நம் வயிற்றை சுருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். நாம் மிதிவண்டியை மேலும் சார்ந்திருக்க வேண்டும்; மேலும் மிதிவண்டிகளை நாம் உற்பத்தி செய்யவேண்டும். நாம் இப்பொழுது உபயோகித்துக் கொண்டு இருக்கும் லாரிகளுக்கு பதிலாக மூன்று சக்கர வண்டிகளை பயன்படுத்தவேண்டும். தற்போது நாம் வாங்கியிருக்கும் 60,000 மூன்று சக்கர வண்டிகளை, பல சரக்கு போன்ற பொருட்களை எடுத்து செல்ல உபயோகிக்க வேண்டும்.

நாம் இப்பொழுது 10 லட்சம் மிதிவண்டிகளை வாங்கி உள்ளோம். அடுத்த வருடத்திற்குள் நாம் உற்பத்தி செய்ய போவதையும் சேர்த்து இன்னும் ஒரு 10 லட்சம் இருக்கும். உட்பகுதிகளில் உள்ள நகரங்களில் பல இன்று டாக்சிகளுக்கு பதிலாக குதிரை வண்டிகளும், ரிக்ஷாக்களும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

நமக்கு முன்பு கிடைத்துக்கொண்டிருந்த மூன்று டன் எண்ணெய்க்கு பதிலாக, நமக்கு இனி கிடைக்கவிருக்கும் ஒரு டன் எண்ணெயின் ஒவ்வொரு துளியையும் எவ்வாறு உபயோகிப்பது என்பதுதான் இப்பொழுது நம் பிரச்சனை. போக்குவரத்திற்கு எவ்வளவு? மின்சக்திக்கு எவ்வளவு? வேளாண்மைக்கு எவ்வளவு? பிற அத்தியாவசிய தொழிற்சாலைகளுக்கு எவ்வளவு? என்று எப்படி பிரிப்பது? ஒரு சில துறைகள் எரிபொருளைப் பொறுத்தவரை சுயபூர்த்தி நிலையை அடைந்து இருக்கும் விதத்தில் உருவாக்க சிறப்பு நிர்வாக திட்டங்களையும் நாம் உருவாக்கி வருகிறோம்.

உதாரணமாக, நிக்கல் உற்பத்தி உறுதிசெய்ய, நிக்கல் தொழிற்சாலை, தனது உற்பத்தி மற்றும் ஏற்றுமதிக்கு செலவு பண்ணுவதோடு, எரிபொருளுக்கும் நிதியளிக்கவேண்டும்; சர்வதேச சுற்றுலா தனது எரிபொருளுக்கான நிதியை அந்நியச் செலாவணியில் அளிக்கவேண்டும்; அதுபோல அன்ட்லானா போன்ற பெரும் தொழிற்சாலைகள் தங்களது எரிபொருளுக்கான நிதியை அவர்களே அளிக்கவேண்டும்.

இத்தகைய சூழலில் சில நடவடிக்கைகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படவேண்டும் என்பது குறித்து கூறத்தேவையில்லை. உணவு உற்பத்தி அதில் முதலிடம் பெறுகிறது.

அதனால்தான் டிராக்டர்களை எவ்வாறு உபயோகிப்பது என்பது குறித்து நாம் விரிவாக விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அறுவடை இயந்திரங்களை உபயோகிக்கலாமா, பலமுனைக் கலப்பைகளை உபயோகிக்கலாமா, மனித கால் நடைகள் உழைப்பை நாடலாமா என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கரும்பு அறுவடையைப் பொறுத்தவரை அறுவடை இயந்திரங்கள் சிறந்தவை எனப்படுகிறது. ஏனெனில் அதற்கு ஆகும் செலவு, கரும்பு அறுவடை செய்பவர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு உணவு உறைவிடம் அளித்து பராமரிக்கும் செலவைவிட குறைவாக இருப்பதுதான்.

வேளாண்மை பொறுத்தவரை, நிலத்தை உழ அதற்கு டிராக்டர்கள் தேவைப்படுகிறது. ஏனெனில், நீர்ப்பாசனத் திட்டம் வேலை செய்ய இது இன்றியமையாதது. உதாரணமாக, நீர்ப்பாசன வசதி செய்யப்பட்ட 33 ஏக்கர் நிலத்தில் 30 லட்சம் பவுண்ட் வாழைப்பழம் அறுவடை செய்யலாம்; ஆனால் நீர்ப்பாசன வசதி இல்லாமல் இருக்கும்பட்சத்தில், அதில் 10இல் ஒரு பங்கு அறுவடைதான் இருக்கும். இந்த நீர்ப்பாசனத்திற்கு எரிபொருள் தேவை என்பதை நாம் இங்கு நினைவில்

கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு துளியையும் எப்படி உபயோகிக்கவேண்டும் என்பது குறித்த அதிவல்லுனர்களாக நாம் மாற வேண்டும்.

அறிவியல் ஆய்வுகள் நிறுத்தப்படக்கூடாது; உயிர்தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சிகள் தொடரவேண்டும்; மருத்துவ உபகரண உற்பத்திகள் நிறுத்தப்படக்கூடாது; சுற்றுலாத் தொழில் பாதிக்கப்படக் கூடாது; இவ்வாறு அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

எதைக் குறைக்கலாம், எதைக் குறைக்கக்கூடாது, எதை குறைக்கமுடியும், எதைக் குறைக்க முடியாது என்பது குறித்து நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும்.

சாண்டியாகோவிலுள்ள நெசவுத்தொழிற்சாலை மக்கள் ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணமாக திகழ்வதை நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு கச்சாப் பொருட்கள் கிடைக்காததால், இன்று வேளாண்மை உட்பட 20 வேறுபட்ட தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

அடுத்த வருடத்திற்கு எவ்வளவு பருத்தி நமக்கு கிடைக்கும்? நாம் ஓரிரண்டு, சில வருடங்களுக்கு, ஏன் நான்கைந்து வருடங்களுக்கு கூட துணி பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. நமது பெண்மணிகள் பீரோக்களை திறந்து இந்த ஆடைகள் நமக்கு நாலைந்து வருடங்கள் வருமா என்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். வருமா? வராது? நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்கு எவ்வளவு ஆடைகள் தேவை, அவை எவ்வளவு வருடம் தாங்கும் என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். உணவும் மருந்துகளும் உத்திரவாதம் அளிக்கப்படுவது போன்று காலணிகளும் உத்திரவாதம் அளிக்கப்படவேண்டும்.

கடந்த ஒரு வருடத்தில் இந்த சம்மேளனத்தில் 34000 கட்டுரைகளும், 40000 தீர்வுகளும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மை இந்த இயக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், வலிமையையும் காட்டுகிறது. பல முக்கியமான நபர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், விருந்தினர்கள் ஆகியோருடன் பேசும்போது ஒரு மனித எறும்பு மலையே களத்தில் இறங்கியிருப்பதாக குறிப்பிடுவது வழக்கம். அதில் பயிற்சி பெற்ற தொழிலாளர்கள், பொறியியலாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், இல்லத்தரசிகள் ஆகியோர் தங்களது அறிவையும், வேலைத்திறமையையும், இக்கடினமான காலகட்டத்தில், நாட்டின் பிரச்சனைகளை தீர்க்க முயலுவதில் அர்ப்பணித்துள்ளனர்.

இதில் பங்குபெற சந்தர்ப்பம் கிடைத்த ஒவ்வொருவரும், அது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தபோதிலும், மறக்கமுடியாத ஒரு தாக்கத்தை அதிலிருந்து பெற்றுள்ளனர்.

நான் முன்பே கூறியபடி இதை வார்த்தைகளால் வர்ணிப்பது மிகவும் கடினமான காரியம்.

குறிப்பிடத்தக்க வேலைக்காக அங்கீகாரங்களும், கௌரவங்களும் பிற பாராட்டுகளும் பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கில் அடங்காது.

இதில் ஏதாவது ஒரு வழியில் தங்களது பங்களிப்பை அளித்துள்ள மக்கள் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கில் உள்ளனர்.

உலகில் வேறு எங்கும் இப்படிப்பட்ட ஊக்கமிக்க முயற்சி நடைபெற்றிருக்குமா என்று கற்பனை செய்வதுகூட கடினமான காரியம் என்று ஒருவர் கூறினார். இவ்வளவு குறைந்த காலகட்டத்தில் வேறு எந்த நாடும் இவ்வளவு கடினமான பணியை மேற்கொண்டிருக்காது. முதலாளித்துவத்தில் இதை கற்பனை செய்யக்கூட முடியாது. குறிப்பாக இக்கட்டான இக்காலகட்டத்தில் நம்மக்கள் அளித்த கூட்டுறவும் ஒற்றுமையும் வேறு எங்கும் எதிர்பார்க்க இயலாது.

சோசலிசத்தை எப்படி உருவாக்கவேண்டும் என்பதற்கு இது ஒரு சிறந்த உதாரணம். இதர சமுதாய அமைப்புகளைவிட சோசலிசம் எவ்வளவு உயர்ந்தது என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல நிரூபணம். ஏனெனில் முதலாளித்துவ நாடுகளில் எங்கு நோக்கினும் நாம் காணுவது அபரிமிதமான சுயநலம், பயங்கரமான போட்டி, தீர்க்கமுடியாத பேராசைகள், பணம் மற்றும் செல்வக் குவிப்பு போன்றவை மட்டுமே.

ஓர் இல்லத்தரசி கூறுகிறார் தான் இதைப் பணத்திற்காக செய்யவில்லை என்று. நீங்கள் புரட்சிக்காக செய்தது போல, இந்நாட்டிற்காக உழைத்த ஒவ்வொருவரும் இதைத்தான் கூறுகின்றனர்.

நாங்கள் இதற்காக உங்களுக்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறோம்? நீங்கள் உருவாக்கிய கண்டுபிடிப்புகள், ஆய்வுகள் ஆகியவற்றிற்கு என்ன விலை கொடுக்கமுடியும்? ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும் இத்தகைய மனோபாவத்தை வேறு எந்த சமுதாய அமைப்பால் உருவாக்க முடியும்? முதலாளித்துவத்தால் முடியுமா?

அறிவியல் செயல்பாட்டில் தொய்வு

சோசலிசம் இதையே எல்லா இடத்திலும் செய்து இருந்திருந்தால், நாம் இப்பொழுது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் கசப்பான அனுபவங்கள் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்காது என்று நான் நம்புகிறேன். சோசலிசத்தின் பிரச்சனைகளில் அது அறிவியல் தொழில்நுட்ப கண்ணோட்டத்தில் மிகவும் பின்தங்கியிருப்பதும் ஒன்று. அவர்கள் ஆராய்ச்சிகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டனர் என்று இதற்குப் பொருளல்ல; அவர்கள் ஏராளமான பணத்தை இதில் கொட்டி, பெரும் வெற்றிகளையும் ஈட்டியுள்ளனர். அதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத சில சாதனைகளும் அடங்கும். உதாரணமாக இரண்டாம் உலகப்போரின் முடிவில் சோவியத் யூனியன் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டிருந்தது; அதே சமயம் அமெரிக்க ஒரு கடையாணியைக் கூட இழக்காமல், பெரும் தங்கத்தை சேகரித்துக்கொண்டது. ஆனால் அதற்குப் பிறகு சோவியத் யூனியன் அணுவியல் துறையிலும், விண்ணியல் துறையிலும் நிகழ்த்திய சாதனைகள் அசாதாரணமானவை. அதற்கு சோவியத் யூனியன் அமெரிக்கா எடுத்துக்கொண்ட வருடங்களில் ஐந்தில் ஒரு பங்கைக்கூட எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

அனைத்திற்கும் மேலாக, அமெரிக்காவிற்கு இணையான பாதுகாப்பு அம்சத்தை சோவியத் யூனியன் கட்டியெழுப்பிய செயலானது, சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் ஒரு மாபெரும் சாதனையாகும். செம்மையான அறிவியல் செயல்பாடு மிகவும் இன்றியமையாதது என்பது இதில் இருந்து புலனாகும்.

ஆனால் சோவியத் யூனியன் இதே கண்ணோட்டத்தை பிற துறைகளிலும் புகுத்தியிருக்கும் பட்சத்தில், நாட்டின் பிரச்சனைகள் அனைத்தையும் தீர்க்க மக்களின் திறமையை உபயோகித்திருக்கும் பட்சத்தில், பனிப்போரின் போது அமெரிக்கா சாதகமான அம்சங்களை பெற்றிருந்தபோதிலும், தொழில்நுட்ப நோக்கில் சோவியத் யூனியன் இப்போட்டியில் தோல்வியடைந்திருக்காது.

சோவியத் யூனியனைப் போன்ற வாய்ப்பு பெறாமலிருந்த பிற சோசலிச நாடுகள் பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. சோவியத் ஆய்வு மையங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாதனைகள் பிற முதலாளித்துவ நாடுகளில் தான் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் இவை அரசியல் பிரச்சனைகள். என்பார்வையில், பொருளாதாரம், உற்பத்தி ஆகிய துறைகளில் அறிவியல் தொழில்நுட்ப செயல்பாடு, அது அடைந்திருக்க வேண்டிய முக்கியத்துவத்தை பெற்றிருக்கவில்லை.

சீர்திருத்த திட்டங்கள் குறைகூற முடியாதவை

சோவியத் யூனியனில் கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் மேம்பாடுகள் குறித்த பேச்சு எழும்போது, அவற்றில் சில மறுத்துக்கூடமுடியாத அளவு சிறப்பானவை என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். உதாரணமாக நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி குறித்து எடுத்த முடிவுகளும் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட அசாதாரணமான முன்னேற்றங்களும். வருடத்திற்கு 630 மில்லியன் டன் பெட்ரோலியத்தை உற்பத்திசெய்த நாடு, வருடத்திற்கு 700 பில்லியன் கியூபிக் மீட்டர் எரிவாயு உற்பத்தி செய்த நாடு, மாபெரும் நீர்மின்சார, அனல்மின்சார, அணுமின்சார திட்டங்களை உருவாக்கிய நாடு, பல்லாயிரக்கணக்கான கிலோமீட்டர் பெட்ரோலிய எரிவாயு குழாய்களை நிர்மாணித்த நாடு, வருடத்திற்கு 140 மில்லியன் டன் சிமெண்டையும், 150 மில்லியன் டன் எஃகையும் உற்பத்தி செய்த நாடு, இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு உள்ளாக இரண்டுமுறை முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டது என்ற உண்மையை மறக்கவேண்டாம். இது ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுச் சாதனை. இதை எவரும் மறுக்கமுடியாது; கேள்வி கேட்க முடியாது. சந்தைப் பொருளாதாரம் பற்றி அப்பொழுது பேச்சே கிடையாது.

தீவிர பொருளாதார வளர்ச்சி மூலமும், அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை துரிதப்படுத்தியதன் மூலமும் முன்னேற திட்டப்பட்ட திட்டம் குறைகூற முடியாத ஒன்றாகும். ஆனால் அப்போது சந்தைப் பொருளாதாரம் குறித்த பேச்சு இல்லை; முதலாளித்துவம் குறித்த

பேச்சு இல்லை; சோவியத் யூனியனின் இன்றைய சோகத்திற்கு தங்களது பங்களிப்பை செய்த கருத்துக்கள் குறித்து பேச்சு இல்லை.

அறிவியல் தொழில்நுட்ப சாதனைகளின் நடைமுறை உபயோகத்தை துரிதப்படுத்தும் திட்டம் உண்மையிலேயே மிகத்தெளிவான சிறந்த திட்டமாகும். ஏனெனில் சோவியத் அரசு குறித்து நாம் நன்றாகவே அறிவோம்; அதைக் கண்கூடாக பார்த்தவர்கள் நாம்; அதனுடன் தோளோடு தோளாக நின்று உழைத்தவர்கள் நாம்; அவர்கள் இயந்திரங்களின் உதவியோடு கட்டிட வேலையையும் செய்தவர்கள் நாம்; ஆனால் அவை மிக அதிகமான எரிபொருளை சாப்பிடக்கூடியவையாக அமைந்து இருந்தன. ZIL-130 என்ற லாரி 1 காலன் பெட்ரோலுக்கு ஏழு, எட்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் தான் செல்லும். கிரான் VI என்ற பஸ் ஆறு கி.மீ. தான் செல்லும் - அதனால் தான் அதற்கு கிரான் VI என்ற பெயரோ? - இவை நம் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. இது மாபெரும் இழப்பாகும். இது ஒரு தொழில்நுட்ப சீரழிவாகும்.

தேவைக்கு மேல் மூன்று மடங்கு எஃகை ஒரு வாகனத்திற்கு உபயோகிப்பது தொழில்நுட்ப சீரழிவுதான். நாம் வெகுகாலம் சோவியத் விமானங்களைத்தான் உபயோகித்து வந்துள்ளோம். அவை மிகவும் பாதுகாப்பானவை. ஆனால் இவை ஏராளமான எரிபொருளை வீணாக்குகின்றன. இது தொழில் நுட்ப பின்னடைவைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது என்பது உண்மை.

சிலசமயம் இத்தகைய தொழில்நுட்ப பின்னடைவுகள் ராணுவத் துறையிலும் தலைகாட்டுகின்றன. 500 கி.மீ. தூரம் செல்லக்கூடிய ஒரு போர் விமானம் 150 அல்லது 200 கி.மீ. போகக்கூடிய போர்விமானம் போன்றதல்ல; அது எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தபோதிலும்.

இது அறிவியல் தொழில் நுட்ப சாதனைகளின் நடைமுறைப்படுத்துதல்களில் உள்ள பின்னடைவைத்தான் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அது சோவியத் ஆய்வு மையங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாக இருந்தாலும் சரி, பிறநாட்டு ஆய்வு மையங்களில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டவையாக இருந்தாலும் சரி அவை உற்பத்தியிலும், வேலைத் தரத்திலும் தங்களுடைய தாக்கத்தை பதித்துள்ளன. உற்பத்தித் துறைகளில் ஏற்பட்ட சாதனைகள், அவற்றின் நடைமுறைச் செயல்பாட்டில் ஏற்பட்ட பின்னடைவால் வெகுவாக வீணடிக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்தகைய தவறுகளை வரலாற்று ரீதியாக அலகவதற்கான தருணம் இதுவல்ல. ZIL - 130 லாரி உபயோகிக்கும் எரிபொருள் அளவை ஒருவர் பார்க்கும்போது, பெட்ரோலியத்தை வைத்து வேறு எதுவும் செய்யமுடியாததால் அதை எப்படியாவது உபயோகித்து தீர்க்க, இத்தகைய வாகனங்களை உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதுபோல தோன்றும்.

அதனால்தான் நான் முன்பிருந்தே கூறிவருகிறேன், மாறுதல்கள் குறித்துபேசும்போது, அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தின் நடைமுறை

உபயோகத்திற்கு அதிக ஆதரவு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று; நம் பார்வையில் இதை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

நான் இங்கு அரசியல் பிரச்சனைகள் குறித்து பேசப்போவதில்லை. நான் தொழில்நுட்ப பிரச்சனைகளை குறித்து பேசப்போகிறேன். ஏனெனில் நாம் இங்கு விவாதித்துக்கொண்டிருப்பது அறிவியல் தொழில் நுட்ப செயல்பாட்டை துரிதப்படுத்துவது குறித்த விஷயங்களையே.

முந்தைய தவறுகள்

கியூபாவில் புரட்சி துவங்கியபோது, இன்று நாம் உள்ள நிலை குறித்து எவரும் நினைத்துக்கூட பார்த்திருக்க முடியாது. நாம் சில காலத்தை இழந்துவிட்டோம். நமது பல்கலைக்கழக பட்டங்களுக்கும் பதக்கங்களுக்கும் ஒரு பயங்கர ஆர்வம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஒருவேளை நமக்கு தேவையான அனைத்தும் வெளியில் இருந்து வரும் என்று நாம் நினைத்திருக்கக்கூடும். அனைத்தும் சோவியத் யூனியனிடம் இருந்து கிடைக்கும் என்று நம்பியிருக்கக்கூடும். ஆயிரக்கணக்கான நமது இளைஞர்கள் இத்தகைய அறிவியல் பட்டங்களைப் பெறுவதற்காக தங்களது சக்தியையும் நேரத்தையும் செலவழித்துக் கொண்டிருந்தனர்; அவர்கள், அவை நமது தேவைக்கு ஏற்றதாக உள்ளதா, நமது பிரச்சனைகளைக் களைய உதவுமா என்பதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் இருந்துவிட்டனர்.

நமது அறிவியல் பட்டங்கள் பெருகின; பல்கிப் பெருகின. நமதுநாட்டின் பிரச்சனைகளைக் களைய தங்கள் எண்ணத்தை செலுத்த வேண்டிய பொறியியலாளர்களும், தொழில் நுட்பவியலாளர்களும், இப்படி பட்டங்கள் பின்னால் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். இதனால் நான் அறிவியல் பட்டங்களை மதிக்கவில்லை என்று நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. நாம் வேறு மாற்று வழிகளையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, மருத்துவத் துறையில் உள்ளதுபோல முதல் நிலை, இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம் நிலை சிறப்பறிவு பெறுதல் சீர்செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். நாம் அந்த வழியைப் பின்பற்றவில்லை. அறிவியலைப் பொறுத்தவரை நாம் சோவியத் யூனியனை அப்படியே பின்பற்றிவிட்டோம். நாம் முனைவர் பட்டங்களைக் கூட அவர்களிடம் இருந்து அப்படியே பின்பற்றிவிட்டோம். நான் இவ்வாறு கூறுவதை இங்குள்ள முனைவர்கள் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. இங்கு உங்களில் பலர் முனைவர்களாக இருப்பீர்கள் என்பது எனக்கு தெரியும்.

பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு

நமது அறிவியலறிஞர்கள், நமது தொழில் நுட்பவாதிகள், நமது ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆகியோரின் திறமையை ஊக்குவிக்க நாம் நமக்குகந்த வடிவங்களை உருவாக்க வேண்டும்.

நாம் கணிசமான காலத்தை வீணடித்து விட்டோம் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. நாம் ஏற்கனவே பிரச்சனைகளை களைவதில் ஈடுபடத்துவங்கி விட்டோம். கடந்த 10 ஆண்டுகளாக இது நடைபெற்று வருகிறது என்று நான் கூறுவேன். அறிவியல் துறையில் நாம் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளோம். நாம் மாறப்பட்ட ஒரு கொள்கையை இப்பொழுது பின்பற்றி வருகிறோம்.

மிகத் திறமை வாய்ந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள்கூட அறிவியல் மையங்களுக்கு போக தயக்கம் காட்டிய காலம் ஒன்றிருந்தது. அறிவியல் அந்தஅளவு குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அவர்களை வேறு எங்கும் அனுப்பப்படமுடியாத பட்சத்தில், அறிவியல் ஆய்வு மையங்களுக்கு அனுப்பினோம். இதனால்தான் பின்னர், சரியான, திறமையான, மக்களை ஆய்வு மையங்களுக்கு அனுப்ப நாம் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. நாம் இதைத்தவிர வேறு சில நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டியிருந்தது. தொடர்ந்து பல்வேறு அறிவியல் துறைகளில் பட்டம் பெற்று இளைஞர்கள் வெளிவந்து கொண்டே இருந்ததால், நாம் புதிய ஆய்வு மையங்கள் திறக்கப்படும்வரை காத்திருக்காது, ஒரு அறிவியலறிஞர்கள் கூட்டத்தை ஒதுக்கிவைக்க நேரிட்டது.

நாம் இப்போது விரைவாக ஆய்வு மையங்களையும் தொழில்நுட்ப மையங்களையும் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்காக அறிவியலறிஞர்களை வீணாக காத்து வைத்திருக்க தேவையில்லை. ஒவ்வொரு அறிவியலறிஞரின் பக்கத்திலும் நாம் ஒருஇளம் அறிவியலறிஞனை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த சீரமைப்பு செயல் நிறைவடைந்ததும், அறிவியல் ஆய்வில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்படப் போவது உறுதி.

இது கொள்கை குறித்த கேள்வியாகும். முதலாளித்துவ நாடாயினும் சரி, சோசலிச நாடாயினும் சரி, அறிவியலை மறப்பது அல்லது அதை ஒதுக்குவது என்பது மாபெரும் தவறாகும்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, புரட்சியின் துவக்க கட்டத்திலிருந்தே அறிவியலின் முக்கியத்துவம் குறித்து நாம் புரிந்து கொண்டிருந்தோம்; ஆனால் அப்போது நம்மிடம் அறிவியலறிஞர்கள் தான் இல்லை. நாம் முதலிலேயே ஆய்வு மையங்கள் நிறுவத்துவங்கி விட்டோம்; ஆனால் அதை நிர்வகிக்க தேவையான நிபுணர்கள் நம்மிடம் இல்லாமல் இருந்தனர். அச்சமயத்தில் அறிவியல் ஆய்வு மையங்கள் எப்படி இயங்க வேண்டும் என்பது குறித்த தெளிவான கருத்து இல்லாமல் இருந்ததால், நான் முன்பு குறிப்பிட்ட போக்குகள் வளர்ந்தன. ஒரு பட்டத்தை பெறும் இடமாக ஆய்வு மையங்கள் விளங்கின. அறிவியல் குறித்த, அதன் முக்கியத்துவம் குறித்த தெளிவான கருத்துக்கள் நிலவிய அதே சமயத்தில், அங்கு வளர்ச்சியில் அடிப்படை காரணியாக இது விளங்கும் விதத்தில் அதை செயல்படுத்துவதில் தவறுகளும் தோல்விகளும் நிலவின.

நான் இப்பொழுது வேறு ஒன்றையும் நினைவு கூறுகிறேன், அறிவியல் குறித்த கருத்து மார்க்சிய - லெனினிய சித்தாந்தத்தில்

உள்ளடங்கியே இருந்தது; ஏனெனில் மார்க்சின் சிந்தனை அறிவியலோடு தொடர்புடையதாக இல்லாமல் இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், அது முழுமையாக உருவாகியிருந்திருக்காது. இது தவிர, மார்க்ஸ் சோசலிச கருத்தை வளர்ச்சிபெறாத, மூன்றாம் உலக நாட்டுப் பின்னணியில் உருவாக்கவில்லை. மிக முன்னேறிய நாடுகளின் பின்னணியில் உருவாக்கி இருந்தார். அவர் எல்லையற்ற வளங்களை பெறுவதற்கான சக்தி பெற்ற ஒன்றாக அறிவியலைக் கண்டார்.

அச்சமயத்தில் மார்க்சியர்கள், மால்தூசியர்களோடு மோதிக் கொண்டிருந்ததை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். மால்தூசியர்கள் மக்களுக்கு போதுமான அளவில் இயற்கை வளங்கள் இல்லை என்றனர்; மார்க்சியர்கள் இது ஒரு சமூகப்பிரச்சனை, அனைத்து மக்களுக்கும் போதுமான வளங்கள் இருந்தபோதிலும்; சமூக அமைப்பு அதைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தது என்று வாதிட்டனர்.

இப்பொழுது, மால்தூஸ் கூறியது ஓரளவிற்கு சரி என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்தின் பாதையில் இருந்ததாலும், அது சமுதாயத்தை மாற்றியமைத்து இருந்ததாலும் இது இவ்வாறு நிகழ்ந்துவிட்டது. அவர்கள் இத்துடன் நிற்காது இயற்கைவளங்களை, எரிபொருளை, கனிமப் பொருட்களை, கடல், நிலவளங்களை, வீணடிக்கிற, நுகர்வுச் சமுதாயம் நோக்கி வேகமாக போய்க்கொண்டு இருக்கின்றனர்.

முதலாளித்துவம் மனித சமுதாயத்திற்கு விளைவித்த பெரும் நாசம்

முதலாளித்துவம் மனித சமுதாயத்திற்கு அளித்துள்ள பெரும் நாசம், அது மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு, வளர்ச்சியடையாத நாடுகளுக்கு, ஏழ்மையில் உழலும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு அளித்துள்ள நாசம் மட்டும் அல்ல; அது இயற்கைக்கு பெருங்கேடு விளைவித்துள்ளது; சுற்றுச்சூழலை சீரழித்துள்ளது; காடுகளை வெட்டவெளிகளாக்கியுள்ளது; மண்ணை நாசமாக்கியுள்ளது; ஆழ்கடலை மாசுபடுத்தியுள்ளது; ஓசான் படலத்தில் துளைபோட்டுள்ளது; உலக வெப்ப நிலையை உயர்த்தியுள்ளது. இவையாவும் மீண்டும் சரிசெய்ய முடியாதவை என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

நூறு வருடங்களுக்கு உள்ளாகவே, முதலாளித்துவம், புதைபடிவ எரிபொருட்களில் பெரும்பகுதியை தீர்த்துள்ளது. ஒருநாள் மனித சமுதாயம் இந்த நூறு வருடங்களை திரும்பி பார்த்து எவ்வாறு அவர்கள் அனைத்தையும் விஷமாக்கினர்? எவ்வாறு அவர்கள் காடுகளை தரிசாக்கினர்? பாலைவனங்களை பெருக்கினர்? எவ்வாறு அவர்கள் விளைநிலங்களை உவர் நிலமாக்கினர்? இயற்கை வளங்களை அரிதாக்கினர் என்று அச்சுறப்போகின்றனர். இவ்வகையில் மால்தூஸ் சரியாகவே சித்தரித்துள்ளார் என்றே நான் மீண்டும் கூறுவேன்.

மாற்று : திட்டமிட்ட அறிவியல் வளர்ச்சி

ஆனால் மார்க்ஸ் அறிவியலை நம்பினார். திட்டமிட்ட அறிவியல் வளர்ச்சியால், இத்தகைய பேரபாயங்களை தவிர்த்திருக்க முடியும்.

நம்மால் சுற்றுச்சூழலை பேணியிருக்க முடியும். இயற்கையை அழிக்காமல் புதிய வளங்களை உருவாக்கியிருக்க முடியும். புதிய சக்திவடிவமான அணுசக்தி இதற்கு சிறந்த உதாரணம்.

அணுசக்தி துறையில் மிகச்சிறந்த முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அணுவின் உள்ளே மறைந்திருந்த அளவில் அடங்கா சக்தி கண்டுபிடிக்கப்பட்டும், அது இதுவரை எதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது? பெருமளவிற்கு அணு ஆயுதங்கள் தயாரிக்கத்தான். மனித சமுதாயம் மேலும் மேலும் அணுஉலைகளை கட்டுவதை தவிர்க்கமுடியாது என்று நான் எண்ணுகிறேன். குறிப்பாக, தன்னுடைய நுகர்வுச் சமுதாயங்களின் வளர்ந்துவரும் சக்தி தேவைக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாத வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் இதைக் கண்டிப்பாக தவிர்க்க முடியாது. அணு உலைகளின் முழுப்பாதுகாப்பு குறித்து ஆராயும் சர்வதேச முயற்சிகள் எதுவும் இப்பொழுது நடைபெறவில்லை என்றாலும், அணுப்பிளவும், அணுசக்தியும், தீரவே தீராத சக்தி வளங்களை உருவாக்கும் என்ற நம்பிக்கையை தோற்றுவித்துள்ளது.

இப்பொழுது பெட்ரோலியம் வேகமாக தீர்ந்து கொண்டிருப்பதால், வேறு எரிபொருளைத் தேடவேண்டிய கட்டாயம் அறிவியலுக்கு இருக்கிறது. மாசுபாடு ஏற்படுத்தாத ஹைட்ரஜன் போன்ற வேறு எரிபொருளை அறிவியல் நாடலாம். ஆனால் ஏழ்மை ஒருபுறம், அபரிமிதமான நுகர்வு மறுபுறம் என உலகம் வேகமாக இழுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் வேகம் அறிவியலைவிட அதிகமாக இருக்கிறது. மனித தேவைகளையும் அறிவியல் வளர்ச்சியையும் சமப்படுத்துகிற ஒரு மாற்று வளர்ச்சியை முதலாளித்துவம் அனுமதிக்கவேயில்லை.

லெனின் புரட்சிக்குப்பின் முதலில் செய்தகாரியம் நாடு முழுவதும் மின்சக்தி பெறுவதற்காக திட்டம் தீட்டி, முதல் நீர்மின்சக்திதிட்டத்தை துவக்கி வைத்ததுதான். மனித சமுதாயம் இன்று செய்யக்கூடிய புத்தி சாலித்தனமான காரியங்களில் இத்தகைய எளிதில் தீர்ந்துபோகாத சக்திகளை உபயோகிப்பதுதான். இன்று உலகில் இன்னும் அதிகமான நீர்மின்சக்தி வளம் உபயோகிக்கப்படாமல் இருக்கிறது.

நான் மீண்டும் கூறுகிறேன், அறிவியல் இல்லாமல் சோசலிசம் இல்லை.

நாம் இங்கு விவாதித்துக்கொண்டு இருப்பதெல்லாம் நமது பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வை அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் வழங்குமா என்பதுதான்.

அசாதாரணமான காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டிய சிறப்பு வருடங்கள்

அந்தச் சிறப்பு வருடங்கள் நம்மை அசாதாரணமான காரியங்களை அசுரவேகத்தில் செய்யத் தூண்டியது என்பதை மறுக்கமுடியாது. அது ஒரு நீண்ட பாதை. அறிவியல் ஆய்வுக்களத்தில் நாம் மேற்கொண்ட பணிகள் ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பே துவங்கிவிட்டன; இது

சோசலிச முகாம்களில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிக்கு முன்பே, துவக்கப்பட்ட விஷயம்; ஆனால் இந்தச் சிறப்பு வருடங்கள், அது நமது இருப்பு குறித்த பிரச்சனையை முன்வைத்ததால், நம்மை அசாதாரணமாக இயங்க வைத்தது.

இன்று புரட்சியின், சோசலிசத்தின் இருப்பும், நமது நாட்டின் சுதந்திரத்தின் நிலைப்பும் அடிப்படையில் அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தை சார்ந்துள்ளது. இது வெறும் அறிவியல் தொழில்நுட்ப பிரச்சனை மட்டும்தான் என்று நான் கூறமாட்டேன். முதலில் இது ஒரு அரசியல் பிரச்சனை.

இதைத் தெளிவாக புரிந்துகொள்ள வேண்டுமெனில், சோசலிசப் பேரிடியை ஒட்டி நமக்கு விழுந்த பலத்த அடியை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நமக்கு அதில் எவ்வித பொறுப்பும் கிடையாது. அதை அப்படியே பின்பற்றினோம் என்பதைத் தவிர. அதே சமயம் நாம் வேறுபல விஷயங்களை சொந்தமாக கடைபிடித்தோம். ஏனெனில் புரட்சி அடிப்படையில் நமக்கே உரித்தான விதத்தில் அமைந்திருந்தது. அதனால்தான் நமது நாடு இன்றும், சோசலிசப் பேரிடி நடந்து 2 வருடங்களுக்கு பிறகும், சுதந்திர நாடாக விளங்குகிறது. சோசலிச முகாமில் இப்படி ஒரு காரியம் நடந்தால் அடுத்த நிமிடமே நமது நாடு சுதந்திர நாடாக இருக்காது என்பதுதான் பலரது கணிப்பாக இருந்தது.

புரட்சியின் பாதையும் போக்கும்

இதற்கு நான் நமது புரட்சிக்கே உரித்தான தனிப்பண்பை, அதன் போக்கை, நமது மக்களின் தனிக் குணாம்சத்தை காரணமாகக் காட்டுவேன். நாம் வேறு இடங்களில் வேறு மக்கள் செய்த அதே தவறை செய்யவில்லை. சோவியத் மக்களின் பாரம்பரிய மதிப்புகள் எவ்வாறு திட்டமிட்டமுறையில் அழித்து நொறுக்கப்பட்டன என்பதை நாம் தெளிவாகக் கண்டோம். கட்சியின், அரசின், அரசாங்கத்தின் அதிகாரமும், கௌரவமும் எவ்வாறு திட்டமிட்ட முறையில் நொறுக்கப்பட்டன என்பதை நாம் தெளிவாகப் பார்த்தோம்; மேற்கத்திய கருத்தாக்கம் எவ்வாறு தனது தாக்கத்தை விரிவாக்கிக்கொண்டு இருந்தது என்பதை நாம் கவனமாகக் கண்டுகொண்டிருந்தோம்; சோசலிச கருத்துகள், மதிப்புகள் எவ்வாறு திட்டமிட்டு பல வெளியீடுகள் மூலம், லட்சக்கணக்கான பிரதிகள் மூலம் சீரழிக்கப்பட்டன என்பதையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டோம்.

புரட்சிகர செயல்திட்டத்தின் வரலாற்று மதிப்புகளை சிதைத்து எவ்வாறு சோசலிசத்தை மேம்படுத்த முடியும்? அரசை, அரசாங்கத்தை, கட்சியை அவற்றின் மதிப்புகளை உடைத்து நொறுக்கி, சோசலிசத்தை எவ்வாறு தூக்கி நிறுத்த முடியும்? நமக்கு இது தெளிவாக புரிந்துள்ளது. ஆனால் மக்களில் பலர் புதியபோக்கில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். தாமஸ் மூர் போன்ற கற்பனாவாதி சிந்தனையாளர்

கள் கூட சிந்திக்க முடியாத ஒரு சோசலிச சகாப்தத்தை நாம் அடைந்து கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால் யதார்த்தம் என்பது யதார்த்தம். அது தவிர அமெரிக்காவிலிருந்து 90 மைல்களுக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்தத் தவறுகளை நாம் செய்யமுடியாது. ஆகையால், அங்கு நடந்தவை இங்கு நடைபெறவில்லை.

அப்படியே பின்பற்றியதன் தவறுகள்

நமக்கு தேவையெனப்பட்ட திருத்திக்கொள்ளும் செயல்பாடுகள், சோவியத் யூனியனின் பெரஸ்ற்றொய்க்கா வெகுகாலம் முன்னரே துவங்கிவிட்டது. நாம் தவறாக பின்பற்றிய விஷயங்களை சரி செய்வது என்பதுதான் சோசலிச நிர்மாணிப்பு குறித்த கியூப கணிப்பாகும். நாம் செய்த தவறுகளை திருத்திக்கொள்ளும் அதே சமயத்தில், நமது கட்சியை உடைத்து நொறுக்கி அதைத் துவங்க நம்மால் ஒருக்காலும் முடியாது. கட்சி என்பது மிகச் சிறப்பான ஒரு சாதனம்; நாம் அதை மேம்படுத்தவேண்டும்; ஆனால் அதன் அதிகாரத்தை நாம் உடைத்து நொறுக்க முடியாது; நமது புரட்சியின் தார்மீக மதிப்புகளையும், வரலாற்றையும் நாம் மிதித்து தூக்கியெறிய முடியாது. இதைப் பொறுத்தவரை, நமது கட்சி இதுவரை கடைபிடித்து வந்த பாதை சரியானதுதான் என்பதை அனுபவம் நமக்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

தவறுகளின் பின்விளைவுகள்

ஏன் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை உருவாகவேண்டும்? ஏன் இன்று சோசலிச முகாமே இல்லாத, சோவியத் யூனியனே இல்லாத ஒரு மோசமான சூழ்நிலை உண்டாக வேண்டும்? வரலாற்றில் மகத்தான பக்கங்களை எழுதிய, மனித சமுதாயத்திற்கு அசாதாரணமான பங்களிப்பைச் செய்த, உலகைப் பாசிசத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவிக்க தன் மக்களில் 200 லட்சம் பேரை பறிகொடுத்த, ஏகாதிபத்தியம் என்ற பயங்கர கருத்தை தோற்கடித்த, மனித மேம்பாட்டிற்காக தனது நாட்டில் இரத்த ஆறை ஓடவிட்ட ஒரு நாடு இன்று ஏன் இல்லாமல் போகவேண்டும். இன்று நாம் கேட்கலாம் இதெல்லாம் எவ்வாறு சாத்தியம் என்று? அதில் மீதம் என்ன இருக்கிறது என்று? எதிரியாலும் செய்யமுடியாதவற்றை எவ்வாறு தவறுகள் சாதிக்க முடிந்தது என்பதைப் பாருங்கள். ஹிட்லரால் சாதிக்க முடியாததை, அக்டோபர் புரட்சியைத் தொடர்ந்து ஏகாதிபத்திய தலையீடுகளால் சாதிக்க முடியாததை எவ்வாறு மனிதத் தவறுகள் நிறைவேற்றிவிட்டன என்பதைப் பாருங்கள்.

அதனால்தான் நான் கூறுகிறேன் அந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு நாம் பொறுப்பு இல்லாமல் இருந்தும், அதன் பின் விளைவுகளால் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டோம் என்பதை. அதனால் உலகெங்கும் உள்ள முற்போக்கு இயக்கங்களும், புரட்சிகர இயக்கங்களும் அதனால் பாதிக்கப்பட்டன; சோசலிசத்திற்கு அதனால் பின்னடைவு ஏற்பட்டது.

ஆனால் பிறரைக் காட்டிலும் நாம் மிகவும் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டோம்; ஏனெனில் கடந்த 30 வருடங்களாக நாம் நமது பொருளாதார, சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களை சோவியத் யூனியன் மற்றும் பிற சோசலிச முகாம்களுடன் நாம் வைத்திருந்த பொருளாதார உறவுகளின் அடிப்படையில் அமைத்திருந்ததால்தான். ஆனால் அனைத்தும் சரியாக 24 மாதங்களுக்குள் முற்றுப்பெற்றுவிட்டன.

வெறும் 24 மாதங்களுக்குள் அதாவது நமது நாடும், நமது புரட்சியும் ஒரு மாபெரும் இடியைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. 24 மாதங்களுக்குள் நமது இறக்குமதி பாதியாகக் குறைந்துவிட்டது.

இத்தகைய ஒரு பேரிடியை வேறு ஏதாவது ஒரு நாடு, வேறு ஏதாவது ஒரு புரட்சி தாக்குப்பிடித்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே. இத்தகைய சூழல் நம்மை அசாதாரணமாக நிமிர்ந்து நின்று போராடத் தூண்டியது. இது நமக்கு வாழ்வா, சாவா என்ற பிரச்சனையாகும்.

வருங்காலம் கலபமானதாக இருக்கும்

1868ஐ விட நாம் சிறப்பாக இருப்போம் என்று நான் நம்புகிறேன்; 1868ஐ விட 1878ஐ விட 1895ஐ விட சிறப்பாக இருப்போம் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். நம்மிடம் இப்போது இருப்பதை சிறப்பாக நிர்வகித்தால் - அதைச் சிறப்பாக செய்வோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை - வருங்காலம், சியரா மாஸ்ட்ரோ நாட்களைவிட சிறப்பாக இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். முதலாளித்துவ நாட்களைவிட சிறப்பாக இருப்போம் என்று நான் நம்புகிறேன்; ஏனெனில் ஒரு குழந்தைகூட பட்டினியால் வாட நாம் அனுமதிக்கமாட்டோம்.

நாம் ஒரு பட்டப்படிப்பு மாணவனைக் கூட வேலையில்லாமல், வருமானம் இல்லாமல் அலைய அனுமதிக்க மாட்டோம்; ஏனெனில் இதுதான் சோசலிச வழியாகும். லட்சக்கணக்கான மக்களை தெருவில் தூக்கியெறிந்து 'உன் காரியத்தை நீதான் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று இரக்கமற்று கூறும் சமூக அமைப்பு நம்முடையதல்ல.

நிலைமை இன்னும் சிக்கலாக போனால்கூட நம் மக்கள் இதுவரை இருந்ததைவிட சிறப்பாக வருங்காலத்தில் இருப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். முதலாளித்துவத்திற்கு அதனுடன் இணைந்த அநியாயத்துடன், சமமற்ற நிலையுடன், அதன் கொடுங்களுடன், திரும்பச் செல்வதைக் காட்டிலும் எந்தவிதமான தியாகமும் ஆயிரம் மடங்கு சிறப்பானது; முதல்முறையாக நமக்கு கௌரவத்தையும், முழுமையான சுதந்திரத்தையும் அளித்த புரட்சியை, சோசலிசத்தை, நாட்டின் சுதந்திரத்தை இழப்பதைவிட எவ்விதமான தியாகமும் மேம்பாடானது தான்.

உறுதியான பற்றுதல்

நான் இந்த சம்மேளனத்தில் பார்த்தவை குறித்து மிகவும் பூரிப்பு அடைந்துள்ளேன்; பேசியதைக் கேட்டு பெருமைப்படுகிறேன். உங்கள்

உணர்ச்சிப் பிழம்பை, உங்கள் நாட்டின் மீதும், நாட்டு மக்கள் மீதும் நீங்கள் காட்டிய அன்பை, உங்கள் சுய-தேரீயத்தை, உங்களின் திறமை மீது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையை நாட்டின் மீது, புரட்சியின்மீது, மனித சமுதாயத்தின் மீது நீங்கள் வைத்துள்ள முழு நம்பிக்கையை நான் மிகவும் மதிக்கிறேன்.

இவ்வளவு மக்கள் சுயநலமற்றவர்களாக, தியாகம் செய்யத் துடிப்பவர்களாக இருப்பதைக் காணும்போது என் நெஞ்சம் பூரிப்பால் புளகாங்கிதம் அடைகிறது. பணத்தை மட்டும் நாடியிருந்தால் எப்பொழுதோ நாட்டைவிட்டு வெளியேறக்கூடிய ஒரு பாதையை தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையிலும், அந்த எண்ணமே வராமல் இருந்த உங்கள் நடவடிக்கை என்னை சிலிர்க்க வைக்கிறது.

வெளிநாடு போய் இருந்தால் மில்லியன் கணக்கில் பணத்தை குவித்திருக்கக்கூடிய டாக்டர்கள், நிபுணர்களும், அறிவியலறிஞர்களும், இங்கு ஒரு கார் கூட இல்லாமல், இருந்திருந்தாலும், அதற்கு பெட்ரோல் வாங்க முடியாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையில் தங்கள் நாட்டை வஞ்சிக்கும் எண்ணம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

அதேபோல வெளிநாடுகளில் போட்டிகளில் கலந்துகொள்ளப் போகும்போது, பல்லாயிரக்கணக்கில் பணம் பண்ண வந்த வாய்ப்புகளை துச்சமென உதறித்தள்ளி வந்துள்ளனர் நமது விளையாட்டு வீரர்களும், வீராங்கனைகளும். இவர்களை நினைத்து நாம் அனைவரும் பெருமைப் படுகிறோம்.

இதுபோல எவ்வித விலைக்கும் தங்களது கருத்தை விற்கத் தயாராக இல்லாத இலட்சக்கணக்கான பாட்டாளிகள், புரட்சியாளர்கள் நம் நாட்டில் உள்ளனர்.

இந்த மக்கள் போற்றிப் புகழ் தகுதியான உங்களைப் போன்ற இத்தகைய மக்கள் இருப்பதற்கு காரணம் நாம் புரட்சியைக் கொண்டிருந்ததுதான்; நாம் சோசலிசத்தை கடைபிடித்த காரணத்தால் தான்; நமக்கு நமது கற்பனைகளை, நமது அறிவை, நமது திறமையை முதலீடு செய்ய சொந்தமான, சுதந்திரமான ஒரு நாடு இருக்கும் காரணத்தால்தான்.

அதனால் நமக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உள்ளது. நம் நாடு, நம்புரட்சி, சோசலிசம்.

நாடு வாழ்க!

புரட்சி ஒங்குக!

சோசலிசம் ஒங்குக!

* Achilles' heel கிரேக்க புராணத்தில் வரும் ஒரு கதாபாத்திரம். அவனுடைய தோல்வி அவனின் குதிகாலில் அடங்கியிருக்கிறது (பக்கம் 98)

அறிமுகம்

சர்வதேச கியூப ஆதரவு மாநாட்டிற்கு சி.ஐ.டி.யு பிரதிநிதி என்ற முறையில் நான் பங்கேற்று திரும்பியுள்ளேன். கியூபா ஆதரவு மாநாடு 1994 நவம்பர் 21 முதல் 25 வரை ஐந்து நாட்கள் நடந்தது. சர்வதேச அளவில் 109 நாடுகளிலிருந்து 3072 பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டனர். இந்தியாவிலிருந்து மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த 33 பேர் மற்றும் ஐந்து பத்திரிகையாளர்கள் உட்பட பல்வேறு கட்சிகளைச் சேர்ந்த மொத்தம் 45 பேர் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் தோழர் ஹரிகிஷன்சிங் சுர்ஜித் தலைமையில் பங்கேற்றோம்.

கியூபா ஒரு சோசலிச நாடு. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆளக்கூடிய நாடு. இந்தவகையில் நாம் ஒரு கேள்வியை சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. அதாவது கியூபா ஒரு சோசலிச நாடு. இந்த சோசலிசக் கொள்கைதான் உன்னதமானது என்றெல்லாம் கூறுகிறீர்கள். ஆனால் அந்த நாட்டிற்கே நெருக்கடி வந்துவிட்டதே? என்று அந்தக் கேள்வி ஒலிக்கிறது.

கியூபா 1959ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1ஆம் தேதி விடுதலையடைந்தது. கியூபா நமது நாட்டைப்போல் நீண்டதொரு வரலாறு கொண்ட நாடு அல்ல. சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கியூபாவில் இந்த அளவுக்கு மனிதர்கள் இல்லை. ஆதிவாசிகள் இருந்தனர்.

அப்போது, ஸ்பெயின், பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள், எந்த நாட்டைப் பிடிக்கலாம். எந்தநாட்டை கொள்ளை அடிக்கலாம் எந்த நாட்டுடன் வியாபாரம் செய்யலாம் என்று அலைந்தனர். ஸ்பெயினில் வாழ்ந்த வெள்ளையர்கள் கியூபா சென்றனர். அங்கேயே தங்குகது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் விவசாயம் மற்றும் பல வேலைகளைச் செய்ய கருப்பர்களை விலைக்கு வாங்கி அழைத்துச் சென்றனர். அப்படி அழைத்துச் செல்லப்பட்ட கருப்பர்கள் ஆடு - மாடுகள் போல் நடத்தப்பட்டனர். மேலும் கியூபாவில் வசித்த ஆதிவாசிகளும் அடிமைகளாக

நடத்தப்பட்டனர். பலர் கொல்லப்பட்டனர்; ஏற்கனவே கியூபாவில் இருந்த பலர் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் வெளியேறினர்.

இவ்வாறு ஸ்பெயின் வெள்ளையர்கள், ஏற்கெனவே வாங்கிவரப்பட்ட அடிமை கருப்பர்கள் ஆகியோர் தான் கியூபாவின் இன்றைய பெரும் பகுதி மக்கள்.

இங்கிலாந்தின் காலனியாக இந்தியா இருந்தது போலவே, ஸ்பெயின் காலனியாக கியூபா இருந்தது. எனவே ஸ்பெயினில் பேசப்பட்ட ஸ்பானிஷ் மொழியே கியூபாவின் மொழியாக இருந்தது.

ஸ்பெயின் நாட்டின் அடிமை நாடாக இருந்த கியூபாவுக்கு ஜோசே மார்ட்டி என்பவர் தலைமையில் விடுதலை கிடைத்தது. ஆனால் விடுதலை கிடைத்ததும் கியூபா அமெரிக்காவின் காலனி நாடாக மாறியது. இந்த நூற்றாண்டில் பாடிஸ்டா என்ற சர்வாதிகாரி அமெரிக்காவின் ஆதரவோடு கியூபாவின் ஜனாதிபதி ஆனான். இதனால் அமெரிக்கா கியூபா மக்களை அடிமைகளாக நடத்தியது. கியூபப் பெண்கள் வசதிபடைத்த அமெரிக்கர்களின் காம இச்சையை தீர்க்கும் பொருளாக நடத்தப்பட்டனர். 1959 வரை கியூபாவை அமெரிக்கா இப்படித்தான் நடத்தியது, பயன்படுத்தியது.

இந்த நிலையில் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவும், அர்ஜென்டினாவைச் சேர்ந்த சேகுவாராவும் இணைந்து ஒரு ராணுவ அமைப்பை உருவாக்கி அமெரிக்காவுக்கு எதிராக செயல்பட்டனர். ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ ஒரு வக்கீல். தனது வக்கீல் தொழிலை விட்டுவிட்டு கியூபா விடுதலைக்காக போராடினார். ஆயுதந் தாங்கிய புரட்சிக்குப் பின்னர் காஸ்ட்ரோ கைது செய்யப்பட்டு, நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தியபோது பேசிய 'நான் குற்றவாளி அல்ல' என்ற வாதம் தமிழில் 'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' என்ற தலைப்பில் அருமையான புத்தகமாக வெளிவந்துள்ளது.

1959 ஜனவரி முதல் தேதி ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். புரட்சி வெற்றிகரமாக நிகழ்ந்து முடிந்தது. அமெரிக்காவின் தயவில் கியூப மக்களை வதைத்து வந்த சர்வாதிகாரி அமெரிக்காவிற்கு தப்பி ஓடிவிட்டான்.

அவன் தங்கி இருந்த சலவைக்கல்லால் கட்டப்பட்ட அரண்மனை, புரட்சிக்குப் பிறகு அருங்காட்சியகமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ போரின் போது பயன்படுத்திய, சுத்தி, தொலைபேசி, அச்ச இயந்திரம், துப்பாக்கி, கோட், ஷூ, பேனா, புத்தகம் போன்றவற்றை அந்த மியூசியத்தில் புரட்சியின் நினைவாக வைத்துள்ளனர்.

தனது முக்குக்கு கீழே உள்ள நாடு விடுதலையடைந்ததும், அதுவும் கம்யூனிஸ்ட் நாடாக மாறியதையும் அமெரிக்காவால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. பெருங்கோபங்கொண்டது.

கியூபா தன்னை சோசலிச நாடு என்று அழைத்துக்கொண்டால் அங்கு உற்பத்தியாகும் சர்க்கரை அமெரிக்க மார்க்கெட்டுக்கு வரக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டது. கியூபாவுக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து எண்ணெய்

அனுப்பாமல் நிறுத்திக்கொண்டது. எனவே கியூப புரட்சி அரசு, கியூபாவில் உள்ள சர்க்கரை ஆலைகளையும், எண்ணெய் கம்பெனிகளையும் தேசியமயமாக்கியது

அடுத்தது, அமெரிக்கா கியூபாவுக்கு கொடுக்கவேண்டிய அந்நிய செலாவணியைக் கொடுக்கவில்லை. எனவே புரட்சி அரசு கியூபாவில் உள்ள அமெரிக்க வங்கிகளை எல்லாம் தேசியமயமாக்கி அறிவித்தது. இதனால் அமெரிக்காவின் ஆக்திரம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. கியூபாவோடு எல்லா வர்த்தக உறவையும் 1960தோடு நிறுத்திக்கொண்டது. அமெரிக்கா உங்களுக்கு உதவாவிட்டால் என்ன, நாங்கள் இருக்கிறோம் என்று நேசக்கரம் நீட்டி உதவியது சோவியத் யூனியன். கியூபாவில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையை வாங்கிக் கொண்டு கியூபாவுக்கு தேவையான எண்ணெய், உணவுப் பொருள் மற்றும் மருந்துப் பொருட்கள் கியூபாவுக்கு வழங்கியது. 35 வருடத்தில் கியூபா நல்ல வளர்ச்சியை எட்டியது.

1989ல் சோவியத் யூனியன் சிதறுண்டபோது, அமெரிக்கா ரஷ்யாவுக்கு ஒரு உத்தரவு போட்டது. ரஷ்யாவிலிருந்து கியூபாவுக்கு எந்தப் பொருளும் செல்லக்கூடாது; எந்தப் பொருளும் கியூபாவிலிருந்து வரக்கூடாது என்பதே அந்த உத்தரவு. எனவே 1990 முதல் கியூபாவிற்கும், ரஷ்யாவிற்கும் நடந்து வந்த வர்த்தகத் தொடர்பு முழுதுமாக துண்டிக்கப்பட்டது. இதனால் கியூபா மிகப்பெரிய நெருக்கடியை சந்தித்து வருகிறது. இந்த நெருக்கடி காலத்தை 'சமாதான காலத்தில் ஒரு ஆழமான நெருக்கடி' என்று கியூப அரசு கூறுகிறது. இந்த காலத்தில் கியூப மக்களுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து உணவுப் பொருட்கள், மருந்து என்று எதுவும் இறக்குமதியாகவில்லை.

அமெரிக்காவின் நோக்கம் என்னவென்றால், கியூபாவுக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தினால் கியூப மக்களுக்கு பல பொருட்கள் சரிவர கிடைக்காது. இதனால் அம்மக்கள் அதிருப்தி அடைவர். அந்த அதிருப்தியை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக தூண்டிவிட்டு அங்குள்ள சோசலிச அரசை கவிழ்க்க வேண்டும் என்பதுதான்.

ஒரு சோசலிச அரசை அமெரிக்கா கவிழ்க்க நினைத்து நீசத்தனமான காரியத்தை செய்யுமானால்... அந்த சோஷலிச அரசை பாதுகாக்கும் பொறுப்பும், ஏகாதிபத்தியத்தை தோற்கடிக்கும் பொறுப்பும் உலக கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு உண்டு.

சோசலிச நாட்டை கவிழ்க்க அமெரிக்கா முடிவெடுத்திருப்பதையும் கியூபா இங்கு வாணிபம் செய்யக்கூடாது என்று கூறுவதையும் நாம் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? கியூப மக்களுக்கு நாம் ஏன் உதவி செய்யவேண்டும் என்ற கேள்வி இதிலிருந்து தான் எழுகிறது.

அமெரிக்கா கியூப மக்களுக்கு எதிராக பொருளாதார தடைவிதித்து, கியூப மக்களை புரட்சி அரசாங்கத்திற்கு எதிராக தூண்டிவிட்டு, புரட்சியை கவிழ்க்க நினைக்கிறது. ஆகவே அந்தப் புரட்சியை காக்கவும், கியூப மக்களை காக்கவும் உணவுப் பொருட்களை வசூல் செய்து

கியூபாவுக்கு அனுப்பி ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்ற வகையில் நமது சர்வதேச கடமையை நாம் நிறைவேற்றியுள்ளோம்.

அத்தகைய சர்வதேச கடமையின் இன்னொரு வடிவம்தான் கியூப ஆதரவு மாநாடு. இந்த மாநாட்டிற்கு கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத அரசுத் தலைவர்களும் கட்சிகளும் பங்கேற்றது சோசலிசத்தின்பால் உலகம் முழுவதும் உள்ள மக்களனைவரின் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியது.

மாநாட்டின் துவக்க நிகழ்ச்சியில் பேசிய கியூப நிதி அமைச்சர், இங்கு பிரதிநிதிகளாக வந்துள்ளவர்கள் சார்ந்துள்ள 109 நாடுகள் எப்படியெல்லாம் கியூபாவுக்கு உதவியுள்ளன என்பதை எடுத்துரைத்தார்.

இந்தியாவின் சார்பில் தோழர் ஹரிகிஷன்சிங் கர்ஜித் பேசுகையில், "10 ஆயிரம் டன் கோதுமை வசூல் செய்து அளித்துள்ளோம். மேலும் உதவுவோம்" என்று குறிப்பிட்டபோது நமக்கு பெரிய மரியாதையும் வரவேற்பும் கிடைத்தது.

"நான் சேகுவேரா பிறந்த மண்ணிலிருந்து வருகிறேன். நோபல் பரிசு பெற்ற போதுகூட நான் அடையாத பெரு மகிழ்ச்சியை கியூப பாதுகாப்பு மாநாட்டில் பங்கேற்கும் போது அடைந்துள்ளேன்" என்றார் அர்ஜென்டினாவைச் சேர்ந்த நோபல் பரிசு பெற்றவர்.

"மனித உரிமையை மீறுவதாக சீனா போன்ற நாடுகள் மீது அமெரிக்கா குறை கூறுகிறது. ஆனால் நாங்கள் மனித உரிமையை இழந்து பல வருடங்கள் ஆகிறது. We are not fighting for human rights; We are fighting for only animal rights" என்று மெக்ஸிகோ நாட்டுப் பிரதிநிதி பேசினார்.

எல்ஸ்ட்டினுக்கு எதிராக எழுச்சி ஏற்பட்டு வருகிறது என்று குறிப்பிட்ட ரஷ்ய பிரதிநிதி, ரஷ்யாவில் மீண்டும் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி வரும் என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

மிகவும் உணர்ச்சிகரமான உரை நிகழ்த்திய அமெரிக்க பிரதிநிதி "நாங்கள் 250 பேர் அமெரிக்காவில் இருந்து வந்திருக்கிறோம். கியூபாவுக்கு கொடுப்பதற்கு நாங்கள் பஸ் கொண்டு வந்தோம். மியாமி துறைமுகத்தில் அமெரிக்க அதிகாரிகள் அதை கொண்டு செல்லக்கூடாது என்று தடைவிதித்தனர். நாங்கள் அதை எதிர்த்து கேரோ செய்தோம். அந்த கேரோ செய்தி பெரிய அளவில் பத்திரிகையில் வந்தது. அமெரிக்கா முழுவதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவே வேறு வழியில்லாமல் எங்களை பஸ் கொண்டு செல்ல அனுமதித்தது. அதேபோல் இன்றைக்கு உள்ள அமெரிக்க பொருளாதார தடையை முறியடிக்க நாங்கள் ஒரு வழி கூறுகிறோம். வரக்கூடிய 1995ஆம் ஆண்டில் எல்லா உணவு பொருட்கள், காய்கறி, கோதுமை, அரிசி, பிஸ்கட் முதலியவற்றை ஏற்றிய கப்பலை அமெரிக்க துறைமுகம் வழியாக கொண்டு வாருங்கள். அதை கண்டிப்பாக அமெரிக்கா தடுக்கும். எங்களிடம் 600 பேர் இருந்தால் போதும்! அமெரிக்க அரசையே பின்வாங்கச் செய்யமுடியும்."

“ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவை கொலை செய்ய சி.ஐ.ஏ. சதி செய்தது. நான் அப்போது சி.ஐ.ஏ.வில் அதிகாரியாக இருந்தேன். நான் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவை கொலை செய்யும் திட்டத்தை எதிர்த்தேன். உடனே என்னை கடுமையாக தண்டித்து, என் பாஸ்போர்ட்டை பிடிங்கிக் கொண்டு நாடு கடத்தினர். நான் எத்தனை கொடுமைகள் அனுபவித்தாலும் கியூபாவை ஆதரிப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன்” என்று சி.ஐ.ஏ. முன்னாள் அதிகாரி பேசினார்.

ஒட்டுமொத்தமாக 3072 பிரதிநிதிகளும் கியூபாவுக்கு ஆதரவாக பேசியது, உலகமே கியூபா பக்கம் இருப்பது பிரமிக்கத்தக்கது.

மாநாட்டின் இரண்டு நாட்கள், பிரதிநிதிகளை மூன்று குழுக்களாகப் பிரித்து தனித்தனி விவாதம் நடத்தினர். ‘அமெரிக்காவின் பொருளாதாரத் தடையை எப்படி முறியடிப்பது’ என்ற குழுவில் நான், சி.பி.எம். பொதுச் செயலாளர் ஹரிகிஷன்சிங் சுர்ஜித், ஃபிரன்ட்லைன் ஆசிரியர் என். ராம் ஆகியோர் இருந்தோம். ஒவ்வொரு நாட்டு பிரதிநிதியும் பொருளாதாரத் தடையை எப்படி முறியடிப்பது என்று கருத்து தெரிவித்தனர். எங்கள் குழு சார்பாக என். ராம் பேசினார்.

இரண்டாவது குழு அமெரிக்காவின் அவதூறு பிரச்சாரத்தை எப்படி முறியடிப்பது என்பது பற்றியும், மூன்றாவது குழு அமெரிக்காவின் பொருளாதாரத்தடைக்கு எதிராக உலக நாடுகளின் நடவடிக்கையை எப்படி இணைப்பது என்பது பற்றியும் விவாதித்தது. இப்படி மூன்று குழுக்களை சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் தெரிவித்த கருத்துகளின் அடிப்படையில் சில முக்கியமான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

1995ஆம் ஆண்டை கியூபா ஆதரவு ஆண்டாக கடைபிடிப்பது; அக்டோபர் 10ஆம் தேதி கியூபாவை ஆதரித்து போராட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், தர்ணாக்கள் நடத்துவது; ஐ.நா. சபை தீர்மானத்தை அமுல்படுத்த வைக்க நடவடிக்கை எடுப்பது; பகுதி அளவில் கியூபா ஆதரவு மாநாடு நடத்துவது உள்ளிட்ட பல்வேறு முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

கியூபா மீது அமெரிக்கா விதித்த பொருளாதாரத் தடையை நீக்கவேண்டும் என்று ஐ.நா. சபையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த தீர்மானத்தை எதிர்த்து இரண்டே நாடுகள் தான் வாக்களித்தன. ஒன்று அமெரிக்கா; மற்றொன்று இஸ்ரேல். இந்த தீர்மானம் இன்னும் அமுலாகவில்லை.

ஈரானைத் தாக்கவேண்டும் என்று ஐ.நா. சபையில் தீர்மானம் நிறைவேறினால் அது உடனே அமுலாகும். கியூபா மீது உள்ள பொருளாதாரத் தடையை நீக்க வேண்டும் என்று ஐ.நா. கூறினால் அது நிறைவேறாது. காரணம் முன்னது அமெரிக்காவிற்கு சாதகமானது; பின்னது அமெரிக்காவிற்கு சாதகமானது அல்ல. இந்த நிலையில் உலகத்தில் அடாவுடித்தனத்தை புரிந்து வருகிற அமெரிக்காவிற்கு எதிராக மக்களைத் திரட்டுவது என்பது இந்த மாநாட்டின் நோக்கம். இந்தப்

பிரச்சனையை மீண்டும் ஐ.நா. சபையில் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இவ்வாறு எல்லா பிரதிநிதிகளின் விவாதத்தையும் கேட்டறிந்த பின்பு இறுதியாக ஃபிடல் பேசினார். அவர் ஏற்கெனவே பேசிய பல பேச்சுக்கள் புத்தகங்களாக வெளிவந்துள்ளன. ரியோவில் நடந்த புவிப் பாதுகாப்பு மாநாட்டில் பேசியதும், 'நாளை என்பது தாமதமானது இன்றே செய்' (Tomorrow is too late) தமிழில் 'இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாப்போம்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. அந்த அளவு புகழ்பெற்ற உரை நிகழ்த்தக்கூடிய ஃபிடல், தலைசிறந்த நிறைவுரை ஒன்றை நிகழ்த்தினார்.

இந்த நேரத்தில் ஒரு கேள்வி இயல்பாகவே எழும். அதாவது சோவியத்யூனியன் வீழ்ந்துவிட்ட நிலையில் அமெரிக்காவை எதிர்த்து கியூபா தாக்குபிடிக்குமா? என்பதுதான்.

கண்டிப்பாக தாக்குப்பிடிக்கும். அதற்கு என்னால் சில சம்பவங்களைக் கூறமுடியும்.

கியூபா இப்போது கடுமையான நெருக்கடியில் சிக்கி உள்ளது. உணவுப் பொருட்கள், எண்ணெய் போன்றவை இறக்குமதியாகவில்லை. ஆகவே எண்ணெய் இல்லாமல் கியூபாவில் பாதி பஸ்கள் ஓடவில்லை. பெரும்பாலோர் சைக்கிள் உபயோகிக்கின்றனர். எரிபொருட்கள் இல்லாததால் விவசாயத்திற்கு எந்திரங்களை பயன்படுத்த இயலவில்லை. ஆகவே மாடுகட்டி ஏர் உழுகின்றனர்.

1959-60இல் ஒரு டன் சர்க்கரை விற்று 8 டன் எண்ணெய் வாங்கியது கியூபா. இன்றைக்கு ஒரு டன் சர்க்கரை விற்றால் முக்கால் டன் எண்ணெய்தான் வாங்க முடியும்.

1960இல் ஒரு டன் சர்க்கரை விற்றால் 8 டன் பால்பவுடர் வாங்கலாம். ஆனால் இன்று ஒரு டன் பால்பவுடருக்கு 9 டன் சர்க்கரை விற்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு நெருக்கடி நிலவுவதால் கியூபா மக்கள் ரேஷன் கடைகளில் எல்லோருக்கும் கிடைக்குமாறு பங்கிட்டு வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

என்றாலும், இந்த நெருக்கடியில் இருந்து மீண்டுவர சில ஆக்கபூர்வ முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. எரிபொருள் உற்பத்தி, காகிதம், மின்சாரம், உணவுப் பொருட்கள் போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்வது என்ற முடிவு அமுல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

1990இல் 10,000 பேரல் எண்ணெய் உற்பத்தி செய்த அவர்கள் இன்று 30,000 பேரல் என்று உயர்த்தியுள்ளனர். கியூபாவின் தேவையில் ஆறில் ஒரு பங்கு இப்போது கியூபாவிலேயே உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

மேலும் அரசுக்குச் சொந்தமான 62 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களை மக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்து அரசாங்க கூட்டுப் பண்ணையை உருவாக்கி உணவு உற்பத்தியை பெருக்க கடுமையான முயற்சிகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இன்னும் பல்வேறு துறைகளில் முன்னேற்றம் கண்டுவருகிறது. பெரும்பகுதி தொழில்களில் கியூபாவின் முதலீடு 51 சதவீதமும் வெளிநாட்டு மூலதனம் 49 சதவீதமும் என்பதில் உஷாராக இருந்து வருகிறது கியூபா அரசு. தங்களிடம் தொழில் நுட்பம் இல்லாத துறையில் வெளிநாட்டு கம்பெனிகளும் மூலதனமிட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய நெருக்கடிக்கு யார் காரணம் என்பதை மக்கள் தெளிவாக புரிந்து கொண்டுள்ளனர். எங்களை ஒரு குடியிருப்பு பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். நான் அங்கே ஒருவரைச் சந்தித்துக் கேட்டேன். அவர் ஓர் ஓய்வுபெற்ற ராணுவவீரர். உங்கள் நெருக்கடிக்கு யார் காரணம் என்று கேட்டபோது அவர் பளிச்சென பதில் சொன்னார், "அமெரிக்காதான்" என்று.

இது மட்டுமல்ல கியூபாவில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களும், மாணவர்களும், கியூப மக்களின் பிரச்சனைகளில் இருந்தும் நெருக்கடிகளிலிருந்தும் மீளவது எப்படி என்பதை பற்றிய தங்கள் கல்வியை அமைத்து வருவதால் நிச்சயமாக கியூபா மீண்டுவிடும். அமெரிக்காவை எதிர்த்து முன்னிலும் வலுவாய் நிற்கும்.

இது மட்டுமல்ல, 'கியூபா புரட்சி பாதுகாப்புக்குழு' என்ற அமைப்பில் 70 லட்சம் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இதன் வாயிலாக விவசாயத்துறையில், தொழில் துறையில் வேலை செய்ய பயிற்சி, தொற்றுநோயினால் பாதித்தால் சுகாதாரம் பேணுவது, கலாச்சார பயிற்சி, ராணுவப் பயிற்சி போன்றவை அளிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த புரட்சிப் பாதுகாப்புக்குழு அமெரிக்காவின் அவதூறு பிரச்சாரத்திலிருந்து அரசாங்கத்தை பாதுகாப்பதில் பிரதான பாத்திரம் வகிக்கிறது. இதில் மாணவர்கள், வாலிபர்கள், பெண்கள் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.

அடுத்தநாள் வேறொரு இடத்திற்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றார்கள். அதாவது 10 அல்லது 15 இடங்களை காண்பித்து நீங்கள் எந்த இடத்திற்கு செல்கிறீர்கள் என கேட்டபோது, நானும் என். ராம் அவர்களும் ஹவானா பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று சொன்னோம். அந்தப் பல்கலைக்கழகம் 1728இல் நிறுவப்பட்டது. இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலே மிக சிறந்த பல்கலைக்கழகமாகும். அங்குள்ள பேராசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தனர். பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றை விளக்கினார்கள். பிறகு ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பிரதிநிதிகள் மூவரும் சேர்ந்த ஒரு கலந்துரையாடல் நடந்தது. நீங்கள் யாராவது கேள்வி கேட்கலாம் என கூறினார்கள். நான் ஒரு கேள்வி கேட்டேன். "நானை 27ஆம் தேதி மாநாடு முடியப்போகிறது. அடுத்துவரக் கூடிய 1995 ஆம் ஆண்டு கியூபாவை ஆதரித்து எப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை எடுக்க போகிறோம். என்று மாநாட்டில் முடிவு எடுக்கப்போகிறோம் ஆனால் இந்த நாட்டுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியை போக்க இந்த பல்கலைக்கழகம் எந்த

வகையில் உதவி செய்கிறது?" ஒரு மாணவன் எழுந்து பட்டென்று பதில் சொன்னான்: "இந்த நாட்டில் எழுகின்ற எல்லா பிரச்சினைகளையும் பற்றி ஆய்வு செய்வதுதான் எங்களுடைய படிப்பு. அமெரிக்கா விதித்த பொருளாதார தடை என்பது கியூபா குழந்தைகளின்மீது எப்படிப்பட்ட பிரதிபலிப்பை உண்டாக்குகிறது என்பதை மனவியல் துறையில் (Psychology) ஆராய்ச்சி செய்கிறோம். வெளிநாட்டிலிருந்து உணவு ஏற்றுமதி நின்றுபோய் விட்டது. அதனால் உள்நாட்டு உணவு உற்பத்திக்கு புதிய புதிய விதைகளை கண்டுபிடிக்கக் கூடிய ஆராய்ச்சியை விவசாயத்துறையில் செய்கிறோம். சர்வதேச பொருளாதாரத்தைப் பற்றி பொருளாதாரத் துறையில் ஆராய்ச்சி செய்கிறோம். சுருக்கமாகக் கூறினால் மக்கள் சந்திக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதே இந்த பல்கலைக்கழகத்தின் நோக்கமாகும்." கடைசியாக ஒரு மாணவன், "எங்களுக்கு எழுத பாடபுத்தகங்கள், காகிதம் முதலியவை இல்லை. அடுத்தமுறை இந்தியாவில் இருந்து ஏதாவது அனுப்பமுடிந்தால் நோட்டு, புத்தகங்களை அனுப்புங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டான். பல்கலைக்கழகத்தில் கலந்துரையாடல் முடிந்த பிறகு அங்கேயே ஒரு சிறிய விருந்து கொடுத்தார்கள். நான் ஒரு மாணவரிடம் கேட்டேன், "நீங்கள் வருடத்திற்கு எத்தனை ரூபாய் கல்வி கட்டணம் செலுத்துகிறீர்கள்?" என்று. அதற்கு அந்த மாணவர் "என்ன கேட்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். நான் மறுபடியும் அதே கேள்வியைக் கேட்டேன். அதற்கு அந்த மாணவர், "ஆரம்ப கல்வி முதல் ஆராய்ச்சி கல்வியரை எங்களுக்கு கட்டணம் கிடையாது" என்றார். அங்கு இலவச கல்விதான். ஆனால் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைவுத்தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றால்தான் சீட்டுக் கொடுப்பார்கள்.

அந்த புரட்சி பாதுகாப்பு உறுப்பினரை சந்தித்ததும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களை சந்தித்ததும், அந்த நாட்டு மக்கள், அங்கு இருக்கக் கூடிய மாணவர்கள், நாட்டின் நெருக்கடிக்குக் காரணம் கியூபா அரசாங்கம் அல்ல; அமெரிக்காவின் பொருளாதார நெருக்கடிதான் என்பதை நன்றாகவே புரிந்திருக்கிறார்கள். அதுதான் நாட்டிற்கும், அரசிற்கும் உள்ள பலமாகும். அடுத்தது அந்த நாட்டு மக்களுடைய விழிப்புணர்வு. அவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தை சொல்லவேண்டுமென்றால் எங்களை ஒலிம்பிக் தங்கப்பதக்கம் பெற்ற வீரர்களை பார்க்க அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே பெரிய அறையில் பயிற்சி நடந்துகொண்டே இருந்தது. எங்களுடன் ஏசியாநெட் டெலி விஷன் குழுவினர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் குத்துச்சண்டை வீரரை பார்த்தவுடன் வீடியோ எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். உடனே அவர்கள் "இதையெல்லாம் தயவுசெய்து வீடியோ எடுக்காதீர்கள். இது தொழில் இரகசியம்" என்றார்கள். வேறு யாருக்கும் தெரியக்கூடாது. ஏனென்றால் அவர்கள் முறையை பிறர் காப்பி அடித்து விடுவார்கள் அல்லவா! அவர்கள் குத்துச்சண்டை இரகசியம்கூட வெளியே செல்லக்கூடாது என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் நம் நாட்டில் ராக்கெட் இரகசியமே விலைபோகிறது. அந்த நாட்டு மக்கள் தொகை

ஒருகோடியே பத்துலட்சம் தான். ஒரு பலம் வாய்ந்த அமெரிக்காவை எதிர்த்து போராடுகிற வகையில் அங்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கியூபாவை வளர்த்தெடுத்திருக்கிறது. அந்த நாட்டு மக்களின் உணர்வுகள் பிரமிக்கத்தக்கவை. அங்கு மக்கள் மத்தியில் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ ஒரு தலைசிறந்த ஹீரோ. ஆனால் தனி நபர் வழிபாடு என்பது அங்கு இல்லை. மாநாட்டில் பேசியவர்கள் அனைவரும் 'காம்ரேட் ஃபிடல்' என்றுதான் பேசத் துவங்கினார்கள். ஆனால் இங்கு கட்சி தலைவர் பெயரை சொன்னால் அந்த கட்சியில் இருக்கமுடியாது. தோழர் ஃபிடல் எவ்வளவு தன்னடக்கமாக இருக்கிறார் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம். முதல்நாள் மாநாடு 10 மணிக்கு துவங்கியது. 12 மணிக்கு ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ பேச வேண்டும் என்று பிரதிநிதிகளிடம் இருந்து கோஷம் வந்துவிட்டது. அவருக்கு மிகவும் சங்கடமாகியது. அவர் முன் மைக் இருந்தது. "நிகழ்ச்சி நிரலின்படி நான் கடைசியாகத்தான் பேச வேண்டும். புரட்சி என்பது கட்டுப்பாடும் சேர்ந்ததுதான். என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதீர்கள்" என்று அவர் கூறியவுடன் அனைவரும் அமர்ந்தனர். மூன்று நாள் மாநாட்டிலும் அமர்ந்திருந்து கவனித்தார். ஒரு நேரத்தில் கூட தலையிடவில்லை. அங்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பொருத்தவரையில் 22 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அரசியல் தலைமைக்குழு. அதில் மூன்று பேர் பெண்கள். 1990இல் நெருக்கடி மிகுந்த காலத்தில் 6 இலட்சம் கட்சி உறுப்பினர்கள். அடுத்த 4 ஆண்டுகளில் கூடுதலாக 1 இலட்சம் உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து மொத்தம் 7 இலட்சம் உறுப்பினர்கள் 'கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சி'யில் உள்ளனர். கட்சி உறுப்பினர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு கூட்டத்தில் ஃபிடல் பேசி இருக்கிறார்-

"To be a member of the party meant more work; more sacrifice never a Privilage."

'கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் உறுப்பினராக இருப்பது சலுகை பெறுவதற்கில்லை; மக்களுக்காக தியாகம் செய்வதற்கு; கூடுதலாக பணியாற்றுவதற்கு'. அதனால்தான் சோவியத்தின் நிலை கியூபாவிற்கு ஏற்படவில்லை. சாதாரணமாக நான் கட்சியில் 10 வருட காலமாக இருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு சலுகையும் இல்லை என்று இங்கு பேச்சு வருகிறது அல்லவா? அந்த உணர்வு வரக்கூடாது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேருவது சலுகை பெறுவதற்கல்ல; தியாகம் செய்வதற்காகத்தான் என்று கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு பயிற்றுவிக்கிறார்கள். ஏன் அந்தக் கட்சி உறுதியாக போராடுகிறது; எப்படி சமாளிக்கிறது என்பதற்கு இவையே சான்றாக உள்ளன. ஒட்டுமொத்தமாக, நடைபெற்ற மாநாடு மக்களின் விழிப்புணர்வு, கட்சித் தலைமையின் உறுதி, உலக நாடுகள் கியூபா அரசை ஆதரிப்பது, இவற்றை பார்க்கும்போது கியூபா சோதனையை வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையை தோற்றுவித்துள்ளது. 1992இல் அமெரிக்கா இன்னும் மோசமான சட்டத்தை கொண்டு வந்தது. டாரிசெல்லி என்ற அமெரிக்க பிரதிநிதி சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். அச்சட்டத்தின்படி, உணவுப் பொருட்களை அமெரிக்கா மட்டுமல்ல, அமெரிக்கா சார்ந்த

எல்லா கம்பெனிகளும் கியூபாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது. ஜ.நா. சபையில் ஏற்கனவே உள்ள தீர்மானம் என்ன கூறுகிறது? 'ஒரு நாட்டிற்கும் இன்னொரு நாட்டிற்கும் நடக்கும் யுத்தத்தில் உணவுப் பொருட்களையும், மருந்துப் பொருட்களையும் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது.' அமெரிக்காவின் இத்தகைய கொடுமைகளை 4 ஆண்டுகளாக கியூபா மக்கள் சந்தித்து வருகின்றனர். கியூபாவின் ஒரு சிறு பகுதியினர் அமெரிக்காவிற்குச் செல்ல விரும்பினார்கள். அவர்கள் சட்டபூர்வமாக வருவதை அமெரிக்கா அனுமதிக்கவில்லை; சட்ட விரோதமாக வருவதை அமெரிக்கா வரலாம் என்று அமெரிக்க அரசு அறிவித்தது. சட்டபூர்வமாக அனுமதிப்பதில்லை என்றபோது கியூபாவிலிருந்து நேரடியாகச் செல்லமுடியாது. மெக்சிகோ, கனடா போய்தான் அமெரிக்கா போகவேண்டும். கியூபாவிலிருந்து வேறு நாடுகள் போய்தான் அமெரிக்காவிற்குச் செல்லவேண்டும். அமெரிக்கா விசா கொடுக்காமல் சட்ட விரோதமாக வரலாம் என்றவுடன் கியூப அரசு யார் வேண்டுமானாலும் அமெரிக்கா செல்லலாம் என்று அறிவித்தது. இதனால் அமெரிக்காவின் தந்திரம் தோற்றுவிட்டது. பிறகு செப்டம்பர் மாதம் அமெரிக்காவிற்கும் கியூபாவிற்கும் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. ஓர் ஆண்டிற்கு கியூப மக்களுக்கு எவ்வளவு விசா அளிக்கவேண்டுமென்று ஓர் ஒப்பந்தமே ஏற்பட்டது. ஒரு 600 பேர் அமெரிக்கா போக முடியவில்லை என்று கியூபா அரசை எதிர்த்தனர். அதை எதிர்த்து ஹவானா நகரத்தில் மட்டும் 6 இலட்சம் பேர் திரண்டனர். ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ பேசும்போது கவலையோடு கூறினார். 'வெளிநாட்டு சுற்றுலா பயணிகள் கியூபாவிற்கு வருகின்றபோது நெருக்கடி காரணமாக சில பெண்கள் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுவது தலைதாக்கி உள்ளது. இதை சட்டபூர்வமாக்க மாட்டோம்; முழுவதுமாக ஒழிக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்.'

ஃபிடல் பேசும்போது பல முக்கிய கருத்துகளைக் கூறினார். கடந்த 35 ஆண்டுகளாக சமூக பொருளாதாரம் என்பது மிகப்பெரிய வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளது என அவர் கூறினார். "1959ஆம் ஆண்டில் 1000 குழந்தைகள் பிறந்தால் 60 குழந்தைகள் இறந்துவிடும். ஆனால் இன்று 10 குழந்தைகள்தான் இறக்கின்றன. இதைப் பார்க்கும்போது எங்கள் மருத்துவத்தின் வளர்ச்சியை அறியலாம். கல்வி, சுகாதாரம் அனைத்தும் இலவசம். கியூபாவின் இன்றைய நெருக்கடியில்கூட வீடு இல்லாத ஒருவரையும் நீங்கள் பார்க்கமுடியாது; பட்டினி என்பது இல்லை. ஒரு நேரத்தில் எங்கள் நாட்டு ஆசிரியர்கள் 25,000 பேர் வெளிநாட்டில் பணிசெய்தார்கள்; 15,000 மருத்துவ ஊழியர்கள் வெளிநாட்டில் சேவை செய்தார்கள். இன்று, ரஷ்யாவின் செர்னோபில் அணுமின் நிலையத்தில் ஏற்பட்ட மின்கதிர் வீச்சு காரணமாக பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு நாங்கள் சிகிச்சை அளித்து வருகிறோம். 1959இல் உழைப்பாளர் எண்ணிக்கையில் 10 சதவீதம் பெண்கள்; இன்றைய தினம் 40 சதவீதம் பெண்கள். கியூபாவில் ஒரு மனிதனின் சராசரி வாழ்நாள் 75 ஆண்டுகள். இந்தியாவில் சராசரி மனித வாழ்க்கை 57 ஆண்டுகள்தான்."

“இப்படி பல நாடுகளுக்கு உதவி செய்கின்ற நாட்டிற்கு எதிராக அமெரிக்கா பொருளாதாரத் தடை விதித்துள்ளதை அனுமதிக்கலாமா?” என்று ஃபிடல் கேட்டபோது எல்லோரும் எழுந்து நின்று “அதற்கு அனுமதிக்கக்கூடாது” என்று கூறி கரவொலி எழுப்பி ஆதரித்தார்கள்.

கடைசியாக, “அமெரிக்கா பல்வேறு நிபந்தனைகளை விதிக்கிறது; புரட்சியை, சோசலிசத்தை கைவிடவேண்டுமென்று கூறுகிறது. ஆனால் ரஷ்யாவைப் பார்க்கும்போது கியூபாவின் இத்தகைய செயலுக்குப் பின்னால் என்ன விளைவு ஏற்படும் என்பதை நாங்கள் புரிந்து வைத்துள்ளோம். ஆகவே சோசலிசத்தை, புரட்சியை பாதுகாப்போம். உலக அளவில் எங்களுக்குள்ள ஆதரவு எங்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கிறது. சோசலிசம் எங்களுடைய உயிர் என்பதை மீண்டும் கூறுகிறேன்” என்றார் தோழர் ஃபிடல்.

கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சி செய்யக்கூடிய தியாகம் அவர்களுக்காக மட்டுமல்ல, உலக புரட்சியைப் பாதுகாப்பதற்கும்தான். மாநாட்டில் பல பிரதிநிதிகள் பேசினார்கள். அதில் 11 வயதுடைய ஒரு மாணவர் பேசியபோது மாநாட்டு அரங்கமே உருக்கமானது. “4 வருடங்களுக்குமுன் எங்களுடைய பெற்றோர்கள் நாங்கள் கேட்டதை எல்லாம் வாங்கித் தந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது நாங்கள் கேட்டதை எல்லாம் அவர்களால் அளிக்க முடியவில்லை. இந்த நெருக்கடிகளுக்கு காரணம் காம்ரேட் ஃபிடல் அல்ல; அமெரிக்காதான். இவ்வளவு பிரதிநிதிகள் வந்து எங்களை ஆதரிப்பது எங்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளது” என்று கூறி ஓவென்று அழுதான். ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ சென்று தண்ணீர் கொடுத்து தட்டிக்கொடுத்த பிறகு அந்த மாணவன் தொடர்ந்து பேசி முடித்தான். நெருக்கடி நிலை பள்ளிக்கூட மாணவர்களைக்கூட பாதிக்கிறது. சோசலிசத்தைப் பாதுகாக்க பள்ளி செல்லும் குழந்தைகளும் தியாகம் செய்கின்றனர்.

சர்வதேச ரீதியில் சோசலிச நாடுகளுக்கு சோதனை ஏற்படுகிறபோது அந்தப் பிரச்சனையில் கவனம் செலுத்த ஒவ்வொரு உலக கம்யூனிஸ்டுக்கும், உலக தொழிலாளிக்கும் பங்கு உண்டு.

அதை உலக வரலாறுகள் சொல்லும். சோவியத்தை ஹிட்லர் அழிக்க முயன்றபோது உலக நாடுகள் தடுத்தன. இப்போது கியூபாவிற்கு ஆதரவாக, கியூப புரட்சிக்கு ஆதரவாக, கியூப சோசலிசத்திற்கு ஆதரவாக உலக மக்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஜி. ராமகிருஷ்ணன்
மாநில செயற்குழு உறுப்பினர்
இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்)

மீண்டு எழுவோம்

அன்பான நண்பர்களே!

'அன்பான நண்பர்களே' என்ற வார்த்தையை உச்சரிக்கும்போது நான் மிகப்பெரிய பூரிப்படைகிறேன்.

இம்மாநாட்டில் பேசப்பட்ட உள்ளடக்கங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்தோ, இணைத்தோ பேசுவது கடினமான ஒன்று. என்றாலும் அவற்றின் மேல் சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.

கடந்த சில நாட்களாக இந்த நூற்றாண்டின் சிறந்த உணர்வையும், சிறந்த கருத்துக்களையும் என்னால் கேட்க முடிந்தது. இவற்றிற்கான போர் பிரகடனத்தை நீங்கள் தெரிவித்துள்ளீர்கள்.

மனிதகுலத்தின் மேன்மைக்கான பல விஷயங்களை பல்வேறு கோணங்களில் நாம் இங்கே விவாதித்து இருக்கிறோம். ஒருவகையில் மனித மதிப்புகளுக்காக இந்த நூற்றாண்டு நெடுகிலும் நடந்து வந்துள்ள போராட்டங்களை நீங்கள் வெளிப்படுத்தி உள்ளீர்கள்.

இந்த மாநாட்டில் அலசப்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளின் மையமாக விவாதம் நெடுகிலும் காணப்பட்டது. என்னவென்றால், சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம், காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டம்; நவீன, காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டம்; ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டம்; உலகம் முழுவதும் உள்ள ஜனத்திரளின் சமத்துவத்துக்கான போராட்டம்; அவர்களின் வளர்ச்சிக்கான போராட்டம்; நீதிக்கான போராட்டம்; உலக மக்களின் ஒற்றுமைக்கான போராட்டம்; இன்றைக்கு காணப்படும் மிரட்டல்களை என்றைக்கும் இல்லாமலொழிப்பதற்கான போராட்டம்; சமூக நீதிக்கான போராட்டம்; சுரண்டலை எதிர்த்துப் போராட்டம்; வறுமைக்கு எதிரான போராட்டம்; புறக்கணிப்புக்கு எதிரான போராட்டம்; நோய்களுக்கு எதிரான போராட்டம்; வதைபடுத்தலுக்கு எதிரான போராட்டம்;

தன்மானத்திற்கான போராட்டம்; பெண்களின் மதிப்பிற்கான போராட்டம்; மக்கள் ஒற்றுமைக்கான போராட்டம்; உலக அமைதிக்கான போராட்டம்; இன்னும் இதுபோன்ற மதிப்புமிக்க பல்வேறு விஷயங்களுக்கான போராட்டம்.

இந்த மாநாட்டை கியூபாவுக்கு ஆதரவான மாநாடு என்று மட்டுமே கூறிவிடமுடியாது. நாம் எதற்காக எல்லாம் போராடவேண்டும் என்று விவாதித்தோமோ, முடிவெடுத்தோமோ அத்தகைய போராட்டங்களுக்கு எல்லாம் உத்வேகம் ஊட்டக்கூடிய மாநாடு என்று பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ளலாம்.

சிறந்த மதிப்புள்ள பல்வேறு கருத்துக்கள் இந்த சந்திப்பில் எதிரொலித்துள்ளன. பல்வேறு கருத்தோட்டங்களைக் கொண்டவர்களாக இங்கே நாம் கூடி இருக்கிறோம். ஆயிரம் அல்ல பத்தாயிரம் என்றால்கூட அடங்காத வித்தியாசமான வடிவில் நாம் காணப்படுகிறோம். என்றாலும் உன்னதமான உலகிற்கான சுயநலமற்றவர்களாக, மனித குலத்தின் சிறப்பியல்புகளின் பிரதிநிதிகளாக நாம் காணப்படுகிறோம். இந்த மாநாட்டில் பங்கேற்கும் ஒவ்வொருவரும் மிக உயர்ந்த மனித உணர்வுகளையும், தார்மிக உணர்வுகளையும் கொண்டவர்களாக காணப்படுகிறீர்கள்.

மனித சமூகத்தின் தியாகத்தையும், உதவி மனப்பான்மையையும் மிகவும் நேசிப்பவன் நான். ஒவ்வொரு முறையும் கியூபா வருபவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் ஆராய முற்படுகின்றேன்; அவர்கள் என்ன சிந்திக்கிறார்கள்; அவர்கள் என்ன உணர்கிறார்கள் என்பதை கிரகிக்க நான் ஒவ்வொருமுறையும் முயல்கிறேன். பல்வேறு மனித மதிப்புகள் ஒருபோதும் உறைந்து போய்விடவில்லை என்பதையே இதன்வாயிலாக நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

இந்த மாநாட்டிற்கு வர இயலாத கோடிக்கணக்கான நமது நண்பர்கள் உலகம் முழுவதும் உள்ளனர். அவர்கள் பல்வேறு விஷயங்களில் தங்களின் உணர்வுகளையும், ஆதரவுகளையும் வெளிக்காட்டி வருகிறார்கள். அத்தகைய ஆதரவை இந்த மாநாட்டில் நினைவு கூறாமல் இருப்பது புறக்கணிப்புக்கு ஒப்பாகும். எனவே அந்தக் கோடிக்கணக்கான மக்களின் ஆதரவையும், உணர்வுகளையும் நான் இந்த மாநாட்டோடு இணைத்தே காண்கிறேன்.

இந்த மாநாட்டோடு முடித்துக் கொள்ளாமல், அடுத்தக் கட்டத்திற்கு இம்மாநாட்டின் நோக்கங்களை விரிவுபடுத்த வேண்டும்; என்னோடு பேசிய அனைவரும் மாநாடு சிறந்த முறையில் நடந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினர். இதுபோன்ற பல மாநாடுகளை நாம் கண்டிருக்கிறோம் என்றாலும் இந்த மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகள் நெடுகிலும் அறிவுப்பூர்வமாகவும், சிறந்த வகையிலும், தீர்க்கத் தரிசனத்தோடும், தியாகப்பூர்வமான அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டது.

இந்த மேடையில் பல உரை வீச்சுக்களும், கேள்வி பதில்களும் நடந்தேறின. பல்வேறு தலைப்புகளில் செயல்பாட்டுக்கான குழுக்கள் பல கூடி விவாதித்தன. இந்த மேடையில் பேசாத பலர் அந்த குழுக்களில் பேசினர். இங்கே அனைவரும்பேச முடியாவிட்டாலும் நூற்றுக்கணக்கான வர்களின் பங்களிப்பை இக்குழுக்களின் மூலம் பெற முடிந்ததின் மூலம் ஒரு அற்புதத்தை நிகழ்த்தியுள்ளீர்கள்.

இங்கே பேசியவர்கள் பெரும்பாலும் இங்கே கூடியிருப்பவர்களின் உணர்வுகளையே அநேகமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என்றே நினைக்கிறேன். இந்த காரணத்திற்காகவே இம்மாநாட்டின் அமைப்பாளர்களையும் தலைவர்களையும் நாம் பாராட்டவேண்டும்.

இங்கே 109 நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பங்கேற்றுள்ளனர் என்பதை அறிந்தேன். பல்வேறு மொழிகளால் வேறுபட்டிருந்தாலும் நாம் ஒருவரை ஒருவர் முற்றிலுமாக சரியாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். பல்வேறு மாறுபட்ட அரசியல் கருத்துக்கள் உள்ளவர்களாக இருப்பினும் நாம் கியூப மக்களுக்கு ஆதரவு என்ற உன்னதமான கருத்தால் ஏகமனதாக ஒன்றுபட்டிருக்கிறோம்.

இந்த மாநாட்டின் மையப் பொருளாக பொருளாதாரத் தடை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இதையொட்டியே பலரும் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் நான் இந்த பொருளாதாரத் தடை குறித்து அதிகமாக எதுவும் பேசப் போவதில்லை. ஆனால் இந்த தடை குறித்த சில முக்கியமானவற்றை நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

இந்த பொருளாதாரத் தடையின் காரணமாக கியூபாவுடன் வர்த்தகத்தை மட்டுமே அமெரிக்கா நிறுத்திக்கொண்டதாக யாரும் கருத வேண்டாம். தொழில்நுட்பம், இயந்திரங்கள், இன்னும் இன்னும்...அதற்கும் மேல். உணவுப்பொருள் உட்பட உயிர்காக்கும் மருந்தாக இருந்தாலும் கியூபாவுக்கு வரத்தடை ஏன், தலைவலிபோக்கத் தேவையான ஆஸ்பிரின் மருந்துகூட வரத்தடை. மனித உயிர்களைக் காக்க, புற்று நோயின் கொடூரபிடியிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க தேவைப்படும் புற்றுநோய் எதிர்ப்பு மருந்துகள், பிணியின் பிடியிலிருந்து மனித குலத்தை காக்க உதவும் மருந்துகள் மாத்திரைகள் என்று எதுவும் கியூபாவுக்குள் வரத்தடை.

இந்த பொருளாதாரத் தடை கடன் உதவிகளையும், நிதி உதவிகளையும் மட்டுமே தடை செய்வதாக கருதவேண்டாம்.

உலகின் மிகப் பணக்கார நாடான உலகின் மிகச் சக்திவாய்ந்த நாடான அமெரிக்கா மட்டுமே பொருளாதார, வணிக, நிதி நடவடிக்கைகளை தடை செய்வதாக கருதவேண்டாம். இந்தத் தடையை 90 மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து மட்டுமல்ல; நம்மிடமிருந்து சில அங்குலங்களே இடைவெளி உள்ள ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளான கௌதமாலாவின் கப்பற்படை தளத்திலிருந்தும் செயல்படுகிறது.

இந்த மிகப்பெரிய ஆற்றல் வாய்ந்த ஏகாதிபத்தியம் கியூபாவுக்கு மிக அருகில் மட்டுமல்ல; கியூபாவுக்குள்ளும் இருக்கிறது. ஏகாதிபத்திய கருத்துக்களை கொண்டவர்கள்; ஏகாதிபத்திய தத்துவங்களை கொண்டவர்கள்; ஏகாதிபத்திய கோட்பாடுகளை கொண்டவர்கள் எங்களுக்கு அருகில் மட்டுமல்ல; உள்ளேயும் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்ட மிகச் சொற்பமானவர்கள் துரதிர்ஷ்டவசமாக கியூபாவிலும் இருக்கிறார்கள். பல வருடங்களாக ஏகாதிபத்தியவாதிகள் உலகம் முழுவதும் இத்தகைய அவதூறு கருத்துக்களை பரப்பி வருவதின் விளைவு அது.

அமெரிக்காவுக்கு கியூபாவோடு வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் விருப்பம் கிடையாது; ஆனால் கியூபாவுக்கு கருத்துக்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் அது அபார ஆர்வம் கொண்டுள்ளது. அதுவும் கீழ்த்தரமான, மோசமான கருத்துக்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் முனைப்புக் காட்டி வருகிறது.

கியூபாவுக்கு தேவைப்படும் உணவுப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யாது; கியூபாவுக்குத் தேவைப்படும் தொழில் நுட்பங்களையும், இயந்திரங்களையும் ஏற்றுமதி செய்யாது. ஆனால் கியூபாவுக்கு தேவையற்ற நன்மை பயக்காத மோசமான கருத்துக்களை அதிக அளவில் ஏற்றுமதி செய்து வருகிறது அமெரிக்கா.

தற்போது என்ன நிகழ்ந்து வருகிறதென்றால், சோசலிச நாடுகளுக்குள் இத்தகைய மோசமான கருத்துக்களை கொண்டு கடை விரிப்பது; அதை விரிவுப்படுத்துவது; தெளிவாக சொல்வதானால் முன்னாள் சோவியத் யூனியனிலும், இதர சோசலிச நாடுகளிலும் எத்தகைய காரியத்தைச் செய்ததோ அதையே இப்போது கியூபாவுக்குள் செய்து வருகிறது.

இத்தகைய எதிர்புரட்சிக் கருத்துப் பிரச்சாரத்தை மிகப் பரந்த அளவில், மிகச் சக்திவாய்ந்த நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாக மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் வாயிலாக செய்து வருகிறது. இதற்காக ஒவ்வொரு வருடமும் கோடிக்கணக்கான டாலர்களை அமெரிக்கா செலவிட்டு வருகிறது. இது ஒருவழிப்பாதை வர்த்தகமாகிவிட்டது. ஏனெனில் கியூப மக்கள் இத்தகைய எதிர்ப்புரட்சி கடைவிரிப்பை தூக்கி எறிந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வாங்குவதும் இல்லை. திருப்பிக் கொடுப்பதும் இல்லை.

பொருளாதாரத்தை இத்தோடு நின்றுவிட்டது என்று கருதவேண்டாம். இந்த தடை கியூபாவுக்கு எதிரான பொருளாதார யுத்தத்தையே தொடுத்துள்ளது. உலகம் முழுவதும் உள்ள நாடுகளை எந்தெந்த விதத்தில் கியூபாவுக்கு தொடர்பின்றி தடைசெய்ய முடியுமோ அத்தகைய விதத்தில் அமெரிக்கா செயல்பட்டு வருகிறது.

ஏதாவது ஒரு நாடு கியூபாவோடு வர்த்தக தொடர்பு வைத்திருந்தால், ஏதாவது ஒரு நாடு கியூபாவோடு வியாபாரம்

சம்பந்தமான வணிக தொடர்பு கொண்டிருந்தால், ஏதாவது ஒரு நாடு கியூபாவில் முதலீடு செய்ய முன்வந்தால், ஏதாவது ஒரு நாடு கியூபாவோடு போக்குவரத்துத் தொடர்பு கொண்டிருந்தால் அதை ராஜதந்திரிகள் வாயிலாக, தூதர்கள் வாயிலாக, இன்னும்மேலே போய் யாராவது தனி நபரால் அதைத் தடுக்க முடியுமானால் அதன் வாயிலாகவும், எப்பாடுபட்டேனும் கியூபாவுடன் எத்தகைய உறவையும் எந்தநாடும் வைத்துக்கொள்ளாமல் தடுத்துவரும் செயலை அமெரிக்கா தொடர்ந்து செய்து, கியூபாவோடு பொருளாதார தொடர்புகளை மற்ற நாடுகள் மேற்கொள்ளவிடாமல் தடுத்து வருகிறது.

எங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு எதிராக தொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்த முற்றுகையை நாங்கள் பொருளாதாரத்தடை என்கிறோம். ஆனால் இது பொருளாதார முற்றுகை மட்டுமல்ல, எங்களுக்கு எதிரான போர். இந்த போர் முழுக்க முழுக்க கியூபாவுக்கு எதிராக மட்டுமே தொடுக்கப்பட்டுள்ளப் போர். உலகின் எந்த நாட்டுக்கு எதிராகவும் இத்தகைய போர் தொடுக்கப்படவில்லை.

நாங்கள் இந்த தடையை எதிர்த்து சமாளிக்க வேண்டியது மட்டுமல்லாமல், அரசியல் தளத்தில் தொடர்ந்த எதிர்ப்புகள் எத்தனை; புரட்சியின் தலைவர்களை ஒழித்துக்கட்ட எடுத்த முயற்சிகள் எத்தனை; சதிவேலைகள், கவிழ்ப்பு முயற்சிகள் எத்தனை; நேரடியான தொடர்ந்த பொருளாதார நாசவேலைகள் எத்தனை எத்தனை; நாங்கள் இவற்றையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

கடந்த 35 ஆண்டுகளாக நாங்கள் நாசவேலைகளின் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நான் இங்கே கொள்ளை, கொலைகாரர்களின் ஆக்கிரமிப்பு, மலைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் நடந்த போர்கள், தொடர்ந்த பரவலான கவிழ்ப்பு முயற்சிகள் மட்டுமல்லாமல் குண்டு வெடிப்பு மற்றும் வெடிமருந்து மூலமான நேரடி தலையீட்டு சதிவேலைகள் மூலமும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கிறோம்.

கடந்த 35 வருடங்களாக நாங்கள் அவதூறுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு வருகிறோம்.

எங்கள் நாடு ரசாயனப் போரையும் சந்தித்து வருகிறது. தாவரங்கள், விலங்குகள், மனித நோய்கள் வாயிலாக எங்கள் நாட்டின்மீது ரசாயனப் போர் தொடுக்கப்படுகிறது. எங்கள் நாட்டிற்கு எதிராகவும், எங்கள் புரட்சிக்கு எதிராகவும் வேறு எந்த ஆயுதத்தையும் பிரயோகிக்க துணிவில்லாத அமெரிக்காவும், அதன் அரசாங்கமும் இத்தகைய கேவலங்களைப் புரிந்து வருகிறது.

நான் இன்றைக்கு கூறும் இத்தகைய வாசகங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும், இன்னும் 25 வருடங்கள் கழிந்த பின்னரானாலும், அல்லது 50 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர், அல்லது 100 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர், 200 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர்;

அதாவது நமது தலைமுறையினரின் பேரப் பிள்ளைகள் காலத்தில், பேரப்பிள்ளைகளுக்கு பேரப்பிள்ளைகள் காலத்தில், பேரப்பிள்ளைகளின் பேரப்பிள்ளைகளின் பேரப்பிள்ளைகள் காலத்தில் நிச்சயம் ஒருநாள் சுதந்திரத்தின் காவலர்கள் நாங்கள்தான் என்றும் மனித உரிமையின் காவலர்கள் நாங்கள் என்றும் கொக்கரித்து வரும் இவர்களின் அவலட்சணமான முகத்திரை கிழித்தெறியப்படுவது நிச்சயம்.

கியூபு புரட்சிக்கு எதிராக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள போர் முழுவீச்சிலானது. இந்தப் போர் பழையது மட்டுமல்ல, அதன் வேகம் குறையாமல் தொடர்ந்து இன்றும் நடத்தப்பட்டு வருவது. கியூபாவின் பொருளாதார, தொழில்களை சீர்குலைக்க தொடர்ந்து நடத்தப்படும் போர்.

அமெரிக்க அரசாங்கத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ஸ்தாபனங்கள் புரட்சிக்கான தலைவர்களைக் கொலை செய்ய திட்டமிட்டு வருகிறது. இது ஏதோ பழைய விஷயம் என்று யாரும் நினைத்துவிட வேண்டாம். இன்றைக்கும் நடந்து வருகிறது என்பதே அப்பட்டமான உண்மை. அத்தகைய ஸ்தாபனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அருவருக்கத்தக்க போர்களைத் தூண்டி வருகிறார்கள்.

கூலிப்படைகளை வைத்துக்கொண்டு கொலையாலும், சீர்குலைவு நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு எங்கள் நாட்டில் எல்லா பகுதிகளிலும் மக்களை கொலை செய்து பாதுகாப்பற்றச் சூழலை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கிறார்கள்.

நான் மிகத் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் கூறுகிறேன். இத்தகைய நடவடிக்கைகளை அமெரிக்கா திட்டமிட்டே கியூபாவுக்கு எதிராக நடத்தி வருகிறது. இது பொருளாதாரத் தடையைவிட பல மடங்கு, பலப்பல மடங்கு அதிகமான தீங்கினைக் கொண்டது.

இந்தச் செயல்கள் பூராவும் எங்கள் நாட்டின்மீது அப்பட்டமான அவதூறுகளைப் பரப்பும் பிரச்சாரமாகவும், தாங்கள் செய்யும் குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதற்கும் அமெரிக்கா பயன்படுத்தி வருகிறது.

இப்போது அவர்கள் மனித உரிமைகள் என்ற போர்வைக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டு அதற்காக தாங்கள் நிற்பதாக தங்களை இனம் காட்டிக்கொள்ள முயல்கிறார்கள். மனித உரிமைக்கான இலக்கணங்கள் பற்றியெல்லாம் போதனைசெய்யும் இவர்கள்தான், எங்கள் நாட்டிற்கு எதிரான அனைத்து தாக்குதல்களையும் தொடுத்து வருகின்றனர்.

மனித உரிமைகளை எல்லாம் மீறி, ஈவு இரக்கமற்று, கொடூரமான முறையில் பட்டினி போட்டு, நோய் நொடிகள் பீடிக்கச் செய்து எங்கள் நாட்டின் 110 லட்சம் மக்களை கொன்று குவிக்க துடிக்கிறார்கள் என்று ஐக்கிய நாடுகள் சபை, மனித உரிமைகளுக்கான ஹைகமிஷனிலும் சமீபத்தில் தெரிவித்தேன்.

மனித உரிமைகள் பற்றி அமெரிக்கா பேசுகிறது. முன்னர் அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த பூர்வீக மக்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள். அமெரிக்க இந்தியர்களை எப்படியெல்லாம் மாடுகள் போல் துரத்தி வந்தார்கள் என்பதை எப்படி மறக்கமுடியும். மனித உரிமைகள் பற்றிப் பேசுபவர்கள் மாடுகளைவிட கேவலமான முறையில் அமெரிக்க இந்தியர்களைக் கொன்றார்கள். பின்னர் மாடுகளையும் கொன்றார்கள்.

அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் எந்தப் பகுதியையாவது பிடித்து தன்னுடைய நாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்திக் கொள்வது; பல அண்டை நாடுகளின் நிலங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதன் வாயிலாக லட்சக்கணக்கான சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பை விரிவுபடுத்திக்கொள்வது. மெக்ஸிகோவை எடுத்துக் கொண்டால் அந்நாட்டில் பாதியை கபளீகரம் செய்து விட்டனர். இன்றும் புருட்டோரிக்காவை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

அவர்கள் கடந்த 150 வருடங்களாக கியூபாவை கபளீகரம் செய்ய முயற்சித்து வருகிறார்கள். லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் பலமுறை தலையிட்டு உள்ளனர். இவையெல்லாம் நம்முடைய கண்டத்தை மட்டுமே குறித்த விஷயம். இது தவிர வியட்நாம், லாவோஸ், கம்போடியா இன்னும் பிற நாடுகளில் இவர்களின் தலையீட்டை நான் இங்கே குறிப்பிடவில்லை.

என்னே வரலாறு! என்ன பரிதாபம் பாருங்கள்! அவர்கள் 'விதி 187' என்று ஒன்றை நிறைவேற்றி உள்ளார்கள். இது 100 ஆண்டுகள் முன்பு அல்ல, 100 நாட்கள் முன்பு அல்ல, ஒருவாரத்திற்கு முன்பு இதை நிறைவேற்றி உள்ளனர். அந்த விதி 187 கூறுவது என்ன? ஒரு காலத்தில் மெக்சிகோவின் பகுதியாக இருந்த இடங்களில் வசிக்கும் குடும்பங்களின் குழந்தைகளுக்கு கல்வி மற்றும் மருத்துவ வசதிகளை தடை செய்கிறது இவ்விதி 187.

மேற்கண்ட கண்ணோட்டங்கள் மனித உரிமைகள் குறித்து எத்தகைய மதிப்புகளைப் புலப்படுத்துகின்றன? மனித நேயத்தைக் குறித்து எத்தகைய கண்ணோட்டத்தை; எத்தகைய கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டுள்ளன?

கணக்கிலடங்காத குழந்தைகள் மருத்துவ சிகிச்சைக் கிடைக்காமல் பிணியின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கியுள்ளனர். அதேவேளையில், இதுவரை நாம் கேள்விப்பட்டிராத பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தும் ராணுவ ஆயுதங்களுக்காக ஒவ்வொரு ஆண்டு பட்ஜெட்டிலும் 30 லட்சம் டாலர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு செலவிடப்படுகிறது.

சுதந்திரத்தின் காவலனாக, மனித உரிமைகளின் காவலனாக தன்னைப் பறைசாற்றிக்கொள்ளும் அமெரிக்காவினுடைய ஈனத்தனத்தை காண நாம் வரலாறு நெடுகிலும் சென்றுத் தேடவேண்டிய அவசியமில்லை. நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற இந்த சமகாலத்தின்

உதாரணத்தையே கூறலாம். புரட்சிகள் உலகில் நடத்தப்பட்டபின் அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கை எதுவாக இருக்கிறது. அமெரிக்காவின் கொடுங்கோன்மை உலகம் முழுவதும் கீழ்மைப்படுத்துதலையும், ரத்தக்கறை படிந்த அனுபவங்களையுமே தோற்றுவித்துள்ளது. இதுதான் சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலன் என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ளும், மனித உரிமைகளின் பாதுகாவலன் என்று தன்னை பறைசாற்றிக் கொள்ளும் அமெரிக்காவின் உண்மை முகம்.

ஐரோப்பாவை சற்று திரும்பிப் பார்த்தோமானால்; நம்முடைய நினைவுகளை மீண்டும் ஒருமுறை அசைபோட்டுப் பார்ப்போமானால், முதல் உலகப்போரின்போது ஸ்பானிய பாசிச சக்தியோடு கையேர்த்த அமெரிக்கா, ஹிட்லரிடமும் முசோலினியிடமும் இருந்து ஆயுதங்கள் பெற்று லட்சக்கணக்கான, மதிப்புமிக்க மனிதஉயிர்களை கொன்று குவித்ததைக் காணமுடியும்.

அமெரிக்கா தெற்கு வியட்நாமோடு சேர்ந்துகொண்டு வடக்கு மற்றும் தெற்கு வியட்நாமிய மக்களுக்கு எதிரான கொடுமையான போர் தொடுத்ததை நம்மால் மறக்க முடியாது. நிச்சயமாக நம்மால் கொரியாவையும் மறக்கவே முடியாது. ஏனெனில், கொரியாவை முற்றிலும் அழித்து, சிதைத்து குப்பையாக மாற்றியது கொரியப் போர்.

உலகமே அஞ்சி நடுங்கிய அணு ஆயுதத்தால் சிதைக்கப்பட்ட ஹிரோஷிமா-நாகசாகி அனுபவத்தைப் புறக்கணித்துவிட முடியுமா? ராணுவப்படைகள் குவிக்கப்பட்டுள்ள இடத்திலேகூட அநாவசியமாக அணு ஆயுதத்தை பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற நியதி உள்ளபோதிலும்; அந்த அணு ஆயுதத்தை, ஹிரோஷிமா - நாகசாகி என்ற சாதாரண மக்கள் வாழும் நகரங்களின் மீது வீசி லட்சக்கணக்கான மக்களை கொன்று குவித்த அனுபவத்தை மறந்துவிட முடியுமா? இன்று உலக மக்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் அணு ஆயுதத்தின் அபாய சங்கு அல்லவா ஹிரோஷிமா நாகசாகி.

தென் ஆப்பிரிக்க நிறவெறியோடு அமெரிக்கா வைத்திருந்த உறவு என்ன அவ்வளவு சுலபத்தில் மறக்கக் கூடியதா?

தென் அங்கோலாவின் நிறவெறி ராணுவத்துக்கு எதிராக நாம் போராடி வருகிறோம். அங்கோலாவிலும், தென் ஆப்பிரிக்காவிலும் அணு ஆயுதங்கள் உள்ளன. பல்வேறு வகையான அணு ஆயுதங்கள் உள்ளன. தென் ஆப்பிரிக்காவிடம் அணு ஆயுதங்கள் உள்ளன என்பதை அமெரிக்காவும் அறியும். அது கியூபாவுக்கு எதிராகவும் அங்கோலன் ராணுவத்துக்கு எதிராகவும் பயன்படும் என்பதையும் அமெரிக்கா அறியும். ஆஹா! இதுவல்லவா தென் ஆப்பிரிக்காவின் நிறவெறியும் பாசிசமும் ஆகும்.

அமெரிக்கா, வடகொரியாவிலும் மிகப்பெரிய குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. வடகொரியாவுக்கு எதிராக மிகப்பெரிய போர்

மிரட்டலையும் விடுத்தது. காரணம் வடகொரியா அணு ஆயுதம் உற்பத்தி செய்வதாக அமெரிக்கா கருதியது. ஆனால், தென் ஆப்பிரிக்கா அணு ஆயுதம் உற்பத்தி செய்தும் அதை சகித்துக் கொண்டது. அதனால் மறைமுக ஆனந்தமும் கொண்டுள்ளது.

நாம் இப்போது நம் கண்டத்திற்கு கொஞ்சம் அருகில் வருவோம். சமீபத்தில் நிகரகுவாவிற்கு எதிராக தொடுக்கப்பட்ட அருவருப்பான போரை எவரால் மறக்க முடியும்? கூலிப்படைகளைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான நிகரகுவா மக்களை கொண்டு குவித்ததை எவரால் மறக்கமுடியும். சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலன் என்று கூறிக்கொள்கிற, மனித உரிமையின் காவலன் என்று கூறிக்கொள்கிற அமெரிக்காவின் இத்தகைய நீசத்தனத்தை எவரால் மறக்க முடியும்?

எல்சால்வாடார் அரசின் கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்து போராடிய மக்கள் தலைவர்களை கொண்டு குவிக்க நாசகரமான ஆயுதங்களை வழங்கி 50 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்களைக் கொண்டு குவித்து பலகோடி டாலர் சம்பாதித்த அமெரிக்காவின் நயவஞ்சகத்தை எவரால் மறக்கமுடியும். இந்தப் போரில் 50 ஆயிரம் பேரை கொண்டு குவித்தார்களே அதை யாரால் மறக்கமுடியும்.

மல்வினாஸ் யுத்தம் எதனால் நடைபெற்றது. அர்ஜென்டினாவின் 401 ஆவது ராணுவப் பிரிவைப் பயன்படுத்தி எல்சால்வாடாருக்கு எதிராகவும், நிகரகுவாவுக்கு எதிராகவும் ஒரு அருவருப்பான யுத்தத்தை அமெரிக்கா தொடுத்ததால்தானே தவிர, வேறு என்ன! இப்படி ஒரு யுத்தத்தை தொடுத்து அதன் வாயிலாக மல்வினாஸ் தீவுகளின் சில பகுதிகளை பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பைத் தவிர அமெரிக்க ராணுவத்துக்கு வேறு என்ன நோக்கம் இருக்கமுடியும்.

அர்ஜென்டினாவின் மல்வினாஸ் மீதுள்ள உரிமையை பற்றிய விஷயம் வேறு. நாம் அதை எப்பொழுதும் ஆதரித்தே வந்திருக்கிறோம். ஆனால் அர்ஜென்டினா ராணுவம் கருதியது என்னவென்றால் அமெரிக்காவிற்காக தாங்கள் இதுவரை மத்திய அமெரிக்காவில் செய்த சேவைக்கு பிரதிபலனை பெற்றிட நினைத்தது. தாங்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் ராணுவ சாகசத்திற்கு அமெரிக்காவின் ஆதரவை எதிர்பார்த்தது. அது சாகசமாகவே அமைந்தது. இம்மாதிரி போர் தொடுக்கப்படுவதில்லை என்பதே உண்மை. ஒன்று போர் தொடு. அல்லது அப்படிச் செய்யாமல் இரு. போர் தொடுக்கப்பட்டால் அதன் உச்சக்கட்ட முடிவிற்கு கொண்டு செல்லவேண்டும். அவர்கள் மல்வினாஸ் தீவை ஆக்கிரமித்தனர். அமெரிக்கா அதன் கூட்டாளிகளில் யாரையேனும் ஒருவரை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டபொழுது அது பிரிட்டனை ஆதரிக்க முற்பட்டது.

1950களில் இருந்து கௌதமாலாவில் அமெரிக்கா தோற்றுவித்து வரும் கேவலங்களை யார் மறக்க முடியும்? மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட "அப்பென்ஸ்" அரசாங்கம் பதவியேற்று அந்த நாட்டு பூர்வகுடிகளுக்கு

உதவி செய்யும் மாற்றங்களை கொண்டு வந்தவுடன் அதற்கு எதிரான அருவருப்பான போர் பிரகடனத்தையும், படையெடுப்பையும் இன்றுவரை நடத்தி வருவதை எவரால் மறக்கமுடியும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை கௌதமாலாவில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சுமார் ஒரு லட்சம் மக்கள் காணாமல் போயுள்ளனர். இந்த நாட்டில்தான் சில பத்தாண்டுகளாக எந்த அரசியல் கைதிகளும் சிறைச்சாலைகளில் இல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் அனைவரும் இல்லவே இல்லை. கொல்லப்பட்டு விட்டனர். இப்படிப்பட்ட ஒரு அரசை கௌதமாலாவுக்கு சப்ளை செய்தது யார்? இப்படிப்பட்ட கொடூரங்களைப் புரிய அந்த அரசுக்கு பயிற்சி அளித்தது யார்? இத்தகைய கொடுமைபுரிய அனைத்து தயாரிப்புகளையும் அவர்களுக்கு செய்துகொடுத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் யார்? சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலன் நான்தான்; மனித உரிமைகளின் பாதுகாவலன் நான்தான் என்று பறைசாற்றும் அமெரிக்கா!

சிலியில் பெரும்பான்மை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அலெண்டேயின் அரசுக்கு எதிராக நடந்தது என்ன? அலெண்டேவுக்கு எதிராக சதி செய்து, பொருளாதார வளர்ச்சியில் தடை ஏற்படுத்த பல்வேறு வழிகளில் முயன்று, படிப்படியாக அவர் அரசை திடீரென்று கவிழ்க்கக்கூடிய காரியத்தில் ஈடுபட்டு, அந்த நாட்டைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் காணாமல் போனதற்கும், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்ட இழிசெயலை சதிமூலம் நிகழ்த்திய அமெரிக்காவின் அருவருப்பான இந்த யுத்தத்தையும் எவரால் மறக்கமுடியும்.

அர்ஜெண்டினாவோடு கைகோர்த்து அர்ஜெண்டினா மக்களுக்கு புரிந்த கொடுமையை யாரால் மறக்கமுடியும். நான் குறிப்பிடுவது அர்ஜெண்டினா ராணுவ அரசாங்கத்தை. அர்ஜெண்டினாவில் குறைந்தபட்சம் 15 ஆயிரம் மக்களாவது காணாமல் போய்விட்டனர் என்று நான் கூறும்போது சிலர் நான் மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகக் கூட கருதலாம். ஆனால் உண்மையில் 30 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் காணாமல் போயுள்ளனர். ஆனால் நான் இங்கே குறிப்பிட்டது 15 ஆயிரம் மட்டும்தான். உண்மையைவிட இது மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கை என்றே கருதுகிறேன்.

மக்களுக்கு எதிராக இத்தகைய அக்கிரமங்களை புரியும் அரசாங்கத்திற்கு ஆயுதம் வழங்குவது யார்; மக்களுக்கு எதிரான அரசாங்கத்துக்கு முட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டு பின்னணியில் இருப்பது யார்; அந்த அரசாங்கத்திற்கு அரசியல் ரீதியான ஆதரவை கொடுத்து வருவது யார்? சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலன் என்றும், மனித உரிமைகளின் பாதுகாவலன் என்றும் தன்னை பறைசாற்றிக்கொள்ளும் அமெரிக்கா!

இத்தகைய கொடுமை இழைக்கும் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக பொருளாதாரத் தடை இருக்கிறதா? இந்த அரசுகளுக்கு எதிராக கடன் வழங்குதல் நிறுத்தப்பட்டுள்ளதா? இத்தகைய கொடுங்கோன்மை அரசுக்கு எதிராக வர்த்தகத் தடை உண்டா?

மனித சமூகத்துக்கு எதிராக செயல்படும் இத்தகைய அரசுகளுக்கு ஆயுதம் வாங்கும் உரிமையும் போர்த் தளவாடங்கள் வாங்கும் உரிமையும் மறுக்கப்பட்டுள்ளதா?

நாசவேலை எதிர்ப்பு என்று கூறப்படுகிற நடவடிக்கையில் யாரை அவர்கள் பயிற்றுவிக்கவில்லை; யாரை அவர்கள் குற்றங்கள், சித்ரவதை, ஆள் கடத்தல் போன்றவற்றை செய்ய பயிற்றுவிக்கவில்லை; இவர்கள் அல்லவா இன்று கியூபாவை முற்றுகை இட்டுள்ளனர். கியூபாவை வசை பொழிகின்றனர், கியூபாவை மனித உரிமை மீறியதாக குறை கூறுகின்றனர். அவர்கள் கியூப மக்களுக்கு எதிராக செய்யும் குற்றங்களை நியாயப்படுத்துகின்றனர்.

கியூபாவில் மனித நேயத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை நான் மிகவும் தன்னடக்கத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

எந்தப்புரட்சி அதிக மேன்மை கொண்டது; எந்தப் புரட்சி அழித்திசாலித்தனம் நிறைந்தது; எந்தப் புரட்சி மக்களின்மீது அளவுகடந்த மதிப்பு கொண்டிருக்கிறது; அதிகாரத்திற்கான புரட்சியை மட்டுமே நான் குறிப்பிடவில்லை. நான் குறிப்பிடுவது நமக்காக நாம் தொடுக்கும் யுத்தம்; நமக்கான புரட்சிகரமான போராட்டம்; நாம் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைகளை மீறாத போராட்டம்; நம்மை புரட்சிகரமான வாரிசுகளாக மாற்றியது எது? அநீதிக்கு எதிரான, குற்றங்களுக்கு எதிரான, கொடுமைகளுக்கு எதிரான மனோபாவமும் உத்வேகமும் தானே!

கடந்த 25 மாதங்களாக நடைபெற்று வந்த போரில், ஆயிரக்கணக்கானவர்களை நாங்கள் கைதிகளாக பிடித்துள்ளோம். ஆனால் உடல் ரீதியான துன்புறுத்தல் இழைத்தோம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? போரின்போது பிடிபட்ட எவரையாவது கொன்றிருக்கிறோம் என்று செய்திகள் சொன்னது உண்டா? நாங்கள் அப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்களை என்ன செய்கிறோம் என்று அறிய ஆவல் கொண்டுள்ளீர்கள் அல்லவா? நாங்கள் அவர்களை விடுதலை செய்கிறோம். போரில் சரணடைந்தவர்களிடம் இருக்கும் ஆயுதங்களை நாங்கள் பறிமுதல் செய்து கொள்வோம். சரணடைந்தவர்களை நாங்கள் அவர்கள் விருப்பம்போலவே நடத்தி உள்ளோம்.

நாங்கள் அவர்களை கொன்றுவிடுவோம் என்று சரணடைந்தவர்கள் முதலில் நினைத்தார்கள். அதனால் பலர் எங்களை எதிர்த்துக் கொண்டே தங்களின் கசப்பான முடிவைத் தேடிக்கொண்டார்கள். ஆனால் கலக்காரர்களை நாங்கள் நடத்திய விதத்தை உணர்ந்த பின்னர், உண்மையான நடத்தையை அறிந்த பின்னர், தாங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்துகொண்ட உடனே அவ்வளவாக எதிர்ப்பு காட்டாமல் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்துவிட்டு சரணடைந்துவிட்டனர். இப்படி சரணடைபவர்களில் பல சிப்பாய்கள் மூன்றாவது தடவையாக

சரணடைபவர்கள். ஒவ்வொரு தடவை சரணடைந்த பின்னரும் அவர்களுக்கு மீண்டும் சாவிக்கொடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்படுகின்றனர். அப்படி வந்து சரணடைபவர்கள் அனுபவத்தின் காரணமாக எதிர்ப்பு காட்டாமல் சரணடைந்துவிடுகின்றனர்.

ஆனால் இதில் அதிக முக்கியத்துவம் கொண்டது என்னவெனில், கியூப் புரட்சி துன்புறுத்தல்களை புரிவதில்லை என்பதை தன்னுடைய கொள்கையாக கடைபிடித்து வருவதுதான். குற்றங்களுக்கு பணியப்போவதில்லை என்பதைத்தான். அமெரிக்காவின் சி.ஐ.ஏ-வின் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கியூபாவுக்கு எதிராக மோசமாக பேசுபவர்களுக்கும், மோசமாக எழுதுபவர்களுக்கும் இதிலிருந்து விதிவிலக்கல்ல.

இத்தகையோர் சி.ஐ.ஏ. பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மிக மோசமாக புரட்சியை, எழுச்சியைப் பற்றியெல்லாம் எழுதியதற்கு வரலாற்று நெடுகிலும் பல சான்றுகள் உள்ளன. இங்கிலாந்தின் உள்நாட்டுப் போர்; பிரெஞ்சுப் புரட்சி; ரஷ்யப் புரட்சி; ஸ்பானிய உள்நாட்டுப்போர்; மெக்ஸிகன் புரட்சி என்று கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

புரட்சியைப் பற்றி சொற்ப புத்தகங்களும், எதிர் புரட்சியைப் பற்றி அதிக புத்தகங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். புரட்சிக்கு எதிரான எதிர் புரட்சியாளர்கள் சுவரக்கமற்றவர்கள். பாரிஸ் கம்யூன் உறுப்பினர்கள் கூறியதே இதற்குச் சான்று.

ஆனால், கியூபப் புரட்சி வரலாற்று முழுவதிலும் கொடுமைப்பட்டதாக ஒரு சம்பவத்தைக்கூட சொல்லமுடியாது. தெளிவாகச் சொல்வதானால், ஒரு அரசியல் கொலையோ அல்லது காணாமல்போன சம்பவமோ கிடையாது. துன்புறுத்திக் கொல்வதற்கென்றே உருவாக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிற கொலைக் குழுக்கள் ஒன்றுகூட கியூபாவில் இல்லை. பல நாடுகளில் இத்தகைய குழுக்கள் காளான்கள்போல் முளைத்துள்ளதாக சொல்லப்படுகிறது. எந்தெந்த நாடு என்றெல்லாம் பேர் சொல்ல நாங்கள் விரும்பவில்லை.

இதில் ஏன் அமெரிக்காவின் பெயரை குறிப்பிடக்கூடாது. ஏனெனில் அங்கேதான் நீதிக்காக போராடிய மக்கள் குரூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர். மார்ட்டின் லூதர் கிங் போன்ற பலரும் இதில் அடங்குவர். அமெரிக்காவில் கறுப்பர்களுக்கும் - ஹிஸ்பானியர்களுக்கும் மட்டுமே மரண தண்டனை கொடுக்கும் சட்டம் இருந்தது.

வேறு பல நாடுகளில் காணப்படுவது போன்ற இத்தகைய நிலைமைகள் எங்கள் நாட்டில் கிடையாது. குழந்தைகள் நடுரோட்டில் கொல்லப்படுவதை நாங்கள் முற்றிலும் ஒழித்துவிட்டோம். பிச்சை எடுப்பதை ஒழித்துவிட்டோம். குற்றங்களை முற்றிலும் களைய கடுமையான போராட்டத்தை மேற்கொண்டுள்ளோம். புரட்சி பிச்சை எடுக்கும் நிலைமையை ஒழித்துக் கட்டியுள்ளது; புரட்சி குதாட்டத்தை

ஒழித்துக்கட்டி உள்ளது; புரட்சி போதை மருந்துப் பழக்கத்தை ஒழித்துக் கட்டியுள்ளது; புரட்சி விபச்சாரத்தை விரட்டியுள்ளது.

பொருளாதார சிரமங்களால் துரதிருஷ்டவசமாக சில பிரச்சினைகள் தலைதூக்குகின்றன. எண்ணற்ற வெளிஉறவுகள் தொடர்புள்ள காரணமாக ஜினிடெராஸ்கள் உருவாக ஊக்குவிக்கப் படுகின்றன. நாம் இதை மறுக்கவில்லை. சில நேரங்களில் அவர்கள் சிலரை நாடவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் நேர்மையான மனிதர்களோடு ஜினிடெரவை போட்டு குழப்பிக்கொள்ளக்கூடாது. இம்மாதியான சம்பவங்கள் நடைபெற்று வருகிறது. அதை நாம் எதிர்த்து போராடி வருகிறோம். நாம் விபச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை; பொறுத்து கொள்வதில்லை. நாம் விபச்சாரத்தை சட்டபூர்வமாக்கிடவில்லை.

சில குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோர்கள் ஊக்கப்படுத்துவதால் சுற்றுலாப் பயணிகளை அணுகி சில பொருட்களை கேட்கின்றனர். இதுபோன்ற சொற்ப நிகழ்ச்சிகள் நடந்து வருகின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள்கூட எங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள பொருளாதாரத் தடையால் ஏற்பட்டவையே. இப்படி பொருளாதார நெருக்கடி அதிகரித்துள்ள காலத்தை நாங்கள் 'ஸ்பெஷல் பீரியட்' என்கிறோம். சாதாரண காலங்களில் இத்தகைய நிகழ்ச்சியை நாங்கள் அறிந்ததுகூட இல்லை.

தெருவோரங்களில், கடை வாசல்களில் செய்தித் தாளைப் போர்த்திக்கொண்டு தூங்கும் எவரையும் நீங்கள் கியூபாவில் காணமுடியாது. வறுமை என்பதையே இல்லாமல் செய்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் மனிதநேயம் கூட கைவிடப்படுவதில்லை. சமூகப் பாதுகாப்பு இல்லாமல் ஒருவரும் கிடையாது. ஆனால் வீடற்ற, வறுமையில் உழல்கிற, சமூக பாதுகாப்பற்ற பல மோசமான நிலைமைகள் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் ஒவ்வொரு நாளும் பெருகி வருவதைக் காண்கிறோம். இத்தகைய கொடுமைகளை அகற்றியதே புரட்சியின் வெற்றியாகும்.

கியூபாவில் பள்ளிக்கூடம் இல்லாத குழந்தையையோ; ஆசிரியர் இல்லாத குழந்தையையோ நீங்கள் காணமுடியாது. ஒவ்வொரு குடிமக்களும் மருத்துவப் பாதுகாப்பைப் பெற்று வருகின்றனர். மருத்துவ பாதுகாப்பு என்றால் அவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னர் தங்கள் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்போதே கிடைக்கச் செய்கிறோம்.

கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடியை சந்தித்து வரும் இந்த 'ஸ்பெஷல் பீரியட்' டில் கூட உலகிலேயே தலைக்கு (per capita) அதிக மருத்துவர்கள் உள்ள நாடு கியூபாதான். உலகிலேயே என்று நான் குறிப்பிடும்போது மூன்றாம் உலக நாடுகளை மட்டுமல்ல, அனைத்து உலகத்திலேயும் என்று தெளிவாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உலகிலேயே பொது சுகாதாரத்தில் முன்னேறிய நாடான கனடாவைவிட கியூபாவில் தலைக்கு அதிக டாக்டர்கள் உள்ளனர். ஆயிரத்துக்கு 60 குழந்தைகள்

இறந்ததை ஆயிரத்துக்கு 10 என்று குறைத்து, 30 ஆயிரம் குழந்தைகளை புரட்சி காப்பாற்றியுள்ளது.

எங்கள் நாடு எவ்வளவு பெரிய பொருளாதார தடையை சந்தித்து வந்தபோதிலும், உலகிலேயே மாணவர் - ஆசிரியர் விகிதத்தில் தலைக்கு அதிகப்பட்சம் ஆசிரியர்களைக் கொண்டது எங்கள் நாடுதான். அதேபோல் கலை - கைவினை ஆசிரியர்களையும் தலைக்கு அதிக எண்ணிக்கையில் கொண்டது கியூபாதான். உலகில் வேறு எங்கும் இல்லாத அளவுக்கு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களும், விளையாட்டு ஆசிரியர்களும் தலைக்கு அதிகமாகக் கொண்டுள்ளது கியூபாதான். அப்படிப்பட்ட எங்கள் நாடுதான் பொருளாதார தடையை சந்தித்து வருகிறது. இதுபோன்ற தடைகளால் எங்களை வலுவிழக்கச் செய்து பட்டினியாலும், நோயாலும் எங்களை கொல்ல நினைக்கிறார்கள்.

சோசலிசத்திற்கு இடையூறு வருவதற்கு முன்னர்வரை மிக மேன்மையான திட்டங்கள் தீட்டி அனைத்து துறைகளிலும் சிறப்பாக அமுல் நடத்தி வந்தோம். பழைய தவறுகளையும், பாதகமான அம்சங்களையும் களைந்து சரிசெய்து கொள்வதில் தொடர்ந்து முனைப்புக் காட்டி வருகிறோம். பழைய தவறுகள்; புதிய தவறுகள் என்று எல்லாவற்றையும் களைந்து எங்களை நாங்களே செப்பனிட்டுக் கொண்டு முன்னேறி வருகிறோம்.

இத்தருணத்தில்தான் பொருளாதாரத் தடையை நாங்கள் நேர்கொண்டோம். ஒன்றல்ல; இரண்டுத் தடைகளை நாங்கள் சந்தித்தோம்.

சோசலிச நாடுகள் சிதைந்தபோது, சோவியத் யூனியன் சிதைந்து துண்டுதுண்டாக சிதறியபோது, அமெரிக்கா முன்னிலும் வலுப்பெற்றது. சோசலிச நாடுகளில் பின்னடைவு ஏற்பட்ட சூழலில் கியூபாவோடு வர்த்தக உறவு கொண்டிருந்த அனைத்து நாடுகளுக்கும் நெருக்கடியை கொடுத்து கியூபாவோடு அந்நாடுகள் கொண்டிருந்த உறவை துண்டித்தது அமெரிக்கா. முன்னாள் சோவியத் யூனியனைச் சேர்ந்த பல நாடுகளுக்கு எவ்வளவு நெருக்கடி கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு நெருக்கடியைக் கொடுத்து கியூபாவோடு வர்த்தக உறவை துண்டிக்க வைத்தது. இதேபோன்று அனைத்து முன்னாள் சோசலிச நாடுகளையும் கியூபாவோடு வர்த்தக உறவு கொள்ளவிடாமல் நிர்ப்பந்தித்து தடுத்தது அமெரிக்கா.

எனவேதான், இரண்டு விதமான பொருளாதாரத் தடைகளை சந்தித்துக்கொண்டே நாங்கள் வளர்ச்சியை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறுகிறோம். நாங்கள் எங்கள் தேசத்தைக் காக்க வேண்டும்; நாங்கள் புரட்சியைக் காக்கவேண்டும்; நாங்கள் சோசலிசத்தைக் காக்கவேண்டும்; இப்படிக்கூறும்போது சோசலிசத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட நன்மைகளை காக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறோம்.

ஏனெனில் நாங்கள் சோசலிசத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் சோசலிசத்தை கட்டி அதன் வாயிலாக நாங்கள் சாதித்த அனைத்தையும் காப்பாற்ற முற்பட்டுள்ளோம். எங்கள் சாதனைகளை காப்பாற்ற முற்பட்டுள்ளோம். இது ஒரு அடிப்படைக் குறிக்கோள். இன்று அமெரிக்காவின் முழு பலமும் நமக்கு எதிராக திருப்பிவிடப்பட்டுள்ளது.

ஏனென்றால் அவர்கள் சோசலிசக் கருத்துக்களை பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் சீனா போன்ற மிகப்பெரிய நாட்டுக்கு கட்டளைகள் இட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் வியட்நாம் போன்ற வீரமிகக் நாட்டின் மீது நிர்ப்பந்தங்கள் செலுத்துவதில்லை.

இன்று சீனாவுக்கு எதிராக, வியட்நாவுக்கு எதிராக பொருளாதாரத் தடையில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு எதிராக தடை இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் நீங்கள் விரும்பினால், எங்கள் கட்சியையும், எங்கள் அரசாங்கத்தையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். இன்று நாங்கள் சந்தித்து வரும் இதுபோன்ற கடினமான நிலையை என்றுமே நாங்கள் சந்தித்ததில்லை. என்றாலும் நாங்கள் எங்கள் தேசத்தை அவசியம் காக்கவேண்டும். எங்கள் புரட்சியைக் காக்கவேண்டும். சோசலிசத்தின் சாதனைகளைக் காக்கவேண்டும்.

இப்போது அவர்கள் உலகளாவிய பொருளாதாரத்தைப்பற்றி பேசுகிறார்கள். உலகளாவிய பொருளாதாரத்தில் மூன்றாம் உலக நாடுகள் எதையெல்லாம் இழந்துள்ளன என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். உலகளாவிய பொருளாதாரம் மூன்றாம் உலக நாடுகள் கொண்டுள்ள சுயசார்பை இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. உலகளாவிய பொருளாதாரம் தொழில்துறையில் வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளின் மிகப்பெரிய வளர்ச்சிக்கு மட்டுமே உதவுகிறது.

வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளின், இயற்கை செல்வாதாரங்களையும் குறைந்த கூலிகொடுத்து மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மனித உழைப்பையும் வரலாறு கண்டிராத அளவில் சுரண்டி வருகிறது.

'வளர்ந்த நாடுகளின் முதலீடு மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. இப்படி வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவத்திற்கு உதாரணமாக ஐரோப்பாவை கொள்ளலாம். அதிகமான தொழில் வளர்ச்சி உள்ளது; அதே நேரத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. உலகளாவிய பொருளாதாரத்தால் அப்படி என்ன நிகழ்ந்துவிடப்போகிறது. வேற்றுமை உலகளாவியதாக ஆகப்போகிறது; சமூக அநீதி உலகளாவியதாக ஆகப்போகிறது; வறுமை உலகளாவியதாக ஆகப்போகிறது. இத்தகைய உலகளாவிய பொருளாதாரத்தோடுதான் நாம் உற்பத்தி செய்யும் பொருட்களை விற்றும் - வாங்கியும் வாழவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம்.

எனவேதான் மனிதகுல நன்மைக்கு தேவையான, அவசியம் என்று உள்ளவற்றையும் இதில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நாம் கோருகிறோம்.

இதன் பொருள் இந்தப் புதிய குழுவில் நாம் தனித்து நின்றே அனைத்தையும் சாதித்துவிட முடியும் என்பதல்ல. நாம் சில மாற்றங்களை செய்ய வேண்டியுள்ளது. தேவைப்பட்டால் அந்நிய மூலதனங்களை பயன்படுத்துவது பற்றியும் நாம் முடிவெடுக்க வேண்டி உள்ளது. என்றபோதிலும் சிலவற்றை நாம் தெளிவாக உணர்ந்துள்ளோம். எந்த தொழிற்நுட்பம் சோசலிச நாடுகளில் இல்லையோ; எந்த முதலீடு சோசலிச நாடுகளில் இல்லையோ அத்தகைய தொழிற் நுட்பத்தையும், அத்தகைய முதலீட்டையும் மட்டுமே நாம் அனுமதித்துள்ளோம். அதையும் குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட துறைகளில் மட்டுமே அனுமதித்துள்ளோம்.

நாம் நம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இன்று உள்ள நிலைமையைப் போல நாளையும் இருக்கும் என்பதற்கில்லை. நமக்கு உலகம் புதிய படிப்பிணைகளைக் கற்றுக்கொடுக்கும். அதைத்தான் இங்கே நான் விளக்கிக் கொண்டுள்ளேன். இன்றைய கியூபாவின் சூழ்நிலையில் முதலீடு இல்லாமல், தொழிற் நுட்பம் இல்லாமல், மார்க்கெட் இல்லாமல் நாம் வளரமுடியாது.

இனிமேல் நாம் மேற்கொள்ளப்போகும் அளவுகோள்களும், மாற்றங்களும் இந்த மாநாட்டில் பேசப்பட்டதுபோல், நம்முடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், புரட்சியை பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் அவசியமாகிறது. ஏனெனில் புரட்சிதான் அனைத்தின் ஆதாரம். எனவே சோசலிசத்தைக் காக்கவும், சோசலிசத்தை மேலும் வளர்த்து தொடர்ந்து முன்னெடுத்து செல்லவும் இது நம்மை அனுமதிக்கும்.

நாம் மாற்றத்தை செய்யப்போகிறோம். அதற்காக எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் சுதந்திரத்தையும் சுயாதிபத்தியத்தையும் விட்டுக்கொடுக்கப் போவதில்லை.

நாம் மாற்றத்தை செய்யப்போகிறோம். ஆனால் மக்களுக்கான, நம்முடைய அரசாங்கத்தின் உண்மையான கொள்கைகள் எதையும் விட்டுக்கொடுக்காமல் மாற்றத்தை செய்யப்போகிறோம்; இதையும் மக்கள் வாயிலாகச் செய்யப்போகிறோம். மக்களுக்காக செய்யப்போகிறோம். இதையே புரட்சிகரமான மொழியில் சொல்வதானால், உழைப்பாளிகளின் இந்த அரசாங்கம், உழைப்பாளி மக்களின் வாயிலாக உழைப்பாளி மக்களுக்காக மாற்றம் செய்யப்போகிறது.

இந்த மாற்றம் முதலாளித்துவ அரசாங்கத்திற்கான மாற்றமாக இருக்காது; முதலாளித்துவ அரசு முதலாளிகளால் முதலாளிக்காக நடத்தப்படுவது.

இந்த மாற்றம் முதலீட்டாளர்களின் அரசாங்கத்திற்கான மாற்றமாக இருக்காது; ஏனெனில் முதலீட்டாளர்களின் அரசாங்கம் முதலீட்டாளர்களுக்காக நடத்தப்படுவது, இந்த மாற்றம் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் அரசாங்கத்திற்கான மாற்றமாக இருக்காது. பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் அரசாங்கம் பன்னாட்டு நிறுவனங்களால், பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்காக நடத்தப்படுவது.

இந்த மாற்றம் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திற்கான மாற்றமாக இருக்காது. ஏகாதிபத்திய அரசுகள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்காக நடத்தப்படுவது.

இதுதான் நாம் கொண்டுவரும் மாற்றத்தில் உள்ள மிகப்பெரிய வித்தியாசம் ஆகும். கொஞ்ச காலத்தில் இவையனைத்தையும் துறந்துவிட்டு நாம் புரட்சிகரமான வாழ்க்கைக்கு நிச்சயம் திரும்புவோம்.

கடைசி நிகழ்ச்சி தொடங்குவதற்கு சற்று நிமிடத்திற்கு முன்னர் ஒரு தோழர் இங்கே பேசினார். எவ்வளவு பிரம்மாண்டமான காரியங்களை எல்லாம் கியூபா சாதித்துள்ளது என்று அவர் கூறினார். பல நாடுகளில் இருந்து கியூபாவுக்கு வருகை புரியும் ஒவ்வொருவரும் இதேபோன்று பேசியுள்ளனர்.

டாக்டர்கள் பற்றி பேசியுள்ளனர்; மாணவர்களைப் பற்றி பேசியுள்ளனர்; மக்களைப் பற்றி பேசியுள்ளனர். சந்தேகமே இல்லாமல் நாங்கள் எண்ணற்ற காரியங்களை சாதித்துள்ளோம்.

இதற்காக நாங்கள் ஒரு உதாரணத்தைத் தரமுடியும். அது சம்பந்தமாக சில புள்ளி விபரங்களை நான் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

15 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கியூப டாக்டர்கள் பல நாடுகளில் இலவச மருத்துவ உதவி அளித்து வருகிறார்கள். 26 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களும், பேராசிரியர்களும் வெளிநாடுகளில் கல்விப் புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் என்ன கேட்க விரும்புகிறேன் என்றால், உலகில் உள்ள எங்களைப் போன்ற ஒரு சின்னஞ் சிறு நாடு அல்லது நடுத்தர நாடு ஏன் பெரிய நாடுகளாகூட இத்தகைய சாதனையை படைக்க முடிந்திருக்கிறதா?

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இலவச மருத்துவ சிகிச்சை செய்யும், உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் டாக்டர்களைக் காட்டிலும் மூன்று மடங்கு கியூப டாக்டர்கள் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இலவச மருத்துவ சிகிச்சை அளித்து வருகின்றனர்.

நாங்கள் பெரிய அளவில் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்றாலும், எங்களிடம் உள்ள குறைந்தபட்ச வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி நாங்கள் இதைச் சாதித்திருக்கிறோம்.

இதற்கான பெருமை எல்லாம் எங்கள் சுகாதார ஊழியர்களுக்குரியது. சர்வதேச சேவையில் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். எங்கள்

சுகாதார ஊழியர்கள் எண்ணற்ற உயிர்களைக் காத்திருக்கிறார்கள். மிக மோசமான பொருளாதாரத் தடையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாடு இத்தகைய காரியத்தை செய்யமுடியுமா என்று எண்ணி நான் அதிசயிக்கிறேன்.

எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான - லட்சக்கணக்கான வெளிநாட்டு குழந்தைகளுக்கு எங்கள் ஆசிரியர்கள் கல்வி கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியுமா? வெளிநாட்டில் கல்வி போதிக்கும் எங்கள் ஆசிரியர்களில் ஆரம்பப்பள்ளி - மேல்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல; வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்கு கல்வி கற்பிக்க பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களையும் நாங்கள் அனுப்பி உள்ளோம். இதுமட்டுமல்ல; உலகில் பல்வேறு நாடுகளில் மருத்துவ பள்ளிகளை நாங்கள் நிறுவி உள்ளோம்.

மிக மோசமான பொருளாதாரத் தடையை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாடு இத்தகைய காரியத்தை செய்ய முடியுமா என்பதை எண்ணி நான் அதிசயிக்கிறேன்.

ஐந்து லட்சம் கியூபர்கள் சர்வதேச அமைப்புகளில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கொஞ்சநஞ்சமல்ல; 5 லட்சம் கியூபர்கள்.

உயர்ந்த நோக்கத்திற்காக, உன்னத விடுதலைக்காக காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து ஆப்பிரிக்கர்கள் போராடிய போது, அந்நிய தேசத்தவரின் பகைமைக்கு எதிராக போராடிய போது, நிற வேற்றுமைக்கு எதிராக போராடிய போது, கியூபா தனது ஆதரவை தெரிவித்ததை நான் நினைவு கூர்கிறேன்.

இன்னொன்றையும் நான் கூற விரும்புகிறேன். 40 ஆயிரம் கியூப ராணுவ சிப்பாய்கள், தென் அங்கோலாவில் அங்கோலா ராணுவத்தினரோடு இணைந்து போராடினார்கள், கொஞ்ச நஞ்சமல்ல 40 ஆயிரம் கியூப வீரர்கள் வீரஞ்செறிந்த போராட்டத்தை நடத்தினார்கள்.

குவிட்டோ குவோனவேல் யுத்தத்திற்குப்பின் தெற்கு அங்கோலாவில் தென் ஆப்பிரிக்காவை எதிர்த்து கியூப வீரர்கள் இருந்தனர். அப்போது எதிர்தாக்குதலை நாம் தென்மேற்கு அங்கோலாவில் தொடுத்தபொழுது கியூப மக்கள் அணு ஆயுத யுத்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். நமக்குத் தெரியும் அந்தத் தாக்குதலின்போது இருந்த ராணுவத்தின் சேர்க்கைகளை கணக்கிலெடுத்துப் பார்த்தபொழுது எதிரி அணு ஆயுதத்தை பயன்படுத்த வரப்ப்பு உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம்.

நாம் உலகத்திற்கு நம்முடைய ஆதரவைத் தெரிவித்து விட்டோம். இப்பொழுது நம் நோக்கு அதைப்பற்றி பேசுவதில்லை. நம்முடைய ஆதரவைப் பொருத்தவரை நாம் அதிகம் செய்யவேண்டும்; குறைவாகப் பேசவேண்டும் என்பதே. ஏனென்றால் நாம் யாரிடமும் நம் நடத்தைக்காக மன்னிப்புக் கோரப் போவதில்லை.

நம்மைப் பொருத்தவரை ஆதரவு உணர்வும் சர்வதேச உணர்வும் கொள்கை சம்பந்தப்பட்டது. அது புனிதமானதும் கூட.

ஒரு நேரத்தில் எங்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் 25 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட வெளிநாட்டு மாணவர்கள் கல்வி பயின்றுகொண்டு வந்தனர். உலகிலேயே அதிக அளவு கல்வி உதவித்தொகை பெறும் மாணவர்கள் கியூப மாணவர்களே. இதை நாங்கள் தற்பெருமைக்காக கூறுகிறோம் என்று யாரும் கருதவேண்டாம். கல்வியில் எங்கள் வழியில் நாங்கள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்து கொண்டுள்ளோம். இதேபோன்று மற்ற நாடுகளிலும் நிகழ வேண்டுமென்று விருப்பப்பெற்றுள்ளோம்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் பல்வேறு வாய்ப்புகளை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். சுதந்திரத்திற்கான வாய்ப்பு; சுயசார்புக்கான வாய்ப்பு; விடுதலைக்கான வாய்ப்பு; சமூக நீதிக்கான வாய்ப்பு என்று அனைத்து வாய்ப்புகளையும் நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

நவீன தாராளவாதத்தின் நடுவே சமூக நீதி என்ற கருத்து இன்று வலுப்பெற்று வருகிறது. நவீன தாராளவாதம் என்பது நியாயத்தின் அடிப்படை கொள்ளைகளை மறுத்திருக்கிறது. ஏன், சில சர்வதேச நிறுவனங்களுக்கூட இன்று இதைப்பற்றி பேசுகின்றன. அமெரிக்க நாடுகளிடையேயான வளர்ச்சி வங்கி இன்று மேலும் மேலும் சமூக நீதிக்கான அவசியத்தைப் பற்றி இந்தக் கண்டத்தில் பேசி வருகிறது. ஏன், உலக வங்கிகூட சமூக நீதிப்பற்றி பேசி வருகிறது.

நாம் ஒன்றை தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். சமூக நீதியை மக்கள் நினைத்தால் மட்டுமே அடைய முடியும். சமூக நீதியும் நவீன தாராளவாதமும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து போக முடியாதது. ஒத்துப்போக முடியாதது. வல்லமை பொருந்திய - வளர்ச்சியடைந்த ஒரு நாட்டிற்கு அருகில் மற்றொரு வளர்ச்சியடையாத உலகம் என்பது நினைத்துப்பார்க்க முடியாதது. ஒத்துப்போக முடியாதது. நமக்குத் தெரியும் மேலே கூறிய நாடு மேலும் மேலும் செல்வச் செழிப்பாகும். பின்னர் கூறிய நாடு மேலும் மேலும் வறுமைக்குட்படுத்தப்படும். இது ஒரு மறுக்கமுடியாத உண்மை.

உங்களின் வருகை இத்தகைய கருத்துக்கள் உயிர்ப்போடு உள்ளதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது; நல்ல நோக்கத்திற்கான கருத்து உயிர்ப்போடு உள்ளதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது; இந்த மதிப்புகள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இத்தகைய மதிப்புகளை, கருத்துக்களை பலமடங்கு பெருக்குங்கள். மக்களின் பட்டினியைக் கண்டு ஏசுகிறிஸ்து ரொட்டித் துண்டுகளையும் மீன்களையும் பல்கிப் பெருக்கியது போன்று பெருக்குங்கள்.

தேவாலயங்கள் எல்லாம் இப்போது ஏழைகளுக்கு வழங்கப்படும் வாய்ப்புகளைப் பற்றி பேசுகின்றன. பார்ப்பதற்கு மேன்மையானதாகவே உள்ளது. இன்று உலகம் பல தேவைகளை எதிர்நோக்கியுள்ளது என்று நான் கருதுகிறேன், அது ஆற்றலை எதிர்நோக்கியுள்ளது : வறுமையோடு விடாப்பிடியாக போராட்டத்தையும், மாறாத போராட்டத்தையும் ஏழைகள் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவாலயங்கள் இதைப்பற்றி

யெல்லாம் என்ன கருதுகிறது. நான் பேசுவது கத்தோலிக்க தேவலாயங்களை மட்டுமல்ல; அனைத்து தேவலாயங்களையும்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

வறுமைக்கு எதிராக; அதை முடிவுக்கு கொண்டுவரும் வரை நாம் சளைக்காத முற்றுப்பெறாத போராட்டத்தை அவசியம் நடத்த வேண்டும். மிகக் கடுமையான போராட்டத்தை நாம் முதலாளித்துவத்திற்கு எதிராக தொடுத்தாக வேண்டும்.

நவீன தாராளவாதத்துக்கு எதிராக, ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக, பட்டினி என்ற சொல்லே இல்லாமல் அகற்றி மனிதநேயத்தை மட்டுமே நிலைநிறுத்தும் காலகட்டம் வரும்வரை ஓயாத போராட்டத்தை நாம் நடத்தியாக வேண்டும். கல்விக்கு ஏங்கும் மாணவன் இருக்கக்கூடாது; மருத்துவத்துக்கு ஏங்கும் நோயாளி இருக்கக்கூடாது; வீடற்று சாலைகளில் படுத்துறங்கும் மனிதர்கள் இருக்கக்கூடாது. இவை அனைத்தையும் இல்லாமல் செய்யும் வரை நாம் நடத்தியாக வேண்டும்.

இங்கு யாரோ கூறினார்கள். ரோபர்ட்டிகோ என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் 'மனிதநேய நடவடிக்கை' 'அமைதி நடவடிக்கை' பற்றி கூறினார். இன்று போர் அனைத்து திசைகளிலுமிருந்தும் நம்மை அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. தலையீடுகள் நம்மை அனைத்து திசைகளிலிருந்தும் அச்சுறுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

இயற்கை வளங்களை அழித்துவருவதன் வாயிலாக உலகம் முழுதும் வாழ்க்கைக்கு இது மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக வளர்ந்துள்ளது; சுற்றுச் சூழலுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கேடு நம்மை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இன்று மேலும் மேலும் நமது சுவனத்தை ஈர்ப்பது மட்டுமல்ல; அது மனித சமுதாயத்தின் மனசாட்சியையே அசைய வைக்கிறது. நாம் பிரம்மாண்டமான முயற்சியை மேற்கொண்டு மனித குலம் சந்தித்துவரும் இத்தகைய ஆபத்துகளிலிருந்து மீட்க அனைத்து வகையிலும் முன்வரவேண்டும்.

இத்தகைய கேடுகளுக்கான வரலாற்று ரீதியான காரணங்கள் என்ன? இது காலனி ஆதிக்கத்தால் ஏற்பட்டது என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா? நவீன காலனி ஆதிக்கத்தால் ஏற்பட்ட கேடு என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா? ஏகாதிபத்தியத்தால் ஏற்பட்ட கேடு இது என்பதை யாராவது மறுக்கமுடியுமா? முதலாளித்துவத்தால் ஏற்பட்ட கேடு இவை என்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா? நாங்கள் மிகத்தெளிவாக கூறுவோம். இவையெல்லாம் முற்போக்கு இயக்கங்களின் பின்னடைவால் ஏற்பட்டவை; சோசலிசத்திற்கு ஏற்பட்ட பின்னடைவால் ஏற்பட்டவை; புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட பின்னடைவால் ஏற்பட்டவை.

அருமை நண்பர்களே! நாம் இங்கே இப்போதே ஒன்றில் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். அதாவது நாம் என்றும் முதலாளித்துவத்திற்கு திரும்பப் போவதில்லை. காட்டுமிராண்டித்தனமான முதலாளித்துவத்திற்கு திரும்ப

மாட்டோம். தன்னினத்தையே தின்று தீர்க்கிற முதலாளித்துவத்திற்கு திரும்ப மாட்டோம். மிதமான முதலாளித்துவத்திற்கு திரும்ப மாட்டோம். நாங்கள் பின்னோக்கிச் செல்லமாட்டோம். நமது கடமையையும் கட்டுப்பாட்டையும் நாம் நன்கு அறிந்தவர்கள். நாம் ஏற்கனவே மிகக் கடினமான ஐந்தாண்டுகளைக் கடந்துவிட்டோம். கியூபப் புரட்சி இந்த மண்ணிலகில் இருந்து விரைவில் காணாமல் போய்விடும் என்று சிலர் கூறிக்கொள்கிறார்கள்.

நாம் விடாப்பிடியாக உழைக்கிறோம்; கடுமையாக உழைக்கிறோம். மேலும் மேலும் நமது கவனத்தை நம் செயல்பாட்டின்மீது திருப்புகிறோம். நம்முடைய தவறுகளை கவனிக்கிறோம். நம்முடைய குறைபாடுகளை கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம். அகநிலைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறோம். ஏனெனில் புறநிலைகள் நம்முடைய குறைபாடுகளுக்கு ஒரு சாக்காக மாறிவிடக்கூடாது என்பதால்.

இன்றும் நமது மக்களிடையே நாம் மிக விழிப்பாக இருக்கவேண்டும். அதிகமான கரன்ஸிகளை புழக்கத்தில் விடுவதை நாம் ஏன் குறைக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது என்பதை அவர்களுக்கு விளக்கியாக வேண்டும். விவசாயத்திலும், தொழில் துறையிலும் இன்னும் மேன்மையான திறமைக்கு நாம் கவனம் செலுத்தியாக வேண்டும்.

உணவு உற்பத்தி குறித்து நீங்கள் வெளிப்படுத்திய கவலையை நானும் அறிவேன். நான் அவசியம் ஒன்றை இங்கே சொல்லவேண்டும்.

நாங்கள் உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோம். உரம் கிடைக்காமல் நாங்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோம். பூச்சிக் கொல்லிகள் இல்லாமல் நாங்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோம் களைகளை அகற்றும் கருவி இல்லாமல் நாங்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோம். எரிபொருள் இல்லாமல் நாங்கள் மாடுகளை பயன்படுத்தி உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோம்.

80 சதவிகிதம் நகர்ப்புறத்தில் வாழும் மக்களுக்கு உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய தேவையை நாங்கள் எதிர்நோக்கியுள்ளோம். கியூபா வியட்நாமப் போன்றதோ, அல்லது சீனாவைப் போன்றதோ அல்ல. கியூபாவில் 20 சதவிகிதம் மக்கள் மட்டுமே கிராமப்புறத்தில் வாழ்கின்றனர். 80 சதவிகிதம் மக்கள் நகர்ப்புறத்திலே வாழ்கின்றனர்.

நாங்கள் இன்னொரு பிரச்சனையையும் எதிர்நோக்கியுள்ளோம். கிராமப்புறங்களில் எங்களுக்கு தொழிலாளர் பற்றாக்குறை உள்ளது. எங்கள் விவசாயமும், சர்க்கரை தொழிலும் இயந்திரமயமாக்கப்பட்டவை. சிலர் கேட்கிறார்கள் நாம் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யவேண்டுமா? வேண்டாமா? என்று. எங்களுக்கு சர்க்கரை உற்பத்தி செய்வதைத் தவிர வேறு வழியே கிடையாது. நாங்கள் சர்க்கரையை உற்பத்தி செய்வோம். சர்க்கரை உற்பத்தியை பொறுத்தவரையில் அது மிகவும் செலவினம் பிடிப்பதாக உள்ளது. சர்க்கரை ஆலைகள் மிகக்குறைந்த

அளவையே உற்பத்தி செய்யமுடிகிறது. உரங்கள் பற்றாக்குறையும் பாசனப் பற்றாக்குறையுமே இதற்கு காரணம். பொதுவாக, எங்களுக்கு எப்படி உற்பத்தி செய்வது என்று தெரியும். ஆனால் உணவு உற்பத்திக்கான பொருட்களை பொருத்தமட்டில் நாங்கள் மிகப்பெரிய பற்றாக்குறையை சந்தித்து வருகிறோம்.

நாங்கள் மற்ற துறைகளிலும் வளர்ச்சிப் பற்றி கவனம் செலுத்தி வருகிறோம். சுற்றுலாப் பற்றி நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். இப்பொழுது அதற்கு மிகவும் அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. புரட்சியின் ஆரம்பக் காலங்களில் அதை வளர்க்க விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அத்துடன் நல்ல அம்சங்களும் உண்டு, தீய அம்சங்களும் உண்டு என்பதால் வெறும் நம்பிக்கை என்ற உச்சஸ்தானத்தில் மட்டும் இருந்துகொண்டு நாம் வாழமுடியாது. நாம் இந்த உலகத்தின் பிரச்சனையோடு கலந்திடவேண்டும். கெடுதலை எதிர்த்த போரிஸ்தான் நாம் நல்லதை அடைய முடியும் என்பதைப்போல, மிக அழகான பூக்களும் மாட்டுச் சானத்திலிருந்து பூக்கின்றது என்பதுபோல, நாம் இப்படிப்பட்ட எல்லா பிரச்சனைகளோடும் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் மாற்றுகிற நாணயத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று யோசிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம்மால் மேற்கூறியவற்றைப் பெறமுடியும். உயிர்ப்பு ஆதாரங்கள் உணவின்றி உள்ளன. நிலங்கள் பாசனமற்று கிடக்கின்றன. எரிபொருள் இல்லவே இல்லை.

நம்மால் கையாளப்பட்டு வரும் பிச்சனைகள் எல்லாம் அவ்வளவு சுலபமான பிரச்சனைகள் அல்ல. ராபர்ட்டிகோ கூறியதுபோல் : நம்மிடம் கொஞ்சமே இருந்தாலும் அவற்றை அனைவரும் பகிர்ந்துகொள்கிறோம். நிச்சயமாக அது அதிக அளவு அல்ல; சொற்ப அளவுதான். என்றாலும் நாம் நம்மிடத்தில் உள்ள அனைத்தையும் பங்கிட்டுக் கொள்கிறோம்.

நான் மீண்டும் ஒருமுறை சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இவ்வளவு பற்றாக்குறையும், கடினமான நிலைமை இருந்தபோதிலும்...

ஆசிரியர் இல்லாமல் ஒரு பள்ளியை நீங்கள் கியூபாவில் காணமுடியுமா? பள்ளி இல்லாத ஒரு குழந்தையைக் காணமுடியுமா? கல்வி கிடைக்காத ஒரு குழந்தையை நீங்கள் காண முடியுமா? டாக்டர் இல்லாத நோயாளியையோ, மருத்துவமனை இல்லாத நோயாளியையோ, உங்களால் காணமுடியுமா? நாங்கள் சமூகப் பாதுகாப்பைக் கொடுத்து வருகிறோம்; பண்பாட்டை வளர்த்து வருகிறோம்; விளையாட்டை வளர்த்து வருகிறோம். இத்தனை கொடிய பொருளாதாரத் தடையை சந்தித்துவரும் இக்கட்டான இவ்வேளையில் கூட நடந்து முடிந்த ஒலிம்பிக் போட்டியில் நாங்கள் உலகிலேயே ஐந்தாவது இடத்தைப் பெற்றோம். இத்தனை பெரிய கடினங்களுக்கு மத்தியிலும் நாங்கள் எவ்வளவு வலிமையோடு இருந்து வருகிறோம் என்பதை புரிந்துகொள்ள இது உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

நாம் பரஸ்பரம் சில விஷயங்களை பரிமாறிக்கொண்டோம். இருந்தாலும் நிறைய செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இந்த நிகழ்ச்சி முடியும் தருவாயில் உள்ளது. உண்மையில் மறக்கமுடியாத பல பாடங்களை இந்த மாநாடு நமக்கு போதித்துள்ளது. நாங்கள் உங்களிடம் இருந்து நிறைய எதிர்பார்க்கிறோம்; இந்த பொருளாதார தடையை எதிர்த்த யுத்தத்தில் நீங்கள் எங்கள் தோளோடு தோள் நின்று உதவுவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

உலகில் உள்ள முற்போக்கு சக்திகள், அனைத்து புரட்சிகர சக்திகள், சமாதான விரும்பிகள், நீதியை நேசிப்பவர்கள் ஆகிய அனைவரும் கியூப புரட்சியை நொறுக்க நினைக்கும் அமெரிக்காவை எதிர்த்து வெற்றிகொள்வதையும், புரட்சியை காப்பதையும் நமது மிகப்பெரிய கடமையாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம்.

புரட்சியை எந்த விலை கொடுத்தேனும் காப்போம். அதற்காக உயிரையே கொடுப்பதானாலும். உங்கள் அனைவருக்கும் மிக்க நன்றி; கோடிக்கணக்கான நன்றி.

புரட்சி - இல்லையேல் மரணம்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. வி. வி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் உரையின் பகுதி
ஆரம்பம். பின்னர் உரையின் பகுதி

அமைச்சர் அவர்கள் உரையின் பகுதி
ஆரம்பம். பின்னர் உரையின் பகுதி

அமைச்சர் அவர்கள் உரையின் பகுதி
ஆரம்பம். பின்னர் உரையின் பகுதி

அமைச்சர் அவர்கள் உரையின் பகுதி
ஆரம்பம். பின்னர் உரையின் பகுதி

அமைச்சர் அவர்கள் உரையின் பகுதி - பகுதி

கீட்டியு இணைப்பு மய்யுதி

சுராணைக்கு அணைப்புமய்யுதி

கீட்டியு பன்னிணைப்பு மய்யுதி

கியூபாவின் முன்னோடி

மக்கள் தாங்களாகவே வெகுண்டெழுந்து போராட்டத்தில் குதித்துள்ள சம்பவங்கள், வரலாற்றின் பலகால கட்டங்களில் நிகழ்ந்து இருந்தாலும், வெற்றிகரமான சமுதாயப் புரட்சிகள் ஒரு சிலவே தோன்றியுள்ளன. இதற்கான காரணம் மிகவும் தெளிவானது; வலுக்கட்டாயமாகப் பெறப்படும் சலுகைகள், அல்லது அரண்மனை வாயிற்காப்போனை மாற்றுதல் போன்ற செயல்கள் போல் அல்லாது, சமுதாயப் புரட்சி என்பது அதிகாரத்தில் இருக்கும் ஒரு வர்க்கம் தூக்கி எறியப்பட்டு அவ்விடத்தை மற்றொரு வர்க்கம் அடையும் செயலாகும். அதிகாரத்தில் இருக்கும் மேல்வர்க்கத்திற்கு சாதகமான விஷயங்கள் பல உள்ளன. அதன் பக்கத்தில், அடக்குமுறைக்கரமாகத் திகழும் அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரம், சட்டம் மற்றும் பாரம்பரியம் ஆகியவை உள்ளன. ஆளும் வர்க்கமாக இருந்துவந்த அபரிமிதமான அனுபவமும், மூர்க்கத்தனமும், இது கடவுள் கொடுத்த உரிமை என்ற அசைக்கமுடியாத தன்னம்பிக்கையும் அதனிடத்தில் உள்ளன. உண்மையை தங்களுக்குச் சாதகமாக வளைத்து வேசித்தனம் பண்ண எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கும் எழுத்தாளர்களில் இருந்து விதூஷகர்கள் வரை மற்றும் நீதிபதிகளில் இருந்து போலீஸ் அதிகாரிகள் வரை அடங்கிய அறிவுஜீவி அடிவருடிகளும், நிர்வாக இயந்திரத்திற்கு முட்டுக் கொடுப்பவர்களும் புடைசூழ் அது எப்பொழுதும் இருக்கிறது.

ஒரு சமுதாயப் புரட்சி வெற்றியடைய வேண்டுமானால், அதற்கு மக்களின் ஆதரவு கண்டிப்பாகத் தேவை. இது மிகவும் தேவையான ஒன்றாக இருந்தாலும் அது மட்டுமே போதுமானதல்ல. பொதுமக்கள் தாங்களாகவே வெகுண்டெழுந்து துவக்கும் போராட்டங்கள் ஒரு அரசாங்கத்தை ஆட்டம் காண வைக்கலாம்; ஏன், சமயங்களில் தூக்கி எறியக்கூட செய்யலாம். ஆனால் ஒரு செம்மையான தலைமை இல்லாமல், ஒரு தெளிவான குறிக்கோள் மற்றும் நடைமுறைத் திட்டம் இல்லாமல், பழைய அரசாங்கத்தின் பின்னால் அதைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தை முழுவதுமாக

தரைமட்டமாக்கி, அந்த இடிபாடுகளின் மேல் ஒரு புதிய, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்துவத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடியாது.

வெற்றிக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் இரண்டாவது முக்கிய காரணி, இறுக்கமாகக் கட்டி அமைக்கப்பட்ட, மிகவும் ஒழுக்கமான, சித்தாந்த ரீதியாகத் தெளிவான தலைமை ஆகும்; அதாவது புரட்சிகரமான முன்னோடி அப்படி ஒரு புரட்சிகர முன்னோடி இல்லாதபட்சத்தில், அப்புரட்சி குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ளும்; அதன் குறிக்கோள்கள் கலங்கிய ஓடையென காட்சி அளிக்கும்; அதனுடைய பெரும்பாலான மக்கள் ஆதரவு, வெகு விரைவிலேயே, உட்கட்சி முரண்பாடு மற்றும் பிளவுகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு சிறிது சிறிதாக கலைந்து போகும்.

கியூபாவின் புரட்சிகர கெரில்லாக்கள், ஹவானா நகரின் ஐந்தாவது நிழற்சாலை வழியாக, அவர்களது கவர்ச்சியற்ற, வேர்வையில் ஊறிப்போன, ஆலிவ்-பச்சை சீருடையில் அணிவகுத்து சென்றபோது, அமெரிக்க அரசுத்துறையைச் சேர்ந்த சிலர் உட்பட, பல மக்கள், அரசாங்க ஆட்சிமுறையில் ஒரு மாற்றத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்; ஆனால் ஆட்சிமுறையின் வர்க்க குணாம்சத்தில் எந்தவொரு மாற்றத்தையும் அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. பாடிஸ்டாவின் ஆட்சியினால் இரத்தக்கறை படிந்து போயிருந்த தங்களது கரங்களைக் கழுவிப் புனிதப்படுத்திக்கொண்டால், புரட்சிகர கியூபாவுடனான தங்களது உறவை சரிசெய்து கொள்ளலாம் என்று சிலர் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெகுசீக்கிரமே, தாங்கள் புரட்சியின் குணாம்சத்தையும், தலைமையின் திறமையையும் எவ்வளவு தூரம் தவறாக கணித்துவிட்டிருந்தோம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டனர்.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் தலைமையில் செயல்பட்ட ஜூலை 26 இயக்கத்தை திட்டவட்டமாக ஓர் 'அரசியல் கட்சி' என்று அழைக்கமுடியாது. ஆனாலும் இரண்டு வருட கெரில்லா யுத்தம், அதை இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பாக உருவாக்கி விட்டது. அதனைச் சுற்றி ஐக்கியப்பட்டுள்ள ஜனநாயகச் சக்திகளின் ஒருங்கிணைந்த நோக்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விதத்தில் அதன் வேலைத் திட்டம் அமைந்திருந்தது. அங்கு நிலவி வந்த சர்வாதிகார அமைப்பை ஆயுதம் மூலம் தூக்கியெறிந்து, அங்கு ஒரு சட்டபூர்வமான அரசாங்கத்தை நிறுவ அவ்வேலைத் திட்டம் குரல்கொடுத்தது. ஆனால் விஷயம் இங்கேயே நின்றுவிடவில்லை. பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரம் உருவாகக் காரணமாக அமைந்த சமுதாய நிலைகளை வேரோடு கிள்ளி எறிய அது அறைகூவல் விடுத்தது; குறிப்பாக அமெரிக்க நிறுவனங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, பெரும்பான்மையான கியூபா மக்கள் மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட அடக்குமுறையை அடியோடு ஒழிக்க அது கோரியது. ஆகையால் அது அடிப்படையான புரட்சிகரமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவர உறுதிபூண்டது; விவசாயிகளுக்கு நிலங்கள்; உழைப்பாளர்களுக்கு வாழத்தேவையான அளவு கூலி; எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி; ஓரினப்பயிர் முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி; அமெரிக்க

ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்புகள் எந்த வடிவில் இருந்தாலும், அதை முறியடிக்க, ஒட்டுமொத்தமான தேசியமயமாக்கல் உட்பட தேவையான எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் எடுத்தல் ஆகியவை அதில் அடங்கும்.

இதுதான் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புமிக்க, பூர்ஷ்வா ஜனநாயக புரட்சியின், வளர்ச்சியடைந்த வேலைத் திட்டமாக விளங்கியது. அதற்குப் பின்னால், பலதரப்பட்ட வர்க்கங்கள், சமுதாயச் சக்திகள் மற்றும் வேறுபட்ட வர்க்க சித்தாந்தங்கள் நிலைபெற்றிருந்தன.

கெரில்லா யுத்தத்தை துவக்கிய அந்த மாணவ இளைஞர்களில் பெரும்பாலோர் மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; அதில் ஒருசிலர் மேல் வர்க்கத்தினராய்க் கூட இருந்தனர். இந்த இளைஞர்கள் தங்களின் நாடு மற்றும் நாட்டு மக்களின்பால் கொண்டிருந்த அளவுகடந்த, ஆழமான நேசம், கியூபாவின் அரைக் காலனித்துவ நிலையை அமெரிக்க ஆதிக்கமிக்க கியூப பொம்மைச் சர்வாதிகாரத்தின் மேலும் கொண்டிருந்த கடுமையான வெறுப்பு ஆகியவற்றால் தீவிரமாக உந்தப்பட்டிருந்தனர். கியூப வரலாற்றின் ஈடு இணையற்ற வீரத் தலைவர்களான ஜோஸ் மார்ட்டி மற்றும் அன்டனியோ மாசியோ ஆகியோரால், ஒருநூற்றாண்டுக்கு முன்னர் துவக்கப்பட்ட கியூபச் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் உச்சகட்டத்தில் தீவிரமான மனஉறுதியுடன் அவர்கள் களத்தில் குதித்து அதற்காகவே தங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர்.

உலகம் சில பணக்கார நாடுகளாகவும், பல ஏழை நாடுகளாகவும் பிரிந்து கிடப்பதற்கும், ஒரு நாட்டிற்குள்ளாகவே ஒரு புறம் செல்வம் குவிக்கப்பட்டும், மறுபுறம் ஏழ்மை தாண்டவமானும் நிலை இருப்பதற்கும் விடை காணப் புறப்பட்டபோது, அதில் சில இளைஞர்கள், மார்க்ஸ் மற்றும் லெனினின் எழுத்துக்களை வந்தடைந்தார்கள்.

1953இல் ஃபிடலும், 135 அஞ்சாநெஞ்ச இளைஞர்களும் மாண்கடா முகாமைத் தாக்கி நொறுக்க புறப்பட்ட இடமான சிபோனி என்ற இடத்தில் உள்ள பண்ணை வீட்டை நான் பார்வையிட்டபோது, அவர்களில் சிலர், லெனினின் படைப்புகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். சியாரா மாஸ்ட்ரோ மலைக் குன்றுகளில் எடுக்கப்பட்டிருந்த புகைப்படம் ஒன்றில் ஒரு மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டும், வாயில் நீண்ட சுருட்டுடனும், அபர்த்தியான தாடிமண்டிய முகத்துடனும் காட்சியளிக்கும் காஸ்ட்ரோவின் பார்வை, அவரது முழங்காலில் இருந்த காரல் மார்க்ஸின் புத்தகம் ஒன்றில் ஆணி அடித்தாற்போல் பதிந்திருந்ததை நான் பார்த்தேன்.

கியூபாவில் மார்க்சியத்திற்கு ஒரு நீண்டகால வரலாறும், ஒரு பெருமைமிக்க பாரம்பரியமும் இருந்துவந்தது. 1920களில் முதன்முதலாக புரட்சிகரமான மாணவர் இயக்கத்தை நிறுவியவர் ஜூலியோ மெல்லா ஆவார். அவரே கியூபாவின் முதல் கம்யூனிசக் கட்சியை நிறுவினார். பல வருடங்களாகவே கியூப உழைக்கும் வர்க்க இயக்கத்தில்

கம்யூனிஸ்ட்கள் முதன்மையான சக்தியாய் விளங்கினார்கள். லாசரோ, பெனா என்ற கறுப்பு கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் கியூபாவின் தொழிற்சங்க அமைப்புகளை வழிநடத்திச் சென்றார். இதற்கு முந்தைய கொடுமான சர்வாதிகாரியான ஜெரார்டோ மாச்சடோ, 1933-ல் ஆயுத எழுச்சிப் போராட்டத்தின்போது தூக்கியெறியப்பட்டபோது, லாஸ் பில்லாஸ் பிராந்தியத்தில் உள்ள கியூபத் தொழிலாளர்கள் மட்டும் 46 கரும்பு ஆலைகளை கைப்பற்றி, நாசபால், மால்டியாம்போ, பார்க் அல்டோ மற்றும் சில கரும்பு மையங்களில் உள்ளூர் சோவியத்துகளை நிறுவினர்.

பாடிஸ்டா 1952இல் அதிகாரத்தை அபகரித்ததிலிருந்து, அவனுக்கு எதிராக தலைமறைவுப் போராட்டத்தை நடத்திவந்த கம்யூனிஸ்ட்கள், பாடிஸ்டா கடைசியில் தூக்கியெறியப்பட்ட போதும் மிகவும் முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்தனர். சியாரா மாஸ்ட்ரோ மலைக்குன்றுகளில் இருந்த காஸ்ட்ரோவின் தலைமையகத்தில், 1958 ஜூனுக்கும், 1959 ஜனவரிக்கும் இடையில், PSP (பழைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெயர்) இன் தலைவரான கார்லோஸ் ராஃபெல் ரோட்டிக்ஸ், PSP இன் அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதியாக செயல்பட்டு வந்தார். PSP இன் வேறு இரு உறுப்பினர்கள், களத்தில் இராணுவ தளபதிகளாக இருந்தனர்.

இப்படியாக கலகப் படையின் முன்னேறும் பிரிவுக்கும், PSP யின் நகர்ப்புற சக்திகளுக்கும் இடையே ஓர் இணக்கமான ஒத்துழைப்பு நிலவிவந்தது. நாடு தழுவிய பலமிக்க பொது வேலை நிறுத்தத்தின் உதவியுடனும், கெரில்லாத் தாக்குதலின் கிடுக்கிப் பிடிக்கும், உள்ளூர் இராணுவ எழுச்சிக்கும் இடையே மாட்டி பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகார அரசு இடிந்து நொறுங்கியது; கொலைகாரச் சர்வாதிகாரி கொள்ளையடித்த பெருஞ் செல்வத்துடன் பயந்து தப்பி ஓடிவிட்டான்.

நடைமுறையில், புரட்சிகரமான இரண்டு முன்னோடிச் சக்திகள், ஓரளவு ஒத்துழைப்புடன் இயங்கி வந்தன. PSP கட்சிக்கு மாபெரும் உழைக்கும் வர்க்க பாரம்பரியம் இருந்தது; அது மார்க்சியம், லெனினியம், சோசலிசம் ஆகியவற்றிற்கான சித்தாந்த ரீதியான பிரதிநிதியாக விளங்கியது. ஜூலை 26 இயக்கம், ஜனநாயக ரீதியான, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு முன்னோடிச் சக்தியாக விளங்கியது. அது இராணுவப் போராட்டத்தின் தலைமையை சர்ச்சையின்றி வென்றுவிட்டது; ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ புரட்சியின் தலைவராக எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டார்.

மாண்கடா முகாமின் மீது நடத்திய தாக்குதல், பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்து மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனை. அதற்கு முன்பு பாடிஸ்டாவின் அரசு குறித்து மக்களிடம் பரவலான எதிர்ப்பு இருந்தாலும், அதை ஆயுதப் போராட்டம் மூலம் தூக்கியெறிய, அமைப்புரீதியான திட்டமிடல் எதுவும் இல்லாதிருந்தது. மாண்கடா சம்பவம் இதை மாற்றி அமைத்தது. "வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்" என்ற காஸ்ட்ரோவின்

உணர்ச்சிகரமான நீதிமன்ற உரை, ஆயுதங்களை கையில் எடுக்க அறைகூவல் விடுத்தது. ஜூலை 26 இயக்கத்தின் பிறப்பு அதற்கு பதிலளிக்கும் விதத்தில் அமைந்தது. மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு ஃபிடல் 'கிராண்மா'வில் வந்து இறங்கி சியாரா மாஸ்ட்ரோ மலைத்தொடரை அடைவதில் பெற்ற வெற்றி, வெறுக்கப்பட்ட சர்வாதிகாரத்திற்கு அடிக்கப்பட்ட முதல் சாவுமணியாக அமைந்தது.

செயலில் இறங்குவதற்கான வேளை வந்துவிட்டது என்பதை அறிந்திருந்ததுதான் ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவின் சிறப்பான குணாம்சம். ஒரு புரட்சி என்பது விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரால் அல்லாது, மக்களால் மட்டுமே சாத்தியம் என்பதையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு அப்போதைய ஆளும் வர்க்கம் மீது பொதுமக்களுக்கு இருந்த அளவுகடந்த வெறுப்பு மற்றும் அவர்களுக்கு இருந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு உணர்வு ஆகியவற்றினால், அச்சமயத்தில் ஆயுதப் போராட்டத் திற்கு அறைகூவல் விடுத்தால், அவர்கள் அதற்கு செவி சாய்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஏராளமாக இருந்தது. அஞ்சா நெஞ்சமிக்க ஒரு சில இளைஞர்கள் தங்களை அப்புவித வேள்வியில் அர்ப்பணித்து, புரட்சி ஜுவாலையை பற்றவைக்கும் நெருப்பாக விளங்கினார்கள்.

கெரில்லாப் போராட்டத்தின் துவக்க காலத்தில், அதைத் துவங்கிய சமயம் குறித்து அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமும் கொண்டிருந்த PSP தலைமை, பின்னர், ஃபிடல் தலைமையேற்று வழிநடத்திச் செல்லும் பாதைச் சரியானது என்பதை, நடந்துள்ள சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன என்று வெளிப்படையாக ஒத்துக்கொண்டது. ஃபிடல் காஸ்ட்ரோவை வரலாறு உண்மையாகவே விடுதலை செய்துவிட்டது.

பாடிஸ்டாவின் சர்வாதிகாரத்தின் வீழ்ச்சியுடன், புரட்சி முடிவடைந்து விடவில்லை; உண்மையில் அது ஒரு புதிய தொடக்கம், வெகு விரைவிலேயே பிரச்சினைகள் தலைதூக்கின. பாடிஸ்டாவை தூக்கியெறிய உதவிபுரிந்த மிதவாதிகள், புரட்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதை எதிர்த்தனர். பாடிஸ்டாவின் நம்பிக்கைக்கு உகந்த ஆதரவாளர்கள் நீதிதேவதையின் முன் நிறுத்தப்படுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. புரட்சிகர தொழிலாளர்கள் மற்றும் விவசாயிகளைக் கண்டு அவர்கள் கலக்கமடைந்தனர், உண்மையான வேளாண்மை மாற்றங்களை அவர்களில் சிலர் எதிர்த்தனர். அமெரிக்க அரசுடனும் அமெரிக்க கம்பெனியின் நிலங்களுடனும் நேரடியான மோதலில் ஈடுபடுவது என்ற நினைப்பே அவர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக இருந்தது. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசப் போக்குடன் நடந்துகொள்ளும் ஒரு கொள்கையே அவர்களுக்கு தேவையானதாக இருந்தது.

ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ முதலில் புதிய புரட்சிகர இராணுவத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் மட்டுமே மக்களின் ஏகோபித்த நம்பிக்கையை பெற்றிருந்ததால், அரசின் தலைமைப் பொறுப்பையும் அவரே ஏற்க வேண்டியதாகிவிட்டது. பின்னர், 1959

ஐலையில், அரசாங்கத்தின் உள்ளே தொடங்கிய வேறுபாடு, ஓர் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. அதனால் தற்காலிக, அதிபராக இருந்த டாக்டர் மானுவல் உருட்டிய ராஜினாமா செய்தார். உருட்டிய, அனைத்து புரட்சிகர மாற்றங்களையும் "கம்யூனிசம்" என்றும், அரசாங்கத்திற்குள் கம்யூனிஸ்ட்களின் ஆதிக்கம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது என்றும் குற்றம்சாட்டி புரட்சிகர சக்திகளுக்குள் பிளவு ஏற்படுத்த முயன்றார். அவர் இடம் ஒளிவால்டோ டோர்டிசாஸால் நிரப்பப்பட்டது.

இம்மாதிரியான உட்கட்சி பிளவுகள் புரட்சிகளின் வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை புதிய விஷயமல்ல. 1848இல் நடைபெற்ற ஜெர்மன் புரட்சியின் படிப்பினைகளை ஆராய்ந்து, 1851-52இல் நியூயார்க் டைம்ஸில் ஒரு தொடர் கட்டுரை எழுதிய பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸ், கூறுகிறார் : "எந்த ஒரு புரட்சிக்கும் ஓரளவு தேவையான பல வர்க்கங்களின் ஐக்கியம் வெகு நாட்களுக்கு நிலைக்காது; இது அனைத்து புரட்சிகளுக்கும் பொருந்தும். பொது எதிரியை வென்ற வெற்றி முழக்கம் ஓய்வதற்குள், வெற்றிக்காக உழைத்தவர்களுக்குள் பிளவு தோன்றிவிடும்... இந்த பழைய மற்றும் சிக்கலான சமுதாய ஜீவராசிகளிடம் ஏற்படும் இத்தகைய வேகமான, உணர்ச்சிகரமான வர்க்க எதிர்ப்பு உணர்ச்சிகளின் வளர்ச்சி, ஒரு புரட்சியை அரசியல் மற்றும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கான பலம் வாய்ந்த சாதனமாக ஆக்குகிறது- இத்தகைய சூழ்நிலையில், ஒரு நாட்டில், இது சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்த ஐந்து வருடங்களாவது, சாதாரண சந்தர்ப்பத்தில் நூறு வருடங்களாவது ஆகும்." (ஜெர்மனி : புரட்சியும், எதிர்ப்புரட்சியும்).

கியூபப் புரட்சியில் இந்த செயல்முறை இன்னும் முடுக்கிவிடப் பட்டது. உள்நாட்டு எதிர்ப்புரட்சி சக்திகளுக்கு தேவையான ஆதரவு அளிப்பதன் மூலம் கியூபப் புரட்சி தவழ்ந்துகொண்டு இருக்கும்போதே அதன் கழுத்தை முறித்துப்போட அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் முழு சக்தியையும் பிரயோகித்தது. தான் பின்னால் தள்ளப்பட்டுவிடாமல் இருக்கவும், தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஏற்பட்ட பலன்களை தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் புரட்சி மேலும் முழுவிச்சகடன் முன்னேறிச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

அப்புரட்சியின் தலைமை, பின்னால் திரும்புவது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்று உறுதியாக இருந்ததால்தான், புரட்சி முன்னேறி நடைபோட்டது. புரட்சியின் தலைமை அதனுடைய புரட்சிக் கொள்கையில் வைத்திருந்த பிடிப்பு இன்னும் குறைவாக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், தன் கண்ணோட்டத்தில் இன்னும் தீவிரமாக இல்லாதிருந்திருக்கும் பட்சத்தில், தன் மக்களின் மீது அதன் நம்பிக்கை இன்னும் குறைவாக இருந்திருக்கும் பட்சத்தில், வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு அழுத்தத்தை தாங்க முடியாமல் பின்வாங்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கும்.

கியூபப் புரட்சி இடதுசாரிப் பக்கம் சாய்ந்ததை விரைவுபடுத்திய இரண்டாவது முக்கிய காரணம், உலகில் நிலவிவந்த சோசலிச முகாம்,

கியூபப்புரட்சிக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும், ஆதரவையும் எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி அளிக்க முன் வந்ததுதான். கடந்த காலத்தில் கியூபா தன் ஏற்றுமதியில் 85 சதவீதம் அமெரிக்காவிற்கு அளித்து வந்தது. அதை இப்பொழுது சோவியத் யூனியன் மற்றும் இதர சோசலிச நாடுகளுக்கு திருப்ப முடிந்தது.

புதிய உள்நாட்டு பிளவுகளுக்குக் காரணமாக விளங்கிய அதே குழ்நிலை, புதிய இன்னும் உன்னதமான ஐக்கியம் ஏற்படவும் வழி செய்தது. எது வந்தாலும் சரி, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திடம் இருந்து கியூபப் புரட்சியை காப்பாற்றியே தீருவது என்று இன்னும் அதிகமர்க உறுதிபூண்டனர் இலட்சக்கணக்கான கியூப மக்கள். சுதந்திரத்திற்கும் சோசலிசத்திற்கும் இடையேயான நெருங்கிய உறவை அதிகமான கியூப மக்கள் புரிந்துகொள்ளத் துவங்கினார்கள்.

கடந்தகாலத்தில், நடைமுறையில் இருந்த வர்க்கப் பிரிவுகளையும், வர்க்க முரண்பாடுகளையும் முடிமறைக்கும் விதத்தில் தேசிய அடக்குமுறை செயல்பட்டது. ஆனால் இன்றைய உலகில், தேசியப் பிரச்சினையும், வர்க்கப் பிரச்சினையும் மிகவும் நெருக்கமான தொடர்புள்ளவையாகத் திகழ்கின்றன. அடக்குமுறையால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தில், அது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தினால் அலைக்கழிக்கப் பட்டிருந்தாலும்கூட, வர்க்கமோதல்கள் உதிக்கத் தொடங்கும்போது, தேசிய பூர்ஷ்வா, ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசம் செய்துகொள்ளவே முனைவான். பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான ஒருங்கிணைந்த திட்டம், தேசத்தின் வளங்கள் அனைத்தும், வசதிபடைத்த வர்க்கத்தின் ஆடம்பரச் செலவுகளுக்காகச் சுரண்டப்படாமல், தேச வளர்ச்சிக்காக பயன்படுத்தப்படுவதற்கான உத்தரவாதம் ஆகியவை சோசலிசத்தின் மூலம் மட்டுமே சாத்தியம். விவசாயிகளின் கூட்டுடன் நடத்தப்படும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் ஆட்சியின் கீழ் மட்டும்தான், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு எதிரிகளிடம் இருந்து பொருளாதார ரீதியாகவும், இராணுவ ரீதியாகவும் நாட்டைப் பாதுகாத்து, சமூக மாற்றத்தின் ஊடாக தேசத்தை வழிநடத்திச் செல்ல புரட்சி தயாராக இருப்பதற்கான உத்தரவாதம் சாத்தியம்.

பே ஆஃப் பிக்ஸ் ஆக்கிரமிப்பு போருக்கு முந்தைய நாள், அதாவது 1961 ஏப்ரல் 16ஆம் தேதி அன்று அமெரிக்க விமானங்களின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளால் சல்லடைக் கண்களாக்கப்பட்ட கியூபக் குடிமக்களின் உடல்களின் முன்னால் நின்று பேசுகையில், ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ மேற்கத்திய உலகத்தில் முதல் சோசலிஸ்ட் நாட்டைப் பிரகடனப்படுத்தினார். அமெரிக்கக் கண்டத்தின் சுதந்திரமான முதல் பிராந்தியமாக கியூப சோசலிசக் குடியரசு திகழ்ந்தது.

இத்துடனும் புரட்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடவில்லை. ஒரு காலக்கட்டம் முடிந்து மறுகாலக்கட்டம் தொடங்குகிறது. புரட்சியின் மிக முக்கியமான வெளிநாட்டு எதிரி - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் -

இன்னும் மூர்க்கத்தனத்தோடு நடந்துகொள்ளும். உள்நாட்டிற்குள்ளாக, தூக்கியெறியப்பட்ட தேசிய பூர்ஷ்வாவின் ஒரு பகுதி தனது எதிர்ப்பையும், நாசவேலையையும் வலுப்படுத்தும். புரட்சிப் புதிய வழக்குகளையும், பலப்பரிட்சையையும் எதிர்நோக்க வேண்டியதிருக்கும். ஒருங்கிணைந்த, முன்னெடுத்துச் செல்கிற ஒரு கட்சியின் தேவை மிகக்கட்டாயமான தேவையாகி விட்டது.

'பழைய' மற்றும் 'புதிய' புரட்சியாளர்களுக்கிடையே இருந்த தலைமுறை வேறுபாடுகள் உட்பட பல வேறுபாடுகள் மறையத் தொடங்கின. பிரிவினை சக்திகளையும், ஊசலாட்டங்களையும், போராட்டத்தின் நெருப்பு புடம் போட்டது. மார்க்சிய - லெனினிய, சோசலிசக் கொள்கையின் அடிப்படையில் புதிய ஐக்கியம் ஒன்று கட்டி எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் அமைப்பு ரீதியான பிளவு இன்னும் தொடர்ந்தது. ஓர் அமைப்பு மற்றொரு அமைப்புடன் இணைவது என்பது முடியாத செயலாக இருந்தது. PSP கட்சி மற்றும் ஜூலை 26 இயக்கத்தில் உள்ள தலைசிறந்தவர்களைக்கொண்டு புதிய கட்சி ஒன்று உருவாக்குவதற்கான தேவை ஏற்பட்டது.

1961 டிசம்பர் 2ஆம் தேதி, ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ, "நான் ஒரு மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்; இறக்கும்வரை நான் அவ்வாறே இருப்பேன்" என்று பிரகடனப்படுத்தினார். "பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும்போது நான் அவ்வாறாக இல்லை; ஏனெனில், கம்யூனிஸ்ட்களுக்கு எதிரான பிற்போக்குத்தனமான ஏகாதிபத்திய பிரச்சாரத்தில் நான் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன்" என்றும் அவர் கூறினார். 1953 வாக்கில் அவரது அரசியல் சிந்தனை கிட்டத்தட்ட இப்பொழுது உள்ளதுபோல ஆகிவிட்டது. ஆனால் அதிகாரத்திற்கு வந்த பிறகுதான் தான் ஒரு மார்க்சிஸ்ட் லெனினிஸ்டாக வளர்ச்சியடைந்ததாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார். கண்டிப்பாக புரட்சியாளர்களை மட்டும் உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட புதிய, "சோசலிசப் புரட்சியின் ஐக்கிய கட்சி" ஒன்று நிறுவ அவர் அறைகூவல் விடுத்தார்.

கொண்டிருப்பதால் அந்த நேரத்தில் இரண்டு மூன்று நிமிஷம் வரையில்
 துறைமுகத்தில் இருந்து வரும் வண்டிகளில் மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற
 துறைமுகத்தில் மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில் மிகவும்
 உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில் மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில்
 மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில் மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில்
 மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில் மிகவும் உயர்வாக இருக்கிற துறைமுகத்தில்

தமிழ் மலகலிசைகளை நாயகிப் படி "மடி" அல்லது "மயூசு"
 துறைமுக நகராபிதானம் உட்பட அந்த நகராபிதானம் குடியிருப்பவர்களை
 துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம்
 துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம்
 துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம்
 துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம் துறைமுக நகராபிதானம்

புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

கியூபப் புரட்சியின் தனித்துவமான பாதை மற்றும் அதற்கேயுரிய விதத்தில் அமைந்துவிட்ட அதன் வளர்ச்சி, புதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கட்டி அமைக்கப்பட்ட விதம் மற்றும் அது செயல்படும் முறை ஆகியவற்றிலும் தன் முத்திரை பதித்துள்ளது. இக்கட்சி, உலகளாவிய மார்க்சிய - லெனினியச் சித்தாந்தங்களின் மேல், மத்தியில் அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஜனநாயக ரீதியில் அமைக்கப்பட்டு இருந்தாலும், அக்கொள்கைகளின் பிரயோகம் கியூபாவிற்கு உரித்தான தனித்துவமாக விளங்கியது.

இன்று கியூபாவில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கியத்துவம் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. நாங்கள் சென்ற நகரங்களிலும், பெருநகரங்களிலும் உள்ள தொழிற்சாலைகள், பண்ணைகள், கட்டுமான இடங்கள், அணைகள், ஏன் சில உணவு விடுதிகளில் கூட உள்ளூர் கட்சியை பற்றியும் சமீபத்தில் அதிகரித்துள்ள அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பற்றியும் பெருமையான பல அறிவிப்புகளை கண்டோம். சாந்தா கிளாரா என்னுமிடத்தில் உள்ள இயந்திரம் கட்டும் தொழிற்சாலை ஒன்றில், கையால் எழுதப்பட்ட மிகப்பெரிய பேனர் ஒன்றில், "ஒரு இடத்தில் ஓர் கம்யூனிஸ்ட் பிறக்கும்போது அங்கே பிரச்சினைகள் இறந்து விடுகின்றன" என்ற வாசகம் இடம் பெற்றிருந்ததைக் கண்டோம். அது நிச்சயமாகப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

கட்சி குறித்து இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டபோதும், அது ஒரு பெரிய அமைப்பு அல்ல. PSPயின் முன்னாள் பொதுச் செயலாளரும், புதிய கட்சியின் செயலக உறுப்பினருமான பிளாஸ் ரோசாவின் கருத்துப்படி, கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 55,000 தான் இருக்கும். கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை பற்றி பிரசுரமான தகவல் எதையும் நான் பார்க்கவில்லை. ஹவானா பிராந்தியத்தின் கட்சி உறுப்பினர்கள் 11,824 பேர் என்று கட்சியின் அமைப்பு செயலாளரான அர்மான்டோ ஹார்ட் பேசிய பேச்சுதான், இதற்கு ஒரே ஒரு விதிவிலக்காக அமைந்துள்ளது.

மிகவும் கவனமான நிதானமான கொள்கைதான், கட்சியின் குறைந்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கைக்குக் காரணம். ஆனால் நடப்பு வருடத்தில் இதை இரட்டிப்பாக்க உறுதி பூணப்பட்டுள்ளது. கட்சியில் சேருவதற்கு அனைத்து மக்களுக்கும் கதவு திறந்து விடப்படும் பட்சத்தில், ஒரே நாளில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சேர்ந்து விடுவர். ஆனால் அப்படி கலப்பமாக அரசியல் கட்சியில் மக்கள் சேர்க்கப்படுவதில்லை. முதலில் அதற்காக அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும்.

கட்சி உறுப்பினர் அல்லாதவர் உட்பட சக தொழிலாளர்கள் அனைவராலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னரே ஒருவர் கட்சிக்குள் வர இயலும். முதலில் சக தொழிலாளர்கள் அவரைப்பற்றிச் சரியாகக் கவனிக்க வேண்டும்; அவர் உண்மையிலேயே புரட்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டு அதற்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்து கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறாரா? ஒரு கம்யூனிஸ்ட் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான உதாரணமாகத் திகழ்கிறாரா? அவரைக் கட்சியில் சேர்ப்பதன் மூலம் மக்களின் பார்வையில் கட்சியின் மதிப்பு உயருமா? தாமுமா? இவ்வளவுக்கும் பிறகுதான் அவரை உறுப்பினராக்குவது பற்றி பரிசீலிக்கப்படும்.

உறுப்பினர்களை இம்மாதிரி தேர்வு செய்வது, கட்சி எப்பொழுதும் உழைக்கும் வர்க்கத்திடமிருந்து விலகியிராமல் அவர்களின் வழிகாட்டியாக இருக்க வழிகோலுகிறது என்று என்னிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களுக்கு, கட்சி உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்; தேவையெனில் ஒருவரை கட்சியின் பதவியிலிருந்து இறக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவும் அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், மக்கள் ஏன் ஒரே ஒரு அரசியல் கட்சி மட்டும் இருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்வார்கள் என்றும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கட்சியின் சித்தாந்தம் நியாயமாக நடந்து கொள்வதை வற்புறுத்துவதால், உறுப்பினர்கள் இதில் சிறந்தவர்களாகத் திகழ வேண்டும். அவர்கள் வேலை செய்வதற்கு முன்வருவதில் முதலாவதாகவும், தனிப்பட்ட பலன்களை அடைவதில் கடைசியாகவும் இருக்கவேண்டும்.

“சித்தாந்த ரீதியான வேலைகள் குறித்த கருத்தாக்கங்கள்” என்ற விளக்க புத்தகமொன்றில் உறுப்பினர்களிடமிருந்து கட்சி என்ன எதிர்பார்க்கிறது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. அதில், “கம்யூனிசக் கருத்துக்களின் அடிப்படையான அம்சங்கள், மனித மற்றும் சமூக உணர்வுகள்தாம். சமுதாயப் பாரபட்சம் மற்றும் அநியாயங்களைக் கண்டு கொதித்து எழாத ஒரு கம்யூனிஸ்டை கற்பனை பண்ணிப்பார்க்க முடியாது. இத்தகைய கொடுமைகளுக்கு எதிரான போராட்டமே கம்யூனிசக் கோட்பாட்டின் அடித்தளம்.”

ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்பவன் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை சுருக்கமாக பின்வருமாறு கூறலாம் : “ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்பவன் அனைத்துப் பலவீனங்களையும் முழு உணர்வோடும் உறுதியாகவும்

எதிர்க்கும் ஒரு போராளி. ஒரு வலுவான காரணத்திற்காக கலகக்காரனாய் மாறியவன்... கலகக்காரனாய் இல்லாத ஒருவன், அநீதி பாகுபாடு போன்றவற்றை உறுதியாக எதிர்க்காத ஒருவன், கம்யூனிசம் நோக்கி நடைபோடும் ஒரு சமுதாய முன்னேற்றத்தை தடை செய்பவன் ஒரு கம்யூனிஸ்டாக இருக்கமுடியாது. ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தனிப்பட்ட அல்லது ஒரு குழுவின் நலன்களைப் பாதுகாக்கப் "போராடுவதில்லை. அவன் ஒரு சமூக காரணத்திற்காக சல தொழிலாளர்களுக்காகப் போராடுபவன். மேலும் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களுக்காகக் கூட போராடுவதில்லை; மனித இனம் அனைத்திற்குமாக அவன் போராடுகிறான். சர்வதேசிய வாதம், கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையில் மிகவும் முக்கியமான அம்சம். இது இல்லாமல் கம்யூனிச உணர்வு ஏற்படச் சாத்தியமேயில்லை."

இப்புத்தகம் மேலும் கூறுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கம்யூனிஸ்டா வதற்கு, ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தனக்கே உரித்தான "கலக, அஞ்சா நெஞ்ச உத்வேகத்தை" வளர்த்துகொள்ள வேண்டும்; தினசரிப் பிரச்சினை களை அலசி, ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆர்வம் இருக்கவேண்டும். அவன் எப்போதும் தன் ஒழுக்க உணர்வையும் சமூகப் பொறுப்பு உணர்ச்சியையும் வளர்த்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்; அஞ்சா நெஞ்சத்தையும், சுய அர்ப்பணிப்பையும் அவனுடைய அனைத்து வேலைகளின் குணாம்சமாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒழுக்க உணர்வின் முக்கியத்துவம் இங்கு மிகவும் வலியுறுத்தப் படுகிறது. கம்யூனிசக் கோட்பாடு, அனைத்து அதிசயங்களின் இயக்க மற்றும் நடைமுறைத் தேவைகளாலும் கொள்கைகள், சித்தாந்தங்கள் மற்றும் உத்வேகங்களின் அடையாளங்களாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இக்காரணத்தினால், இக்கொள்கை, பயம், குறிக்கோள், வளைந்து கொடுத்தல் போன்றவற்றின் மீது நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. இதுதேவையின் நிமித்தத்தாலும், மிகமிக உறுதியான மனோதிடத்தாலும் இக்கொள்கை கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

இக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கையில், கியூப கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர் தரம் மிகவும் அதிகமாக இருப்பது தெரியும். கட்சியை கட்டும் பணி மிகவும் மெதுவான, நீண்டகால செயல்முறையாக உள்ளது. மேலோட்டமாக பார்க்கையில், அணுகுமுறைகளில் சில வேறுபாடுகள் இருப்பது போல தெரியும். பாரபட்சமான, பிளவு மனப்பான்மையுள்ள, அதிகார அமைப்புமுறைகளினால், பலபேர் கட்சியில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளனர். கட்சியை மக்களுக்கானதாக காட்டாமல், மக்களுக்கு மேல் கட்டி வருவதாக ஃபிடல், சில பேரை குற்றம் சாட்டி உள்ளார்.

கட்சியை நிர்மானிப்பது என்று தீர்மானித்தவுடன், முதலில் அது தொழிற்சாலைகள், ராணுவம் மற்றும் அரசுப் பண்ணைகளில் தொடங்கப்பட்டது. இவ்விடங்களில் சமுதாய விழிப்புணர்வும், உழைக்கும் வர்க்க புரட்சிகர கொள்கையுணர்வும் மிகவும் வலுவாக இருக்கும்.

அதற்குப் பின்னர்தான் இது கல்வி அமைச்சகத்திற்கு, பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அறிவுஜீவிகளிடம் எடுத்துக் செல்லப்பட்டது.

1969இல் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும், பல்வேறு வேலைத் தளங்களுக்கும் நல்ல திறமையான தலைமையைக் கொடுக்க வேண்டுமெனில், மிகவேகமாக கட்சியின் பலத்தை அதிகரிக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்தவேண்டும் என்ற தீர்மானம் கட்சிக்குள் சித்தாந்த ரீதியான எதிர்ப்பை தோற்றுவித்தது. கட்சிக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் பலருடன் நடத்திய வெளிப்படையான விவாதம் குறித்து அர்மாண்ட்டோ ஹார்ட்டீஸ் அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார். அது 'கிரண்மா'வின் பக்கங்களிலும் இடம்பெற்றது.

தங்களது திறமையை நிரூபித்த ஏராளமான தொழிலாளர்கள் இப்பொழுது இருப்பதால், ஒவ்வொரு தொழிற்சாலை, தொழிற்சாலையாக உறுப்பினர்களை கட்சிக்குள் சேர்க்கலாம் என்று ஹார்ட்டீஸ் சுட்டிக்காட்டுகிறார். வயல்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் உள்ள அவன்சாடோ அல்லது வான்இரட்டின்டா குழுக்களைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் தற்போது சுமார் 2,36,000 பேராவது இருப்பார்கள். இந்த முன்னேறிய தொழிலாளர்கள் முழு முனைப்புடனும் உறுதியுடனும் உற்பத்தி திட்டங்களில் பங்கு பெறுகின்றனர். அவர்கள் தானாகவே முன் வந்து வேலை செய்வதிலும், வேலைத் திறமையிலும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றனர். பல இடங்களில், கட்சி உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட இயல்பாகவே அவன்சாடோ உறுப்பினர்கள் முதலிடம் பெறுகிறார்கள்.

UJC என்ற கம்யூனிஸ்ட் இளைஞர் கூட்டணி என்ற அமைப்பு, கட்சிக்கு மிகவும் நெருக்கமானது; கட்சி உறுப்பினர்களை எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். பல இடங்களில் UJCஇல் உறுப்பினராவதற்கான விதிமுறைகள் மிகவும் கண்டிப்பானவைகளாக இருந்ததை நாங்கள் கண்டோம். சியன்புயுசோ என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உரத்தொழிற்சாலை திட்டத்தின் போது, கட்சியும், UJCயும் கிட்டத்தட்ட இணைந்தே செயல்பட்டன.

இது தவிர ஆயிரக்கணக்கான புரட்சிகரமானவர்களை கொண்டு இயங்கும் பல மக்கள் அமைப்புகளில் இருந்தும் கட்சி உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். தாங்களாகவே முன்வந்து ஆயுதங்களின் உதவியுடன் புரட்சியை பாதுகாக்க ஈடுபடும் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொண்ட இராணுவ அமைப்பு ஒன்றும் உள்ளது. CDR என்றழைக்கப்படும் புரட்சியைப் பாதுகாக்கும் கமிட்டியில் புரட்சிக்காக அர்ப்பணம் செய்துகொண்ட 10 லட்சம் உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். கியூபப் பெண்கள் அமைப்பும் பத்து லட்சம் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. ANAP என்ற ஏழை விவசாயிகள் அமைப்பும் இயங்கி வருகிறது. இவைபோல பல உள்ளன.

ஆனாலும் கட்சி ஆமை வேகத்தில்தான் வளர்ச்சி அடைகிறது. ஹார்ட் ஹவானா பிராந்தியத்திற்கான எண்ணிக்கையை அளிக்கிறார். அது : 1967இன் கடைசியில் கட்சி உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 11,179. 1968இன் கடைசியில் அது 11,824 ஆக இருந்தது. எண்ணிக்கை உயர்வு 645 மட்டுமே. ஏன் இந்த மெதுவான வளர்ச்சி?

இதற்கு ஹார்ட் கூறும் காரணம் : நேர்மையான மன உறுதி குறித்த நோக்கு குறுகியதாக, அமைப்புரீதியாக, மிகவும் பொறாமையுடன் இருக்கிறது என்பதுதான். இங்கு சாதாரண மனிதர்களே இருக்கையில், தொழிலாளர்கள், எல்லாவகையிலும் “சிறந்தவர்களை” தேடிக் கொண்டிருப்பதாக, தமக்குப் படுவதாக, ஹார்ட் கூறுகிறார். “வெறும் தேவதைகளை மட்டும் வைத்து ஒரு கட்சியைக் கட்டி எழுப்ப முடியாது” என்று சேகுவாரா கூறியதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். இது குறித்து சேயின் பார்வை இங்கு மிகவும் முக்கியமானது. ஏனெனில் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் எத்தகைய குணங்களைக் கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு மிகவும் அற்புதமான ஓர் உதாரணமாக ‘சே’ தான் விளங்கினார்.

மிகவும் மோசமான அநியாயங்கள் நிகழாமல் தடுக்க வேண்டுமெனில், தனிப்பட்ட குணாம்சம் குறித்து மிகவும் கவனமாக பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று அமைப்பின் செயலாளர் எச்சரிக்கிறார். பல சமயங்களில் முரட்டுத் தனம், வெளிப்படையாகப் பேசுதல், சரியாக அனுசரித்துப் போகாமல் இருத்தல் போன்ற குணங்கள் இருந்த காரணங்களுக்காக பலர் கட்சியில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டார். இத்தகைய குணாம்சங்கள் விமர்சிக்கப்படவும், முறியடிக்கப்படவும் வேண்டும். ஒருபோதும் தங்களுக்குள் மோதிக் கொள்ளாத, சண்டையே போடாதவர்களைக் கொண்டு கட்டி எழுப்பப்படும் கட்சி எவ்வாறு இருக்கும் என்று ஹார்ட் ஆச்சரியப்படுகிறார். முரண்பாடுகளைக் களையலாம் என்பது உண்மைதான் எனினும் சிக்கலான பிரச்சினைகளை தீர்க்க உதவும் கட்சியின் திறமையும் இதோடு போய்விட வாய்ப்பிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ஒருவரை அரசியல் மற்றும் சித்தாந்த ரீதியாக எடைபோடுவதே சரியான அணுகலாக இருக்கும் என்கிறார் ஹார்ட். இது ஒருவர் போராட்டத்திற்கு எவ்வளவு தூரம்தயாராக இருக்கிறார், புரட்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளத் துணிந்துள்ளாரா என்ற அடிப்படையில் நோக்கப்படவேண்டும். மிகவும் திட்டவட்டமான முறையில் இயங்கும் தவறில் விழாமல் தப்பிக்க இந்த அடிப்படைக் கொள்கையை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். முதலில் புரட்சி கரமான குணாம்சம். பின்னர்தான் மற்ற தனிப்பட்ட குணாதிசயங்கள். மேலும் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட முறையில் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டும்.

தார்மீக குணாம்சம் குறித்து குறிப்பிடுகையில், ஹார்ட் கூறுகிறார்: ஒருவரது புரட்சிப் பின்னணி மற்றும் புரட்சியில் அவரது பங்கு

ஆகியவையே முதலில் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது குறித்து கணக்கும்போது, ஒரே நாளில் கைகழுவிவிட முடியாத சமுதாய பழக்க வழக்கங்களை குறிக்கும் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு சமுதாயத்தின் சித்தாந்த, தார்மீக, சமூகக் கட்டுமானங்களில் அவைகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன.

இப்படியாக, நாம் தார்மீகப் பிரச்சினை குறித்த கேள்வியின் இரு பக்கங்களையும் பார்க்கிறோம். ஒருபுறம் தார்மீகம் குறித்து பலமான அழுத்தம்; மறுபுறம் அதிக அத்தமன பிளவு மனப்பான்மையுள்ள அணுகல்முறையான அபாயம்.

நாங்கள் விஜயம் செய்த ஒரு நிறுவனத்தில், கட்சி மற்றும் இளைஞர் கம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர் தொகை குறித்து கேட்டேன். சில புதிய, முக்கியமான வேலைத் திட்டங்களில் கட்சி உறுப்பினர்களின் சதவீதம் அதிகமாக இருக்கும். உதாரணமாக சியன்பியுகோஸில் உள்ள டிரை-காண்டி.என்.எட்.ல் தானியங்கி இறக்குதலத்தில் உள்ள கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 40; UJC உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 12. மூன்று 8 மணிநேர வேலைப்பிரிவு மற்றும் ஒரு மாற்றுப்பிரிவில் உள்ள தொழிலாளர்கள் மொத்தம் 240 பேர். இதில் 140 பேர் வான் காண்டிண்டாஸ்வை சார்ந்தவர்கள். சியன்பியுகோஸ் உரத்தொழிற்சாலை கட்டுமானப் பகுதியில்தான் அதிகமான சதவீதத்தில் கட்சி உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இங்குள்ள 1583 தொழிலாளர்களில், 533 பேர் கட்சியில் உள்ளவர்கள். 634 பேர் UJC உறுப்பினர்கள். இவர்கள் இணைந்து ஒரே அமைப்பாக செயல்படுகின்றனர். இங்கு இவ்வளவு அதிகமான சதவீதத்தில் கம்யூனிஸ்ட்கள் இருப்பதற்கு காரணம், இக்குழு "கம்யூனிஸ்ட் நிர்மாணக்குழு"வாக அமைக்கப்பட்டதே காரணம்.

நாட்டில் உள்ள முக்கியமானவற்றில் ஒன்றான, சாந்தா கிளாரா இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 1700 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். அதில் 200 பேர் UJCயிலும் கட்சியிலும் உள்ளனர். ஆனால் முக்கியமான கரும்பு ஆலையான எல்சென்ட்ரல் வெனிசலாவில் 1500 தொழிலாளர்கள் இருந்தும் கட்சியில் 74 பேரும், UJCயில் 67 பேரும் உள்ளனர். ஆனால் வான்காண்டிண்டாஸில் 354 பேர் இருக்கின்றனர்.

ஹார்ட்டின் அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள இரு உதாரணங்களோடு இதை ஒப்பிட்டு, இதற்கும், தேசிய சதவீதத்திற்கும் உள்ள உறவை அறிந்து கொள்ளலாம். கியூபா முழுவதிலும் மின்சக்தி துறையில் 8340 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். அதில் 404 பேர் அதாவது ஐந்து சதவீதத்திற்கு சிறிது குறைவானவர்கள் கட்சி உறுப்பினர்கள். மிகவும் முக்கியமான இயந்திரக் கட்டுமான தொழிற்சாலையில் 12743 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். இதில் 367 பேர் அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே கட்சி உறுப்பினர்கள்.

பின்னிணைப்பு 2

கியூபாவிற்கு நேசக்கரம் நீட்டுவீர்

கரீபியன் கடலில் அமெரிக்காவின் மியாமி கரையிலிருந்து 90 மைல் தொலைவில், இரண்டு பெரிய தீவுகளையும், 1500 சிறிய தீவுகளையும் ஏறக்குறைய ஒரு கோடி மக்களையும் கொண்ட சிறிய நாடுதான் கியூபா. அது கி.பி. 1492இல் கொலம்பஸ் அடியெடுத்து வைத்ததி லிருந்து சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிவரை ஸ்பெயின் நாட்டின் காலனியாக இருந்தது. இடையில், 1762 - 63 இல் பிரிட்டிஷாரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய பெரும்பான்மையினரையும், கருப்பின சிறுபான்மையினரையும் கொண்ட கியூபா ஸ்பானியக் காலனியாதிக்கத்திற்கு எதிராக ஒரு வீரமிகு போராட்டத்தை நடத்தியது. 1898ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிற்கு எதிரான போரில் தோல்வியுற்ற ஸ்பெயின் கியூபாவை விட்டு வெளியேறியது. ஆயினும், கியூபா சுதந்திரமடையவில்லை. ஏறக்குறைய நான்கு ஆண்டுகள் அமெரிக்காவின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த கியூபா 1902 ஆம் ஆண்டுதான் ஒரு சுதந்திர ஜனநாயக குடியரசாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆயினும், பிளாட் திருத்த சட்டத்தின் (Platt Amendment) கீழ், கியூபாவின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் வகையிலான எவ்வித ஒப்பந்தத்திலும் கியூபா பங்கேற்கக் கூடாது என்று அமெரிக்கா ஒரு நிபந்தனை விதித்தது. கியூபாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கும் இந்த அதிகாரம் 1934 ஆம் ஆண்டு வரை அமெரிக்காவின் கையிலிருந்தது. கியூபாவின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடும் உரிமையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டது அமெரிக்கா!

கியூபாவின் மீது அமெரிக்கா காட்டிய அக்கறைக்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. அமெரிக்காவின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த அந்த நான்கு வருடங்களில் கியூபாவின் இயற்கை வளங்களையும், செல்வங்களையும் அமெரிக்க முதலாளிகள் அபகரித்தனர். நியூயார்க் நகரில் வசிக்கும் சில அமெரிக்க முதலாளிகள் 2 லட்சம் ஹெக்டேர் வரை கரும்பு

நிலங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஏறக்குறைய 40 பெரும் சர்க்கரை ஆலைகள் அவர்களுக்கு சொந்தமாயிருந்தன. கியூபாவில் கிடைக்கும் இரும்பு சுரங்கங்களில் 90 சதவீதம் அமெரிக்காவின் எஃகுத் தொழிற்சாலைகளின் கையிலிருந்தன. கியூபாவில் விளையும் ஏராளமான சிட்ரஸ் பழவகைகளான ஆரஞ்சு, எலுமிச்சை ஆகியவற்றை அமெரிக்காவின் பகாசுரனான யுனைடெட் ப்ரூட் கம்பெனி (United Fruit Company) விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கியூபா குடியரசான பின்னும் அங்கு வந்த அரசுகள் அமெரிக்காவின் தலையாட்டிப் பொம்மைகளாகவே செயல்பட்டன. அவற்றுள் மிகவும் மோசமானது புல்ஜென்சியோ பாடிஸ்டா சால்டிவார் என்ற ஒரு இராணுவ சார்ஜென்டின் ஆட்சியாகும். 1940 முதல் 1944 வரை ஜனநாயக முறைப்படி ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட்ட பாடிஸ்டா, எட்டாண்டுகளுக்குப் பின், 1952இல் இராணுவப் புரட்சியின் மூலம் ஆட்சியை மீண்டும் கைப்பற்றினான். அவனுடைய ஆட்சியில் ஊழலும், வறுமையும், வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகமும் தலைவிரித்தாடின. எதிர்ப்பவர்களுக்கு மரணம் என்ற நிலை.

இந்நேரத்தில் கியூபாவின் சுதந்திரப்போராட்ட வீரர் ஜோஸ் மார்ட்டியின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டு அரசியலில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த ஓர் இளைஞன் கியூபாவின் அவலத்தைக் கண்டு கொதித்தெழுந்தான். மார்க்சிய - லெனினிய கருத்துக்களுடன் அவனுக்குப் பரிச்சியம் ஏற்பட்டபோது, தீர்வுக்கான வழிதென்பட்டது. ஏறக்குறைய 40,000 மைல்கள் கியூபாவிற்குள்ளேயே சுற்றிச்சுற்றி நடந்து செயல் துடிப்புள்ள இளைஞர்களைத் தீக்குச்சிகள் போல் சேகரித்தான். 1953ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26 இரவில் 120 இளைஞர்களைக் கொண்ட புரட்சிப்படை பாடிஸ்டாவின் மான்கடா படைத்தளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தது. ஒரு சிறிய தவறினால் அத்திட்டம் தோல்வியுற, ஃபிடல் காஸ்ட்ரோ என்ற அந்த இளைஞனும் இன்னும் சிலரும் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். அவர்களை சிறையில் வைத்தே கொன்றுவிடவும் முயற்சிகள் நடந்தன. கைதினை எதிர்த்து நடந்த மக்கள் இயக்கங்களின் விளைவாக விடுதலையான காஸ்ட்ரோ மெக்கிகோ நாட்டிற்கு சென்று, சே குவேரா என்ற அர்ஜன்டினா நாட்டு இளைஞனுடன் இணைந்து, புரட்சிப் பணியினைத் தொடர்ந்தார். 1956ஆம் ஆண்டு கிரான்மா என்ற கப்பலில் காஸ்ட்ரோ தலைமையில் கியூபாவிற்கு வந்த புரட்சிப்படை மூன்று ஆண்டுகள் தொடர்ந்து கெரில்லாப் போர் நடத்தி, பாடிஸ்டாவை நாட்டைவிட்டு துரத்தியது. 1959 ஜனவரி 1இல் தலைநகர் ஹவானாவிற்குள் நுழைந்த காஸ்ட்ரோ புரட்சி அரசாங்கத்தை நிறுவினார். அந்த அரசு கொண்டுவந்த சட்டங்கள் அமெரிக்க முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்தை பெருமளவு குறைத்தன. நில உச்சவரம்பு சட்டத்தின்கீழ் அமெரிக்கர்களின் கையிலிருந்த லட்சக்கணக்கான ஹெக்டேர் நிலங்களை அரசு எடுத்துக் கொண்டது. அமெரிக்கரின் சர்க்கரை ஆலைகள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டன. கியூபா நாட்டு கனிவளச் சுரங்கங்கள், ஒரு அரசு ஸ்தாபனத்தின்

கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. இரண்டு வங்கிகள் தவிர மற்ற அனைத்து வங்கிகளும் தேச உடைமையாக்கப்பட்டன. பாடிஸ்டாவின் இராணுவப் புரட்சியின்போது களவாடப்பட்ட நிலங்கள், தொழிற்சாலைகள் மற்றும் வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. வேலையிழந்த தொழிலாளர்கள் அனைவரும் மீண்டும் பணியில் அமர்த்தப்பட்டனர். மின்சாரக் கட்டணம் பாதிக்கக் குறைக்கப்பட்டது. எல்லாவிதமான வாடகைகளும் 50 சதவீதம் குறைக்கப்பட்டன.

லட்சக்கணக்கான கியூபா மக்களை மகிழ்வித்த இச்சட்டங்கள் பாகுபாடு கொண்ட அமைப்பினால் பயனடைந்த ஒரு சிலரையும், அமெரிக்கர்களையும் அவறச்செய்தன.

பாதிக்கப்பட்ட பிரிவினரின் வெறுப்புணர்வை மேலும் வளர்க்க அமெரிக்கா பொய்ப் பிரச்சாரங்களை அவிழ்த்துவிட்டது. குழந்தைகள் மீது பெற்றோருக்கிருக்கும் சட்ட உரிமையை புரட்சி அரசு பறித்துவிடுமென்றும், கியூபா நாட்டு குழந்தைகள் சோவியத் யூனியனுக்கு 'ஏற்றுமதி' செய்யப்பட்டு விடுவென்றும் கூறி நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே பீதியைக் கிளப்பியது. இதனால் பயந்தும், அமெரிக்காவில் அருமையான வாழ்க்கை கிடைக்குமென்றும் எண்ணி ஆயிரக்கணக்கான டாக்டர்கள், என்ஜினியர்கள், ஆசிரியர்கள் கியூபாவை விட்டு வெளியேறினர். கியூபாவிலிருந்து 1961 ஏப்ரல் மாதத்தில் இவ்வாறு ஓடிப்போன 1200 பேரைக் கொண்ட கூலிப்படை ஒன்றை பயிற்றுவித்து கியூபாவைத் தாக்கும் திட்டமொன்றைத் தீட்டியது சி.ஐ.ஏ! பிக்ஸ் வளைகுடா (Bay of Pigs) மூலம் படகேறி வந்த இக்கூட்டம் கியூபாவின் மரண அடி பொறுக்காமல் சிதறி ஓடியது.

1961ஆம் ஆண்டு ஜனவரியிலேயே கியூபாவுடனான அரசாங்க உறவுகளை அமெரிக்கா துண்டித்துக் கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து 1962ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் முன்முயற்சியினால் அமெரிக்க நாடுகளின் கூட்டமைப்பிலிருந்து (Organisation of American States) கியூபா நீக்கப்பட்டது. வர்த்தகம் மற்றும் பொருளாதாரத்துறைகளில் கியூபாவிற்கு எதிராக கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இதே ஆண்டில் கியூபாவிற்கு எதிரான இராணுவ முற்றுகையும் துவங்கியது. பின்னர் உலகளாவிய நிர்ப்பந்தங்கள் மற்றும் கியூபா மக்கள் தீவிர எதிர்ப்பின் விளைவாக இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் பின்னடையத் துவங்கின.

அமெரிக்காவின் அனைத்துவிதமான முற்றுகைகளையும் இராணுவ விஷமங்களையும் எதிர்த்து கியூபா சோசலிசப் பாதையில் முன்னேறியது. 5 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே கல்வியின்மையிலிருந்து கியூபா முழுமையாக விடுதலை பெற்றது. பாடிஸ்டாவின் ஏகபோக சர்வாதிகார அமைப்பிற்கு மாற்றாக அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டது. தேசிய மக்கள் சக்திமன்றம் (National Assembly of People's Power) அமைக்கப்பட்டது.

சோசலிச உலகின் ஆக்கபூர்வமான வர்த்தக உதவிகளின் அடிப்படையில் கியூபா சோசலிசப் பாதையில் முன்னேறிச் சென்றது.

கடந்த 30 ஆண்டு காலத்தில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் சகலவிதமான விஷமங்களுக்கும் தங்களது எதிர்ப்பைக் காட்டிய கியூப மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் ஒரு குணாம்சரீதியான மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடிந்தது. பெண்களை ஆக்கபூர்வமான தொழில்களில் ஈடுபடுத்தியதன் விளைவாக அமைப்பு ரீதியான தொழிலாளி வர்க்கத்தில் 40 சதவீதம் பேர் பெண்களாக உள்ளனர்.

1960ஆம் ஆண்டில் குழந்தை இறப்பு என்பது ஒவ்வொரு ஆயிரத்திற்கும் 62ஆக இருந்தது. இப்போது 10க்கும் குறைவாக மாறியுள்ளது. மக்களின் சராசரி ஆயுட்காலம் 74 வயது. வயது வந்தோரின் கல்வியறிவு நூற்றுக்கு 96 சதவீதம் உணவின்மை காரணமாக ஏற்படும் நோய்களினால் மரணம் என்பது முற்றிலுமாக மறைந்து விட்டது. நூற்றுக்கு 98 சதவீதம் குழந்தைகளுக்கு பலவிதநோய்களைத்தடுப்பதற்கான பண உதவி பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் மூலமாக செய்து கொடுக்க முடிந்துள்ளது. கியூபாவின் இந்தச் சாதனைகளை, அடிப்படை மனித உரிமைகளை உறுதிசெய்யும் சாதனைகள் என உலக வங்கியின் முன்னாள் தலைவர் ராபர்ட் மெக்னமாரா குறிப்பிட்டுள்ளார். கியூபாவில் குழந்தை இறப்பு விகிதம் வாஷிங்டன் நகரின் விகிதத்தைவிட மிகக் குறைவானது என்று அவர் கூறுகிறார். “உலக வங்கியின் தலைவராக இருந்தபோது 30 வருடங்கள் இத்தகைய முன்னேற்றத்தைக் காண முயற்சித்தேன். ஆனால் என்னால் முடியவில்லை” என்றார்.

கியூபாவில் ஒவ்வொரு ஆயிரம் பேருக்கு 338 ரேடியோ, 193 டி.வி. செட்கள் உள்ளன. குழந்தைகள் அனைவருமே ஆரம்ப பள்ளிகளுக்குச் செல்கின்றனர். அவர்களில் 96 சதவீதம் பேர் நடுநிலைப் பள்ளிகளில் சேர்கின்றனர். ஹவானா மற்றும் அதுபோன்ற பெரிய நகரங்களில் பிச்சைக்காரர்கள் என்பதே கிடையாது. நகரங்களில் குற்றங்கள் 1960ஆம் ஆண்டைக் கணக்கிட்டால் அதில் 10 சதவீதம் குறைவாக மாறிவிட்டது. மக்கள் அனைவருமே நல்ல முறையில் சிகிச்சை பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் உள்ளன.

மக்கள் அனைவருக்கும் சுத்தமான குடிநீர் வழங்குவதற்கான வசதிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அதன் தேவையை விட மிகக் குறைவான இயற்கை வளங்களையே கியூபா கொண்டிருந்தபோதிலும் சுரங்க எரிபொருட்களைக் கொண்டும், உண்மையான தேவைக்கேற்ப நுகர்வதற்கான முறைகளின் மூலம் சோசலிசக் கோட்பாடுகளின் மேலுள்ள தீவிரமான பிடிப்பினால் உந்தப்பட்டு இத்தகைய மாற்றங்களை கொண்டுவர கியூபாவினால் முடிந்தது.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அமெரிக்காவின் மேலாதிக்கத் திற்கும் எதிராக உருவான இந்த லாபகரமான மாறுதல்களை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒப்புக்கொள்ள விரும்பவில்லை. எனவேதான் சோவியத் யூனியனிலும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட சோசலிச பின்னடைவுக்குப் பின்னர் அது புது உற்சாகத்துடன் கியூபாவின் மீது பாய்ந்து வருகிறது.

கியூபா தனது விவசாயப் பொருட்களை விற்பனை செய்து எரிபொருட்களை வாங்க வேண்டியுள்ளது. பெட்ரோலிய எரிபொருட்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு சோவியத்தில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அமெரிக்காவின் பயமுறுத்தல்கள், உத்தரவுகளுக்கிணங்க ரஷ்ய ஜனநாயகக் குடியரசு சர்வதேச ஒழுங்குமுறைகளையும் மீறி, இரு நாடுகளுக்கும் மத்தியிலான ஒப்பந்தங்களை மீறி கியூபாவுடனான வர்த்தக உறவுகளை துண்டித்துக் கொண்டது. சுதந்திர உலகின் ஏகாதிபத்திய அமெரிக்காவின் ஒரே குறிக்கோள் கியூபாவை மீண்டும் கொத்தடிமை நாடாக மாற்றுவதே ஆகும்.

அமெரிக்காவிலுள்ள ப்ளோரிடாவில் கியூபாவிற்கு எதிரான பிரச்சாரங்களைச் செய்யவும் இராணுவ ஏற்பாடுகளை துரிதப்படுத்தவும் நூறு கோடி டாலர் மூலதனத்தில் நடவடிக்கை களம் துவக்கப்பட்டுள்ளது. நோபல் பரிசு பெற்ற அமெரிக்க பொருளாதார நிபுணர் மில்டன் பிராட்டினின் மேற்பார்வையில் காஸ்ட்ரோவிற்கு பின்னால் ஏற்படுத்தப் படவுள்ள அரசியலமைப்பிற்கான நகல் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது.

இத்தகைய நேரடியான, மறைமுகமான தாக்குதல்களை எதிர்த்து சுதந்திர தாகம் மிக்க கியூப மக்கள் இராணுவ கட்டுப்பாடுடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடத் தயாராகி வருகிறார்கள். தென் அமெரிக்க நாடுகளின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக இன்று கியூபா மக்கள் இருந்து வருகின்றனர். நிகாரகுவாவிலிருந்து சிலிநாடு வரையிலுள்ள அனைத்து லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலும் கியூபா ஆதரவுப் போராட்டம் துவங்கிவிட்டது. அமெரிக்காவின் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களிலேயே கண்டனப் பேரணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

உலகெங்கிலுமுள்ள மக்களின் கண்டனக் குரல் பலமாக எழுந்து வருவதைக் கண்டு அமெரிக்கா இன்றுவரை அரைமனதோடு ஒதுங்கி நிற்கிறது. எனினும், எந்த நேரத்திலும் கொடூரமான ஆயுத பலத்துடன் கியூபாவின் மீது அது தாக்குதலில் இறங்கக் கூடும். அமெரிக்கா தனது பலத்தின் மூலம் அபகரித்து வைத்துள்ள இராணுவ தளத்தில் இருந்து ஆக்கிரமிப்பிற்கான ஒத்திகைகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

அணிசேரா நாடுகளின் போராட்டத்தில் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக நண்பனாக இருந்து வரும் கியூபாவிற்கு அதனுடைய ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்யவோ, அண்மையில் நிற்கவோ தயங்குகிறது இந்தியா. ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டபடி அரிசியை வழங்குவதில் அரைமனதோடு இருக்கிறது இந்தியா. 1992 ஆம் ஆண்டில் ஐ.எம்.ஃஎப், உலக வங்கி ஆகியவற்றின் கோபப்பார்வைக்கு எதிராக மார்பை நிமிர்த்தி நிற்கும் துணிவு இந்திய அரசிற்கு இல்லை.

உலகம் தழுவிய அளவில் ஜனநாயகம், சுதந்திரம் ஆகியவற்றிற்காகப் போராடும் மக்களின் சுயமரியாதைச் சின்னமாக இன்று கியூபா விளங்குகிறது. எனவேதான், இந்திய நாட்டின் தேசபக்தி மிக்க மக்களின்

மீது கியூபாவைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று குரல் கொடுக்கும் பொறுப்பு வீழ்ந்துள்ளது.

ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் மிரட்டல்களை நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆபத்தான நேரத்தில் நண்பனை கைவிடுதல் என்பது நமது கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமானது. நமது சுயமரியாதைக்கு விரோதமானது. எனவேதான் கியூபா தனது சுதந்திரத்தை காத்துக்கொள்ள நடத்தும் போராட்டம் நமது போராட்டமாக மாறியுள்ளது.

அணிசேரா நாடுகள் இயக்கத்தின் தோன்றாத துணைவனாக விளங்கி வந்த கியூபா இன்று சந்தித்து வரும் நெருக்கடியை சமாளிக்க உதவும் வகையில் இந்தியாவிலிருந்து அரிசி, கோதுமை போன்ற உணவு தானியங்கள் 10 ஆயிரம் டன் திரட்டி அனுப்பும் நோக்கத்துடன் கியூபா ஆதரவு கமிட்டி ஒன்று அகில இந்திய அளவில் அமைக்கப்பட்டு பொருள் - நிதி திரட்டப்பட்டு வருகிறது. இதன் ஓர் அங்கமான கியூபா ஆதரவுக்கான தமிழ்நாடு கமிட்டியின் வேண்டுகோளுக்கு செவி சாய்த்து உதவிக்கரம் நீட்டுவீர்.

- கியூபா ஆதரவிற்கான தமிழ்நாடு கமிட்டி

ய்துக்குமாகக் குரகு முன்ம வடுகலி கக்காதுப பவனாபயுதி துயி
துணர்ந்துய்யி பபுறாபல

நாநாகல்குறும் குவயயது நானகசுப்பரயி நிரிசுதுமயகுத்படுகந
துவது துபநா குகுடுககல நானபண்டி க்குக்குவி நாகுப்பது .துவயயது
குறவிடு குக்குநாயரியயக துவது .துவாயகுறவிடு குக்குகடுபபாகவி
நாநாகல்குத்காக குக்குகுக்குக துக்கு பபுறி நாகுலிவா .துவாய
.துவயயதுநாய கவபபபுறாபல துவது யுப்பபுறாபல ய்துத்பத

காநாமானைது துநுநாகுல் க்குக்குயது நகடுகு நாகுலிவா
கக்கிரவக யனபகக்குறவி யும துக்குகு முண்டு பபுறி குதம கிமலி
புனக குநாபல யனதுகவி கிரிது .துத்குலிவாபுக்கு க்கிவனம யுக்கு
கப்பகுக்ககாது விப்பாதுக அப்படு கப யுறியு . 01 நகக்கிரிவா
குப்பயக்கவனக க்கிவனக யுக்கு க்கிவ துக்கு அப்பிக நாகுது .பபுறி
நாயகக்கு நடு க்குது துக்குகுற குப்பயபபுறி குடு - க்குறாபல
கக்கி குக்குறாபலிவாபல க்கிவப்பிக குக்குயித நாகுக்குது .பபுறி
க்குக்குயி யுக்கிவது துக்குக

அப்பிக குறய்யித நாகுக்குது .பபுறி -

ஃபிடல்
காஸ்ட் ரோ
உரைகள்

வரலாறு என்னை
விடுதலை செய்யும்

அமெரிக்காவிற்கு
அடிபணிய மாட்டோம்

மீண்டு எழுவோம்

பின்னிணைப்பு :

கியூபா பாணி புரட்சி

கியூபாவிற்கு
நேசக்கரம் நீட்டுவீர்